JOANNIS MEURSII
ELEGANTIÆ
LATINI SERMONIS.

TOMUS II.

JOANNIS MEURSII
ELEGANTIÆ
LATINI SERMONIS,

SEU

ALOISIA

SIGÆA TOLETANA,

De arcanis Amoris & Veneris,

Adjunctis Fragmentis quibusdam Eroticis.

Editio accuratior, mendis innumeris purgata.

TOMUS SECUNDUS.

BIRMINGHAMIÆ,
EX TYPIS NONNULLIUS.

M. DCC. LXX.

JOANNIS MEURSII
ELEGANTIÆ
LATINI SERMONIS,

SEU

ALOISIA
SIGÆA TOLETANA,
De arcanis Amoris & Veneris,

Adjunctis Fragmentis quibusdam Eroticis.

Editio accuratior, mendis innumeris purgata.

TOMUS SECUNDUS.

BIRMINGHAMIÆ,
EX TYPIS NONNULLIUS.

M. DCC. LXX.

BRITISH MUSEUM
15
73
MAY

MONITUM LECTORI.

EX *frequentibus Galliciſmis, cuique bonarum litterarum cultori hoc in opere erotico ſubodoratis, quantùm diſtet à Latinitate Belgicâ (nihilominùs elegantiſſimâ)* Joannis Meurſii, *neminem fugit. Penates hæc Gallicos ſapiunt Colloquia; ingenium Gallicum, Sequanicam voluptatem crebrioribus rimis redolent. Suſpectum habent plerique anecdotorum Reipublicæ Litterariæ ſcrutatores quemdam Hiſtoriæ Delphinatûs, in duobus voluminibus exaratæ, ſcriptorem* Chorerium; *& gradatim hanc ſuſpicionem affirmant. Prima hujus* Satyræ Sotadicæ *editio typis Gratiano-*

politanis data fuit ; rursùm sub auspiciis Principis cujusdam ex stirpe Borboniâ orti, litterarum patris, Martis alumni, digniorem in lucem prodita, sed ignorantiæ zelotipiâ, & voluntate ejusdem protectoris penè creata, perii t Innumerarum hujus Libri editionum subsequentium editores magis ac magis inter se, mendis obscuratas dare ineptissimis certasse ad vicem videntur. Joannes Meursius, *quamvis famosâ opusculorum eruditissimorum serie famosissimus, certè splendidissimam, hâc in restitutione, gemmam amittit. Notum est inter eruditos* Aloisiæ Sigææ *Poëma Latinum*, Sintra *nuncupatum, & Mariæ Portugallensi dicatum. Notus etiàm dialogus* de differentiâ vitæ rusticæ & urbanæ ; *alia denique opuscula metrica*

& aliquot Epiſtolæ hujus pudiciſſimæ puellæ nomine inclareſcunt. Epitaphium ejus ſic compoſuit Reſendius.

Hîc ſita eſt Sigæa. Satis hoc. Qui cætera neſcit,
Ruſticus eſt; artes nec colit ille bonas.

INDEX CONTENTORUM

IN SECUNDA PARTE.

FESCENNINI, *Colloquium VII*, pag. 1.
Fututor effœtus, Poëma Elgiacum, 155
Formica Joannis Casæ, 192
Epigramma Joannis Secundi, 194
Tuberonis Genethliacon, 195
Diversorum veterum Poëtarum in Priapum lusus, 203
Remedium medendi libidinem Mulierum, 230
Oratio Heliogabali ad Meretrices, 244
Fragmentum Procopianum de Theodorâ, 262
——*Senecæ Philosophi*, 265
Fragmenta Arnobiana, 269

JOANNIS MEURSII

ELEGANTIÆ LATINI SERMONIS.

COLLOQUIUM VII. FESCENNINI.

TULLIA, OCTAVIA.

TULLIA.

CONSIDAMUS hîc, patulâ sub ulmo. Vis, *Octavia?*

OCT. Maximè; & hymenæum iceamus.

TULL. Bellè! Nam nudam te nudiustertius vidit Comes *Alphonsus*; & furere cœpit.

OCT. Nudam me?

TULL. Te nudam. Nam is palàm prædicat, Venereus flos.

OCT. Te pugno petam tàm dicacem.

TUL. Ego te oſculo tàm procacem.

OCT. Præter *Caviceum* meum, homo me nudam? Per ocellos tuos libidinoſos, nemo vidit.

TULL. Nullo ſcilicet *Theodorum* habes in numero?

OCT. Memini, & pudet. Apagè! ut me miris ille ſermonum præſtigiis, Venus aurea?

TULL. Suſpicione aſſequor, quid id ſit quod ſilere vis, nec vis. Novi libidines tuas; per teſticulos Veneris, novi.

OCT. Bona verba! Quid verò obtrectas, inepta, de *Alphonſo?* Fortè ſteti, in ſomnis, ob oculos ejus nuda?

TULL. Intelliges, turturilla mea. Qui *Octaviæ* vidit animum, perſpectos exploratoſque habuit mores & animi candorem, nùm vidit *Octaviam* nudam? Per Platonis manes, vidit.

OCT. Scitè nugaris. Quam velit *Alphonſus* dari ſibi fruendam intelligo. Illam ſcilicet quæ animo & mente, non hanc quæ corpore conſiſtit & membris? Quam putas eliget, optio

si detur? Cui arriget, si sanus est? Erat in suburbanâ *Eleonoræ* villâ *Alphonsus*. Convenit & *Isabella Menezia*, & recens, ut ego, nupta *Aloisia Fonseca*. Secuta est confabulatio opiparum prandium; sed libera, sed parùm pudica. Musto madidas judicasses. Placui tamen.

TULL. *Alphonso* tu; *Eleonoræ Alphonsus*.

OCT. Odi hominis levitatem, odi amorem; nec, ad me transfugam ex *Eleonoræ* castris, velim recipere, si bona sim.

TULL. Et magni es puella cunni & animi. O egregiam heroïdem, & meliori sæculo dignam, aureoque illo, quo mentulæ turgebant bilibres! Sed aiunt, quod in cæteris rebus flagitiosum videri possit, id in amore interdùm posse laudabile videri.

Si violandum est jus, fruendæ amicæ gratiâ
Violandum est; in cæteris rebus pietatem colas.

Quæ inter amantes jactari vulgò de amantium dolis & inconstantiâ solent, hæc sunt omnia, non amantium, sed amentium somnia.

OCT. Pulchræ res! Periit *Eleonoræ*

vir, abhinc annum, in pugnâ à Gallis cæsus; &, abhinc sex menses, ingenioſa, opibus pollens, ætate florens, formoſa, deperit *Alphonſium*. Faſſa equidem eſt, quod amans expetat ab amante, negaſſe nihil; ſupereſſe nihil quod donet ampliùs, quo beet cupidum juvenem. Laudares? Certò ſcio non laudares, ſi vellem me optimæ fœminæ, quæ à me ſibi nihil timet, rivalem fieri.

TULL. Amo in te, *Octavia*, genoroſi hoc pectoris robur. Ut vivis, perge vivere.

OCT. Moleſtum, puto, tibi non erit audire, quæ noſtræ eâ in confabulatione fuerint dicacitates, facetiæ, luſus, joci; nec mihi erit dicere. Ut conſedimus omnes, *Eleonora* renidens, ſalax, Venerem ſpirans, converſa ad *Aloiſiam*: agedùm, inquit, ut tibi placent novæ noctes? Ut colluditis tuque, tuuſque *Rodericus* in hoc, quo caleſcitis, amoris æſtu? Suffuſa rubore puella: ſubriſit tamen neſcio quid molle & ſubans. Erubeſcis, *Aloiſia?* O pudorem impudentem, exclamo ego! Video, ejus in oculis vultuque toto, meretricios ignes. Ceventis murmura ipſo audio

in ſilentio pellicis. Quid times, inepta? Ut illìc liberè agis omnia, iſtìc loquere. Sanè, reponit *Aloiſia*, citiùs pudicitiæ, quæ ſe ab his ſermonum nequitiis puram ſervet, abſtulerit palmam, quàm quæ ab omni temperet ſibi voluptatum libidine. Caſta eſt, non quæ caſta eſt, ſed quæ audit. Bellè, bellè, ſubjicit *Alphonſus*: utcumque vivat, pudica eſt cujus pudici ſermones, tetricum os. Nihil utique magni intereſt, & pudicos eſſe mores. At enim his ſub meis tectis, refert *Eleonora*, ſemper ingenioſis licent, quæ uſquàm licent. Vitam non vivit, repono, qui timidè vivit. Nam timidos & fortuna repellit & odit amor: primus eſt fœlicitatis gradus, audere, per veros amoris gradus, ad fœlicitatem ire.

TULL. Non omiſiſti dicere, qui ſint iſti fœlicitatis gradus? Et hac etiàm viâ venimus ad ſummum bonum.

OCT. Omnia inter bonos & honeſtos, bona & honeſta, ſubjicit *Eleonora*. Ii verò boni ſunt & honeſti, qui ſupinam vulgi malignitatem, diligenti & ſedulâ, à ſe ſuiſque nugis, curâ, averterint; nec ideò minùs à

stultis vulgi opinionibus abfuerint. Id credas respondisse tibi Venerem ex imis selectarum libidinum adytis. Generis nos humani, quis neget, gaudium esse, adjicio ego, & lucem & vitam? Si gaudium; melior gaudii pars in jocis, in salibus: si lux; quanta, quanta est lucis amœnitas, quæ varias rerum formas, quæ pulchritudinem nescio magis an fingat, quàm pingat? Quæ non delectat vita, sub falsâ vitæ imagine, lethi genus est. Nec sanè delectat, absque multo varioque sensu voluptatum: sunt voluptates condimentum vitæ, quæ si absint momento, fastidio erit. In nobis igitur læta sint oportet omnia, petulca, procacia. Si quæ est mulier severæ frontis, austeri animi; petat, petat illa ursorum spelæa, ursis digna procis. Quis huic belluæ velit homo cultum honoremve adhibere, à quâ nulla permanere possit delectatio? Dein, ut frui voluptatibus dulce est, sic & meminisse fruitionis suave est. Sunt qui in voluptatis aut spe, aut recordatione, summam inveniant voluptatem, qui gratiorem sentiant Venerem dicendo, quàm fruendo. Per prurigino-sum libidinis tuæ nidum, *Aloisia*,

recordando, diuturnæ fiunt voluptates, quæ, puncto temporis fluxæ, elabuntur; sic ipsæ sibi, dùm repetuntur memoriâ, succrescunt. Vis benè beatèque vivere? In Veneris hortis lege poma, decerpe rosas. Eruditæ libidini prosperè omnia cedunt. Etiàm in voluptatis umbrâ, veram invenies voluptatem, si velis.

TULL. Quàm multa paucis! quàm acutè! quàm aptè!

OCT. Quid? Demùm persuaderi se passa est *Aloisia*. Abjectâ omni verecundiâ, mirabiles effutire, nullo delectu, cœpit omnis generis nugarum nequitias. Subridebat *Eleonora*; ridebam ego; *Isabella* verò & *Alphonsus* cachinnis implebant domum.

TULL. Sed risu inepto res ineptior nulla est.

OCT. Abstinuisses à risu? Cùm primùm *Roderici* pugionem, dicebat, adactum in corpus ad capulum usque, excepi, omnes in eam partem confugerunt mihi mei illicò sensus, omnis animi facultas. In proximo cubiculo affines, bono numero, convenerant, perstrepebant. Rem miram! Illinc audiebam. Lucebant cerei, dùm subigebar; illinc videbam. Dùm perficit

Rodericus, dictu mirabile ! in cunno toto eram, aut tota cunnus : si quid in me ingenii (& aiunt nonnihil esse) in eam cupidinis sedem id omne, qualecumque est, perpulerat ingeniosa libido. Quis verò, subjicio, neget, tecum & tibi ingeniosas esse fututiones, cui tàm ingeniosa pars ? Qui me sanè, refert *Aloisia*, conventæ opus habuerit, quærat in cunno : illìc habito ; nec amplis ædibus crede mihi, *Alphonse*, nam & credo ego *Roderico*. Cùm voles, *Aloisia*, non pigebit, inquit *Alphonsus*, ad has te Lampsacenas ædes convenire, & genio tuo apud te & ingenio frui : si verò locare velis, non deerunt, ità me Venus amet, conductores quovis pretio.

TULL. Per Jovis coleum, *Aloisiâ* ne ipsa investiget & usquàm pruriens Venus facetiorem.

OCT. Posteà, de arte amandi, de formâ, de ingenio mulierum, de melleâ complexuum inter amantes dulcedine, variæ fabulæ. Vocata Venus adfuit, sed petulans, sed subsiliens. Favit pellex Dea, exlex, suique impatiens, nisi prurientis. Ità & fabellæ meram puramque ciebant Venerem.

TULL. Vivimus ut amemus, &

amemur. Quæ nec amari se velit, nec amare, jàm sepulta est: jàm fœtet pœdore & situ squallida.

Oct. Aliæ pulchræ, aliæ venustæ: pulchras natura suâ finxit manu; se suâ venustæ, per artem & cultum. Illæ suo, hæ velut precario jure regnant. Saxea etiàm corda incendunt ad amorem, quæ verè pulchræ. De pulchritudine variæ sententiæ, inquit *Alphonsus*. Id tamen ferè inter meliores constat, pulchriorem cuique videri, quæ aptiùs cuique conveniat. Nam, ut non eædem omnibus hominibus dapes, sic nec una eadem quæ omnibus hominibus convenit pulchritudo. Quot capita, tot sensus; quot oculi, tot pulchritudines. Sed quæ, plurium consensu, pulchra appellatur, hæc pluribus oppidò convenit creandæ aptior voluptati, aut soboli. Vis, uno verbo, rem expediam? Cæcas cæci mentulas vocant, quæ sunt perspicasissimæ. Unis fides habenda de delectu. Nam simul, quæ dominis aptè suis conveniat, occurrit puella, etiàm non monitæ vident; spontè arrigunt: hæc verè pulchra, cui maximè arrigitur. Amabat *Fridericus*, consobrinus ille tuus, *Luciam*, lippam, simam,

edentulam ; & perditè amabat. Væcordiam objurgabat adoleſcentis pater. O pater, ô pater, reſpondebat adoleſcens, tuere oculis meis, non tuis, *Luciam !* mutabis ſententiam, pater ; pulchram dices, & amore meo & omnium dignam. Nempè *Luciæ* arrigebat: non ità cæteris, etiàm pulchrarum & venuſtarum laude florentibus. Nam aliis corpus ſolidum & ſucci plenum in pretio eſt. Alii verò, quæ paulò habilior ſit, pugilem vocant. Sed omnibus olim Græcis placuerunt actæ, craſſæ, vegeti & vividi roboris. Et talis Helena erat, quæ inter Græcas perfectæ fuit ſpecimen pulchritudinis. Sed graciles anteponebant Phryges. Puellis idcircò ſuis deducebant cibum ; reddebant curaturâ junceas. Tales Galli amant; non Itali, non Hiſpani. Atenim corpus habiliſſimum quadratum eſt; neque gracile, neque obeſum. Nam ſiccâ & exſangui nihil alienius à ſacris tuis, bona Venus, à roſcidis ſuaviis, à tremulo fictu, à lentis concuſſionibus, ab igneo tuo mictu. Pulchra, ſed ſicca & macilenta; (ſi pulchra poteſt eſſe, quæ ſicca & macilenta) vivum eſt mortuæ Veneris ſimulacrum. Quis

mortuam velit, niſi è pollinctoribus nebulo unus & alter, inire Venerem? Quis verò mortuæ ſimulacrum? Corinthiorum tyrannus Periander, qui, & in choro ſeptem ſapientum, cum Biante & Thalete, ſaltavit, impreſſo in frigidæ uxoris ſulcum vomere, Veneri fecit funereus ſacerdos.

TULL. Sciebat, ut cor hominibus, ſic fœminis cunnum vivere primum, & mori ultimum. Hac adhuc parte vivere, poſſe putabat, quæ reliquis omnibus deſierat. Nam & cunno, ut ſuus motus, ità & ſua vita, quæ vivacior, quæ longè differt ab aliorum vitâ membrorum. Sed perge dicere.

OCT. Proceri corporis magnæ laudes. Alcmenam, Herculis matrem, commendabat ſtatura alta & procera. Sed optio ſi detur, dicebat *Alphonſus*, malim breviorem quàm longiorem; & laurum arborem, quàm pinum: quanquàm, adjiciebat,

Conveniunt voto longa breviſque meo.

Sed quæ magnitudine exſuperant, tibiarum plerumque ac crurum longæ ſunt longitudine: ſuperiorum compoſitio partium non reſpondet. Quod meo, mecaſtor! judicio & turpe & ridiculum. Credas, (ride, *Tullia*)

affixum altis & ſummis perticis præferri cunnum. Hæc cui riſum non moveat cogitatio, quæ quoties fit, obviam *Magdalis* venit in mentem? Imam ad uſque alvum, ſi nudam videas (nam & vidi) putes breviorem multò eſſe, quàm eſt: ſi tibias & crura, longiorem, quæ tamen eſt longiſſima. Sed, quæ breviores ſunt, malè audiunt. Nam dicunt neſcio quid parvis eſſe in mulieribus minimè parvum. *Gertrudis* etiàm apud Pygmæos brevis videretur. Cæterùm illi omnia, excepto medio, membra mirabiliter inter ſe conveniunt.

TULL. Scio, *Octavia*; ſpelæum ſubtùs eſt altum & latum, non pipilanti paſſeri nidum. Annos tres nata ſuprà decem, & omni inacceſſa libidini, *Alphonſo Guſmano* nupſit. Atqui in primo complexu patentiorem invenit *Alphonſus*, quàm ſit ipſa Venus à Marte compreſſa. Petulans pollicitus erat, virginis ejulatu, cruentam virginitatis & memorabilem cædem, ſodalibus. Virgo ne ſuſpirium quidem miſit; lachrymæ cæſæ virginitatis ſanguineæ nullæ. In latâ obambulabat areâ mentula Priapi popa. Quid faceret? Avertit equum; puel-

lam obvertit in faciem ; quâ non decebat, ſummo torquet haſtam niſu in puellæ viſcera : nec ſe virgo ab ejulatu continuit, cùm rumpi ſenſit. Id volebam, inquit ille, ut te virginem ſcirent omnes, uti ego ſcio. Poſt effundit reſupinam ; & intermiſſum in caſto Veneris campo repetit duellum. Subagitat puellam præclariſſimè contremiſcentem, ſubantem, micturientem. Utrique fœliciter litatum.

Oct. Sed longiorum, dicebat *Alphonſus*, aut nullæ, aut parvæ puellarum vires. Momento, quaſi luxatis artubus, in medio fatiſcunt curſu. Impreſſo altiùs ad vivum calcari, vix, ac ne vix quidem, tantillo obſequuntur motu. Vegetiores aliæ, ut tu, & acriores, addebat. Et Martem, reſpondet *Aloiſia* cachinnum tollens, fatigatura ſim, ut Venerem Mars, mecum ſi venerit in pugnam. Veniat, veniat.

Tull. Nec tu elumbis es, *Octavia*: & capilli tibi nigri, ſcintillantes & nigri oculi, ſubniger vultus, & membrorum color. Nihil habeo prætereà dicere.

Oct. Næ ! mala es. Mores meos ipſa finxiſti. Quid, improba, objicis

quod tuum non ſit? Tàm ſimilis ſum tibi quàm tu mellitæ Veneri. Nihil habeo prætereà dicere. Scilicet dicunt libidinoſiores eſſe, quibus nigricantibus nitet vertex capillis; ſi quidem id eſt, ô libidinoſas, quibus nigra obnubit ſexum lanugo! Nugæ, meræ nugæ. Nam & tu, nùm flavos habes capillos?

TULL. Nolo te iratam, quæ teſticulus es Veneris lævus. Ità eſt, *Octavia*; nulla ex colore certa probatio ad laudem. Ideò ſuus cuique amor. Alii flavum, alii nigrum, ferrugineum alii malunt. Flavi Aſpaſiam commendabant capilli, & Atticas puellas. Nam, cùm Theſeus è puellarum numero, quas in Cretam ad Minotaurum advehebat, amiſiſſet duas, totidem ſuffecit pueros, quorum tinxit capillos flavo colore, ut propiùs accederent ad virginum ſpeciem. Tingendorum Venus, Cypri regina, artem, aiunt, invenit, quam etiamnùm habent in pretio Italæ mulieres. Hic ſtultis unicè color placet: nudum audent ardenti torrendum caput Soli dare. Vide amentiam. Illum ſcilicet capillis quærunt per incendia colorem. Atenim Pindaro & Anacreonti

aliter visum. Musas ille nigris dicit esse capillis; hic, dominam. Ille Thebanus; hic Teius. Verisimile est Thebanis æstimatum esse, & Teiis. Teium, urbs sita in mediâ Ioniâ. Qui pluris apud cives suos fiebat Musis dignum putavit Thebanus olor. Et eumdem commendavit Teius Lyricus in dominâ, quam vult in illâ cantilenâ formosissimam depingi. At verò ferrugineus, inter flavum nigrumque medius est, utriusque particeps, sed nigro quàm flavo proximior. Puellam, cui capilli præ nimiâ curâ deciderant, consolatur Naso. Nihil dicit speciosius fuisse?

Nec tamen ater erat, nec erat color aureus illis,
Sed quamvis neuter, mistus uterque color.

Similes ait illis fuisse,

——— quos quondam nuda Dione
Pingitur humenti sustinuisse manu.

Oct. De oculis diserto fudit multa suo ore, & acuta *Alphonsus*. Sed erudita es, *Tullia*: nihil præ te omninò, quæ etiàm soles eruditè nugari.

Tull. Perfidiosæ, sed deliciosæ, latent amoris insidiæ in oculis. Briseïdi, compendioso Achillis furori,

nigelli erant oculi; & latinitatis deliciæ Catullus, neſcio quam irridet, quod ſcilicet ſit

Nec bello pede, nec nigris ocellis.

Minervæ tamen cæſios laudant oculos Poëtæ, quibus libertas ſumma Diis adfingendi, quæ vulgò æſtimari noſſent, & amari. Sed latos & magnos habent in honore: ſydera vocant. Boïnos Græci appellant, quales Junoni, & Veneri, & Harmoniæ Amphiarai uxori. Sui immò parvis non deſunt amatores.

Oct. Ut in bello ſagittarii, quò certiùs feriant, ſemicluſis collimant oculis; ità & parvis, nec latè apertis, amor certiùs ſagittam mittit, certiùs ferit. Reginæ *Iſabellæ* ocelli erant, non oculi: ſed innumera exſiliebant fulgetra, à quibus quæ tuta ſpectantium corda? Nemo te videt unquàm, *Tullia*, quin amârit. Nam, quò minores tibi oculi, eò vivaciores, & incautis infeſtiores incendiarii. De vultûs totiuſque corporis colore, variæ ſententiæ. Sunt qui, candidas; ſunt qui ſubfuſcas præſtare putent. Lacteum eum colorem ſanè laudant, qualis erat Cydippes.

Candida cum miſto ſublucent ora rubore.

In

In candido colore præcipua dignitas. Lucem veriùs dixeris; aut certè & luce lucidiorem emanationem : ſed pugnaciores ſubfuſcæ, tactuique etiàm gratiores. Candidæ non ità annos ferunt, nec diuturniorem clinopales laborem. Diffluunt illicò, velut ſolutis lumbis. Citò flacceſcunt & immarceſcunt. Illis juventa ſenectuti vicina, immò miſta.

TULL. *Antonina*, *Iſabellæ* ſoror, lactis & lilii candorem ſuperat candore ſuo mirabili : *Iſabella* ſubfuſca.

OCT. Narrabo (nunquid vis?) cuique quid, primâ nuptiarum nocte, contigerit. Illi moleſta Veneris jactatio; huic, grata & commoda.

TULL. Sed abſolvamus pulchræ mulieris picturam. De ore, labiis, dentibus inter nos ferè convenit. Os parvum aiunt eſſe amoris, oracula fundentis mirabilem ſedem. Sed & cui parvum os, eidem etiàm puellæ concham eſſe haud ad modum hiantem, & minimo patere oſtio inferius hoc Veneris delubrum omnium hominum opinio eſt.

OCT. Falſa tamen. Nam conqueſtus eſt *Fernandus Guſmanus* ſe ità eſſe deceptum. Duxit *Fulviam* parviſſimi

oris laude commendatam. At invenit in eâ, non oſtiolum, quo ingrederetur ad dulcia Veneris, enitens; ſed patentem ſpecum, quâ declivi in paludem quandam ſtygiam detruſa eſt adſilientis mentula. O pulchrum, ait *Fernandus* oſculum figens, ſed tàm mendax quàm pulchrum os! Fac ſaltem *Fulvia* mea, cæteris in rebus mihi non æquè mentiatur credulo amatori. Reſpondit illa: ſcio ſanè non eſſe mentitum, ſed quòd fortè vaſa invexeris in ædes meas minutiſſima. Impingis mihi vitium quod tuum eſt. Riſit *Fernandus* & perfecit.

TULL. Optimè. Roſea & protuberantia molliter labella, ut ſunt tibi, *Octavia*, arcum dixeris, hâc in ſuperiori Venerei cœli regione, baſiis prægnantem, & pugnantem. Dentes albi, lucidi, micantes, velut pretioſæ circà linguam gemmæ, ex ordine compoſitæ, tuitioni ſunt & ornatui. Nam linguam, flexibilitate, & verborum volubilitate, quis non miretur tantæ innumerabilium cogitationum, quæ agitantur animo, varietati ſufficere unam, & ut ornatiùs & meliùs explicentur, quàm excogitando conceptæ ſunt? Sed & in ſuaviis (ſcis, *Octavia*)

ſciunt amantes non deliri, quàm mellitas pariat petulca lingua delicias. Nihilò tamen minùs, id demùm maximè verum, quod cuique pulchrum videatur, id cuique verè eſſe pulchrum. Tibi verò, *Octavia*, os non parvum; & tamen places. Ità, & puellis aliis multis, depreſſa labia, dentes nec benè ordinati, nec eburnei, lingua blæſa rancidulum loquens neſcio quid; & tamen placent. Sunt qui & luſcas amant; nam & luſcus Priapus, & luſca mentula, humani generis procreatrix & voluptas.

Oct. Ut delectat ferventis linguæ aſſultus, cùm ſe extrà valli ſepem ipſa impetu evibrat in occurſum cupiti ſuavii! Sanè, cùm oſculamur alter alterum, ego & *Caviceus*, tantùm non gaudio emorimur, bilinguem ſi ſentio me, ſi ille ſe. Eſt animorum & ſpirituum, in ſummo ore, coïtio cum incredibili voluptate, ut alia eſt corporum, in hoc imo, quæ ſexum nectit ſexui. Dicebat *Eleonora*, Sarmatarum regina, baſium eſſe amoris cibum. In os mitti debere, quo verè paſcatur puer, aut pueri ludificari quærulæ fami, ut de Tantalo fabulantur. Sic & ludit pruriginoſæ ſpem virginis,

qui extimis ſummæ labiis vulvæ mentulam, vulvæ cibum appeliit, non introrsùm impellit incubans. Benevola avertat à me Venus hanc amentiam! Nam amori certa hæc eſt peſtis, & lethalis morbus, pertingi, non intingi optatâ voluptatis ſalivâ.

Tull. Sed etiàm exſanguis reviviſcit amans ad aſpectum papillarum. Viſis, exſurgit ad vitam lætus & florens, ſi duræ, ſi candidæ, ſi parvæ. Præſtabant tamen inter Phrygias, tumidæ, & quæ, ut loquitur Naſo, pectus omne habebant: ſed pulchriores duræ & ſtantes, quas adſtringens, ait alius, una claudat manus. Demùm abſolutæ eſt pulchritudinis, inter ingenioſos, qui hanc effinxere tabulam; ac omni eam parte beatam jactant, cui has ſingulorum membrorum dotes, quas eximias putant, uni contulerit alma molitrix rerum vis Naturæ. Scilicet, ut ſint cutis, dentes, ungues candidi, nigri capilli, oculi, ſupercilia; rubore tincta roſeo labra, genæ, & ſubtùs ungues; promiſſi capilli, longæ manus, & altum corpus; rursùs breves dentes, auriculæ, venter; ſed frons magna & lata, lati armi; diſſidentia aliquantò inter ſe ſpa-

tio ſupercilia; demùm gracile corpus, os parvum, modicè hiſcens ad exſpectatum concha rorem; labia, nates, crura craſſiuſcula; teretes & graciles digiti, item & naſus, & qui certent cum aranearum filis capilli; parvum caput, mammæ, & pedes. Amant & crines ingenio ſuo flexos, frontem haud latam, quæ radices capillorum retrò flexerit, nares paulò inflexas.

Triginta hæc habeat, quæ vult formoſa vocari
Fœmina; ſic Helenam fama fuiſſe refert.
Alba tria, & totidem nigra, & tria rubra puella,
Tres habeat longas, tres totidemque breves:
Tres craſſas, totidem graciles; tria ſtricta, tot ampla.
Sint ibidem huic formæ, ſint quoque parva tria.
Alba cutis, nivei dentes, albique capilli;
Nigri oculi, cunnus, nigra ſupercilia.
Labra, genæ atque ungues rubri; ſit corpore longa,
Et longi crines, ſit quoque longa manus.
Sintque breves dentes, auris, pes; pectora lata,

Et clunes, diſtent ipſa ſupercilia.
Cunnus & os ſtrictum, ſtringunt ubi cingula, ſtricta;
Sint coxæ & collum, vulvaque turgidula.
Subtiles digiti, crines & labra puellis;
Parvus ſit naſus, parva mamilla, caput,
Cùm nullæ aut rarò ſimul hæ, formoſa vocari
Nulla puella poteſt, rara puella poteſt.

Suus, *Octavia*, cuique guſtus ratio. Sed guſtus ipſe ſibi ratio eſt: aliam nemo prætereà quæſierit rationis particeps.

Oct. Scis præcipuas numerari inter *Lucretiæ* dotes, marmoreas & tumentes nates; ſcilicet incubanti dulce pulvinar Cupidini, & eidem humanam procudenti ſobolem aptam incudem.

Tull. Depygem vocat Horatius, cui nates nullo eminent tumore.

Depygis, naſuta, brevi latere, ac pede longo eſt.

Inclaruere apud Græcos quæ *Callypiges* dictæ ſunt, à pulchris natibus. Nihili natæ parentibus, locupletes & nobiles nactæ ſunt, eo ſolùm nomine,

maritos. Nates pro dote habuere: hâc ſatis dote placuerunt.

Oct. Si apto mammæ, altera ab alterâ, intervallo diſtent, pluris ſcio fieri: mihi verò conjunctæ, ut vides, cohærent. Nec ideò minoris *Caviceus* æſtimat. Cùm ſit & hæc & illa non ignobilis venuſtatis, alba, dura; dicit, inter luſus & gaudia feſcennina, ſibi videri minùs mirum, alteram alterius amore captam mutuas ſibi & continuas figere baſiationes.

Tull. Et prætereà nihil?

Oct. Diſpeream, nî te, meis plus oculis, amem.

Tull. Et ego, nî te plus meis, & ipſis ſole & lunâ, Naturæ oculis. Sed & eſt interdùm papillarum non pœnitendus in amore uſus, dùm æſtuans furit libido. Subrides: habeo confitentem, *Octavia* mea; & experta es, anima mea.

Oct. Per Veneris conchamutramque, pudore ſuffundi me ſentio. Pudet meminiſſe, id mammarum mearum interſtitium viam factum eſſe ad Venerem, tàm aut fœdæ aut liberæ mihi libidinis conſciam. Pergula eſt in ædibus noſtris, quæ amœniſſimas (& noſti) hortorum ſpectat areas omni

florum consitas genere. In eâ spatiabamur, ego & *Caviceus;* amplexabatur, suaviabatur, labella appetebat morsiunculis; furebat. Demittit in sinum lævam. Molior, infit, improbum quid. Depone vestes, corculum. Quid facerem? Depono. Defigit in nudum pectus oculos. Video, subjicit, tuas inter papillas dormientem Venerem; vis excitem? Projicit, dicens, supinam in thorum. Mentulam fervidam, flammescentem (arrigebat præclarissimè) interserit mammis. Quî me hinc eximerem impotentiæ? Ferenda erant ultrò citròque omnia; & sciebam contingere solitos in amore fatales quosdam & dies & casus, à quibus ipsa ne quidem se expediat virtus. Et cum illo hoste, ut jàm, manu consertâ & utero recusso, depugnâram, postulabat dura necessitas ut & mammis pugnarem.

TULL. Hostem mutinum vocas, tàm amicum tibi tuisque desideriis cupidineis.

OCT. Molli manuum nisu utramque conjungens urgebat mammam, quò scilicet latâ minùs viâ procurreret sibi nervus ad voluptatem hanc novam. Quid plura? Consperfit attonitam insolenti

ſolenti ridiculæ Veneris imagine, calenti perfudit rore; perfecit. Tunc ille; haudquaquàm ingratum tibi, columbula mea, fuerit, quod mihi amore tuo inſanienti longè fuit gratiſſimum. Nùm ſcis, ut hâc inferiori hiulcâ, (digito monſtrabat) hâc etiàm te eſſe ſublimiori parte fœminam? Igitur & juris mei eſt, ſi libido inceſſerit ex humiliori illo fundo, libidinis hos in monticulos tollendæ, id liberè facere, undè ſcilicet Veneri gratior datur proſpectus.

TULL. Altiùs quoque ſe tollet, ſi ſumma petet.

OCT. Irrumare, morigerari ore, lesbiari, phœniciſſare & fellare, id ſcilicet vocas ſumma petere? Quot, bona Venus, quæve nequiſſimi nebulones mentulis ſuis diverſoria & ſtabula quæſierunt in corporibus noſtris, & invenerunt? Atenim verò, qui frugi & caſtus fuerit, hâc ſe fœdari rei tàm turpis cogitatione exhorreſcet. Abſit ſcelus à voluptate; gratior erit.

TULL. Honeſtatem qui quærit in voluptate, tenebras & quærat in luce. Libidini nihil inhoneſtum, cùm æſtuat & ſpumoſos agit ſpiritus. Delicias

Phædoni faciens & Alcibiadi, Socrates secedebat à Socrate choreas ducente cum tàm pulchris amasiis. Qui sunt sapientissimi, non ideò hominem exuerunt, & ingenitos abjecerunt humanitatis affectus; nec possent, ut maximè vellent. Sed sensus est humanitatis nullus in homine, sine voluptatis gustu, nisi hebes & corruptus.

Nam quis concubitus Veneris, quis gaudia nescit?
Quis vetat in tepido membra calere thoro?
Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Jussit, & hanc vitam dixit habere deos.

Is verè est sapiens, qui norit dulce esse desipere in loco, & locum & tempus delegerit ad desipiendum. Reliquis sapias semper; & tibi frequenter desipias, ut benè & beatè agas. Nam sunt qui, amoris incensi œstro, quià sui non sunt juris, dissimulant; Curios & Catones simulant. Palàm damnant furiosi, quæ ipsi secum concupiscunt, tremula Veneris gaudia. Prurit & illis mens irrequieta; fatentur ipsi sibi, lævo se genio natos, nos dextro & plaudentibus diis & syderibus. Si sol æternùm occidet, quid

fiet de naturâ rerum parente? Si nulla voluptatis lux riſerit mortalibus, quid de homine fiet, qui rerum eſt ſummus in naturâ apex? Miſer & veternoſus erit ipſe ſibi pro ſepulchro. Vivus, nec vivus; mortuus, nec mortuus; propior erit morti quàm vitæ, in ipsâ vitâ. Demùm, qui præſtigioſa hæc jactant documenta, nùm verè dixeris oris infamiâ laborare?

Oct. Bellè ludis in vocabulo. Nam & Philoſophi hi morticini dicuntur hircum ore mulgere.

Tull. Mirâ patrandi facultate pollent; nullâ, ſciendi. In altero, omnia læta; in altero, multa ſubtriſtia. Hic ipſe eſt tuus *Theodorus*. Nùm noſti, Theodora?

Oct. Quid me, fatua, Theodoram vocas, quæ *Octavia* ſum, quæ immò *Tullia*? Vis narrationem proſequar.

Tull. Volo. Sed & volo nocturnum illum *Antoninæ* & *Iſabellæ* pugilatum, rem comicam.

Oct. Conſobrina tua *Antonina*, non admodum juvenis, (nam annos novem ſupra decem nata) *Maphæo* nupſit annorum triginta juveni, & invicti roboris. *Iſabella*, annorum quindecim, *Remundo* annorum quin-

que & viginti, robuſto, vegeto, impigro. Candore illa ſuo nivem obſcurat; hæc ſubnigra Tunetanis certat mulieribus. Diſpares illis, primâ nuptiarum nocte, in clinopale vires, ſors diſpar. Maritis traditæ, Veneri fecerunt diſpari laude. Ad quartam, ullâ ſine ægritudine, pervenit *Antonina* concubitûs lauream, primò mulier facta: poſt, non voluptas, ſed faſtidienti animo & corpori moleſta laſſitudo: poſtremùm ſub lucem, cùm, adacto calcare, impelleret equiſo alacer, deficit longum paſſa animi deliquium. Nonus erat curſori in Cupidineo agone impetus: è lecto, ſub meridiem, egreſſa, viſa eſt, ac ſi è tumulo educeretur, pallida, exſanguis, emortua. At *Iſabella* ſubfuſca, ſed cujus putes in venis liquidos ignis perfluere rivos, meliùs habebat. Tenelli artus illi, & lumbi. Omni ſe tamen nuptiarum labori præſtitit parem imperterrita. Indefeſſi Athletæ crudas indefeſſa ſuſtinuit vires, & fregit. Inertem ſorori ridens exprobrabat ignaviam. Inſultabat ſaliens. Apage, dicebat, ego, te junior, nec habilior, fortiùs tamen feci: vivo; tu vero extincta es. Vivis? Primo in

conflictu, & fateor, non leviter certè vulnerata sum; sed tamen feci, hoc ne se jactârit diù vulnere, qui intulerat. Per Junonem! è summâ aggeris mei crepidine repugnantem avertit virginitatem in interius vallum victor. Vastavit, instar turbinis, omnia. Florem pudicitiæ decerptum delevit. At dum redintegrat pugnam, animos dedit irrumpentis proterva audacia. Conatu restiti masculo. Mox victoriam sibi sensit elabi è coleis. Meum eccè Herculem, Amazon nova, feci quòd spernerem victoriâ obrutum suâ & meâ. Macte animo, soror. Quid vis, reponit *Antonina?* Non levem, ut tu, in principio pugnæ, soror, dolorem tuli; sed, qui vix ferri posset, acutum, acrem, lacerantem. Dein, renovato sæpiùs prælio, tàm grave stupidæ cujusdam lassitudinis pondus in oppressos incubuit artus, ut crediderim factos esse plumbeos. Aliquot petebam horarum inducias; negavit Alcides insultans. Itaque somnum non vidi. Nec vidi, ego, refert *Isabella.* Quid de somno loqueris? Quid queris? Nihil habet dulcius somnus vanis illis quidem, sed jucundis Veneris imaginibus, quibus fallit.

Audes, præſenti & colludenti Veneri nobiſcum & in nobis, ſomnum anteponere, quo fallente, videmur nobis à nobis abeſſe? Sed & capit omnium rerum faſtidiens ſatietas, etiàm qui maximè amant, replicat *Antonina*. Nolim ego, nec tu velis, ingurgitari, ſine fine, nectare, deorum cibo. Infœlicem verò patientiam tuam, ſubjicit *Iſabella*, & voluptatum ſterilem! Impleta es bonis hymenæi. Nam hæc vera bona ſunt, non bonorum umbra. Id fortè malum vocabis, ſoror? Abſit. Næ fabula fies, ſi feceris. Ad hæc, *Antonina*: tecum, ſoror, nolim contrà diſputare. Illâ es in opinione excellentis ingenii Heroïs; ei, ſcio, acceptam refert opinioni perpetuitatem ſuam humanum genus. Quicquid id eſt; ad tertiam, quartamve, unâ nocte, palæſtram ſuffecerint mihi vires. Fortiter faciet his juventa mea, & juventæ ſpiritus, & libido. A quintâ cœpi, ſub Marte meo effræno, ſenſim ſine ſenſu malè habere nauſeans. Me ſexta, à me velut alienam, & mente motam, proluit & polluit. Abfuit voluptas; doluit cor, cùm venit ad octavam, animam ægrè reciprocanti. Me mei ad nonam cepit obli-

vio ; perfecit. Nec gemebam, nec objurgabam. Deliquio animi defeceram. Quid demùm actum sit, nosti, soror. Præsagit animus infœliciter cessuras has nuptias. Avertat omen Juno ! innuptam verò nolim me, vel si contingat in medio extingui opere. Postquàm animum recepisti, ait *Isabella*, dic sorori, ut tecum rediit in gratiam *Maphæus*. Nam quis ignoscat duorum criminum reo, cæsæ virginitatis & virginis ? Dulcibus dictis, reponit *Antonina*, momento abstulit facti acerbitatem. Rem ridiculam ! quo pacto necem intulisse videbatur, revocavit ad vitam. Semel atque iterum usus est mariti jure ; nec ulla insecuta est obsequentem pernicies. Ità est, soror, quæ in amore nocent vulnera, eadem & juvant.

TULL. Illâ nocte, tyrocinium fecit & deposuit. Nam egregiam nunc esse bellatricem scit *Jacobus Ximenes*.

OCT. Dixeris facilem, nec minùs pudicam : huic pudicitia virtus non est, vitium est. Venusti vidit adolescentis miserè vexari animum amore suo. Miserta est. Vidit torrentem mentulam ; audiit opem obtestantem suam ; & miserta est. Non tàm *Antoninæ*

castæ & teneræ has dixeris esse fututiones, quàm pietatis, pereunte juvene.

TULL. Non dissimiliter & tu *Theodori* miserta es. Non impudica, sed pia. Honesta sanè, impellente virtute, fututio!

OCT. Pudet & pœnitet. Postquàm abiit in provinciam Tarraconensem *Caviceus* meus; antè hunc (ut scis) mensem, me Stoïcus convenit *Theodorus*. Adsum, inquit, particeps ægritudinum tuarum. Doleo relictam te viduam, relictam longo mœrori. Nam ut animi, sic & vitæ dimidium tuæ abstulit secum *Caviceus*. Nimiùm, heu! nimiùmque fœlix *Caviceus!* Sed, ità est, *Tullia*, pudet & pœnitet.

TULL. Perge, perge; ineptis. Ampliùs nihil habeo quidem, quod, æquè ac ego, cognitum non habeas: & times induci me in intima conscientiæ tuæ arcana?

OCT. Exciderunt aliquot lachrymæ ex oculis, ad *Cavicei* nomen. Dolore meo, repono, sicut verius nihil, ità & nihil acerbius. Egeo, nec nego, consolatione, quæ fugientem post *Caviceum* sistat animam & spiritum. Sistam ego, subjicit *Theodorus*; & insa-

nos istos componam motus, si vis dicto esse audiens. Ero, per luctus meos, refero; &, ut voles, ero. Nam, honestatis quicquid in me est, curis id omne tuis refero acceptum. Eris, reponit, eris? Sed ex animo? Præceptis (& si res postulet, jussis) obtemperabis? Morigera, mihi morem geres? Faciam, adjicio. Tunc ille: si feceris, bonum factum. Post paulò, non senties abesse tibi *Caviceum*. Non erit, quòd in absentem desideria mittas, & cupiditates convertas. Ut iterùm contestata sum ejus me obsecuturam voluntati, & pollicita sum servitutem serviturum, quam vellet: id primùm volo, inquit, ut jures præstituram, quam spondes, obedientiam jussis meis, nec abjecturam. Quid plura? Sacramento, ut voluit, conceptis verbis, obstrinxi fidem timida. Necti me passa sum religione, adversùs religionem.

TULL. Intelligo. Cùm tenuit jurisjurandi nexu servam factam, pessundatum est tibi omne jus ingenuitatis.

OCT. Nec mora. Summo extulit se in me imperio; ut perduellem minatus est habiturum, & ulturum perduellionem, nî, se jubente, obirem

omnes ultrò ſervitutis operas. Hactenùs, ait, immiti me uſa es, in hoc ſeverioris diſciplinæ ſtadio, agonothetâ; vapulaſti, cæſa es. Sæpè ſæpiùs labores tuos, & conſtantiæ heroïcas vires miratus ſum ſtupens. Nunc faceſcant dura illa & graviora; quam merebatur caſtigationem pulchritudo iſta cœleſtis, inſons tuliſti: abeant *Sempronïæ*, matris tuæ, doli illi mali, & fraudulenta ludibria: inter dumeta, & abruptos calles, & ſpinis obſitos ſentes errabas. Quid miſera in fata deliquiſti? Nunc demùm, duce me, viam ingredere facilem & amœnam, quâ eas ad fœlicitatem. Accipe; nos ſanè homines ſumus, ut tuus eſt *Caviceus*; ſed & cautiores quàm reliqui, & judicii acrioris; ſapientiæ ſummo ſedemus in faſtigio. Itaque & nullam famæ jacturam, quæ puella nobiſcum luſerit indulgens genio, ſi ſapit, timeat; & nullam admiſiſſe flagitii in ſe labem illaudati credula putet. Omnia, crede mihi, nobis licent, quæ in tuto licent. Decent ſapientes, quæ juvant. Ad ſummam veræ ſapientiæ ſedem & lucem provecto ſi gratificeris, depoſito pudore; jàm non libido id erit,

jàm non voluptas ; pars officii erit, pars boni & æqui.

TULL. Acutè & argutè dicebat. Quid tu ad hæc ?

OCT. Me tibi quid vis gratificer, ſubjicio ? Mortalis puella, obſequar mortali numini ? Nec, per Venerem, *Tullia*, quò hæc ſpectaret oratio, aſſequebar. Tunc ille : ego, quem vides ore tetrico, oculis in lethi mœrore natantibus, veſte detritâ & laceratâ, corpore toto tenebricoſum, quædam ſum venerandæ philoſophiæ machina, quidam ſuperſtitioſæ Architectonices ludus. Sed me, ſi velis, ab hac ultrò evolverim machinâ, novus tibi Mercurius. Alter ero & idem. Vis hanc deponam perſonam ? Depone, & tu, timores tuos. Redde *Octaviam* puram, & puram *Octaviæ*. Vide errorum nebulas : ipſa te tibi abſcondis : lates tibi ; nec percipis. Alia es, quàm videris tibi. Æmulare tot nobiles fœminas, quæ nobis de ſe, exiſtimatione ſuâ, de rebus omnibus, ut tibi de ſuis oculis, confidunt, hominum generi confidentiſſimo. Spes omnes ſuas, & gaudia, in ſolertiâ mirabili noſtrâ, repoſita habent. Id inter nos longè utiliſſimum & celeberrimum philoſo-

phiæ effatum : Gaudere quò quiſque maximè potuerit, ſed clandeſtino gaudio; & frui vitæ bonis, ut oportunitas cuique dederit, ſed in ſinu, nec palàm, prudentis id eſſe & docti. Palàm verò gaudere, palàm frui, inſipientis, ſtulti & furentis. Qui cautè fecerit, laudandus; qui imprudenter, nec lucem fugerit, in eum acerrimè enim advertendum. Venuſtis, ut tu es, *Octavia* mea, puellis eundum eâdem viâ ad bonam beatamque vitam. Non cavent tibi, à malevolorum inſidiis, ſocordes? Pereant, quas omnium perire intereſt ad exemplum. Vivant, vivant quæ, ſagaces, quid ſit vivere, didicere. Vivant ſui ſimiles, ſtultarum diſſimiles, & ſuâ arte & aliarum exemplis. Æmulare *Semproniam*, matrem tuam. Tunc de matre meâ, ut, uſa *Chryſogoni* conſiliis & nervis, lætos & fœlices duceret vitæ dies, narravit.

TULL. *Chryſogonum* novi etiàm Stoïcum : nec eſſe *Theodoro* amiciſſimum mihi id mirum : ſimilitudo utique morum hanc peperit neceſſitudinem. Non ſimilius ovo ovum, ac *Chryſogono Theodorus*; ſed hic ætate paulò, aiunt, inferior.

OCT. Prehenderat manu *Chryſogonus* matrem ; & in ejus ambo intrârant cubiculum, relicto mecum *Theodoro*. Quid putas, ait *Theodorus*, id temporis rei eſſe *Chryſogono* cum matre tuâ? Id omninò, quod tibi cum *Caviceo*; quod mihi mox, mox erit tecum. Nam (tua te haud fallat opinio) omnium tibi bonorum, virtutum, &, per Genium tuum, laudum fons ero, ut honeſtæ tu mihi voluptatis. Enimverò quî videri poſſit inhoneſtum, quod à te tàm probâ, tàm honeſtâ veniet, qualecunque illud ſit, mihi tàm frugi, tàm venerabili? Cùm hæc diceret, viſus eſt mihi, fateor, mea *Tullia*, in alium neſcio quem, ſed gratiorem, ſed venuſtiorem, commutatus: hujus aſpectu calere cœpi, cujus anteà contremiſcebam præ metu. Riſit ille Venereum & molle quid; riſi & ego; riſit & Venus; risêre Amores. Audaciorem reddidi, facta audacior. Eccè tibi, inquit, novas nuptias. Eccè mihi novam nuptam. Sub hæc, viri veſtem identidem, quà virile latet ſpiculum, in tumorem exurgere, ſubindè ſublevari. Nec à cachinno temperare potui.

TULL. Nec à pruritu?

Oct. Eo ſum furore correpta, ut parùm abfuerit, (nec diſſimulem tecum) quin in ejus ultrò amplexus volarem, ſtuprum rogarem. Commotior ille: ſanè, inquit, videor mihi conjicere quis ſit corporis tui futurus mihi uſus, dea mea; haud certè ſcio. Nam annos quinque ſuprà decem natus, huic me ſectæ addixi. Antè annum oculos in mulierem non fixi; & præterea nihil. Audacior eſſem, ſuaſit *Chryſogonus*, & verbis, & factis: ſuperſtitio vetabat; piaculum fuiſſet pio Stoïco. Nullum, ab illâ die, mihi commercium cum muliere, ut nunc tecum eſt, mulierum formoſiſſima; ſummo ſtudio puram ſervavi & intaminatam mentem, & mentulam. Ope & operâ meâ præpoſuere collegæ antiſtitem ſibi *Chryſogonum*. Tanto obligatus beneficio, antequàm venimus ad vos, ingenuè de rebus ſuis, multa fando, explicuit. Dixit in *Semproniæ* amplexibus inveniſſe veram fœlicitatem, quam quærimus cœleſtium inanes. Suaſit experiar & ego, quid authoritas ſupercilioſa, quid ſermo blandus, pro me, apud te poſſent adoleſcentulam & procacem. Et ſperavit tàm juventam tuam, quàm abſentiam *Cavicei*,

meis lenocinturam desideriis & precibus. Cæterùm jussit nervis ne parcerem. Nam, ait, incredibilia sperant à lumbis nostris. Id sumus genus hominum, qui Herculei omnes in Venere sumus. Quò quis diuturniores cum Venere exercuit inimicitias, eò intemperantiùs & fortiùs, cùm in gratiam redit pactâ pace, facit. Habebis igitur, *Octavia*, Venus mea, amatorem qui officio non deerit impar, nec tuæ cupidini; athletam, quem sibi optent reginæ. Dicens, osculum impegit. Quid verò istud est, dicebam, Quid tibi vis? Hæccine est sapientia tua, hæc tetricitas? Quid immò tibi vis, insulsa, reponebat? Vis tuum tibi perjurio contaminari spiritum, contemptrix religionum? Nolo, inquam. Et agam quod ago, refert; & bellissimè agam. Te præliaturum vita deficiat, priùs quàm vires. Sub hæc, impellit in lectum malè repugnantem.

Tull. Euge.

Oct. Vestem festinus revolvit resupinæ, dexterâ trepidanti. Quàm commoda, ait, dehiscit tibi rimæ cymba. Vide, *Tullia*, œstri furorem. In genua accidit, osculatur.

Tull. Quid osculatur? ohe, ohe!

Oct. O ſacrarium reginæ deorum & hominum, dicebat lambens mediam! Ad limina tua ſupplex accido. Te veneror. Oſculis intereà & ore liceat litare: audi, bona Venus, & fave. Tollit ſe in pedes, dicens: &, ô monſtrum! *Tullia* mea, *Tullia* mea, è carceribus mentulam mittit; mentulam! reginam mentularum! Talem nec ipſa Venus, in Marte; nec Lampſacenæ matronæ, in Priapo; nec Omphale, in Hercule viderunt. Et *Cavicei*, & *Calliæ* mentulas ſi conferas; caudis leonum craſſis & rapidis compares murium exiles caudas. Non mentior.

Tull. Huic hominum generi, cùm membra decreſcunt reliqua, hoc increſcit. Ità, cùm aliis hominibus ſien creſcit, reliquæ corporis partes minuuntur.

Oct. *Theodoro* maciem objicis?

Tull. Non negaris de *Chryſogono*.

Oct. *Theodori* laudem, ſuos apud Stoïcos, nulla ullius laus æquat. Omnes longo poſt ſe intervallo reliquit, & mentis & mentulæ gloriâ. Sed *Chryſogonum* odi; & non ità æſtimat *Theodorus*. Omnes cogitationes ſuas, voluptates & gaudia, alter cum altero communicant. Sic dicendo, aiunt,

renovant

renovant fruitionum grata momenta; sic fluxas, & uno caducas momento voluptates, læti & beati, per dies noctesve continuant. Væ impurato! matris meæ illudit impotens capiti.

TULL. Irrumat miseram miser? Fellat illa morigerans? Cunnum in se quæri patitur *Sempronia* ubi non est, & inveniri? Impuri oris & spiritûs facta est mulier! De *Claudiâ* olim dictum, nobili scorto, Coam esse in triclinio, in lecto Nolanam. Hoc infamabat libidinis genus Nolanas, & Oscas, & Lesbias. Tertia pœna autori Priapeiorum Ovidio vocatur. Corvos dicunt ore coïre; & huic rei hoc alluditur disticho non ineleganti:

Corve salutator, quare fellator haberis,
Cùm caput intrârit mentula nulla tuum?

Quæ primùm nata est in Lesbo obscœnitas, omnes ferè terras, & homines pervasit. Pronior ad hanc erat libidinem Tiberius Augustus naturâ & ætate. Qui semel usi sunt, perditè amant. Nam ætate provectis non obsequitur mentula, ut in meliori ætate, vegetis.

Crede mihi, non est mentula quod digitus.

Summa petunt: illic vivit anus men-

tula. Quod negat os alterum, dat os alterum. Exſugi, effœtæ & languenti ſuave mentulæ. Sed ſi contus ille pedalis *Theodori* tui intumuerit, timeo tibi ne buccam offendat, quæ tibi, ſcilicet, parviſſima eſt; ſic etiàm illuſum pulcherrimis Heroïdum. Non ſe abſtinuit ab ore Atalantæ Meleagri voluptas. Pinxit Parrhaſius Atalantam Meleagro morigerantem. Eam Tiberius dedicavit tabellam in cubiculo ſuo, in Larario.

Oct. Dedicavit ſed libidini & impudentiæ impotenti.

Tull. Ideò movent tibi ſtomachum libido & impudentia *Chryſogoni* in parente tuâ. Miror delapſam eſſe ad id contumeliæ. Miror ſilentium. Mecum de his ne quidem verbum.

Oct. Omnem turpitudinis modum prætergreſſa eſt hæc turpitudo. Venit nudiuſtertius *Chryſogonus* ad matrem, pomeridianis horis. Silebant, & tuta erant omnia. Ut ludit, ut furit: hodiè manè, inquit, novum didici voluptatis genus. E proceribus noſtris quidam, nec pœnitens facti, dixit nihil fœdius ſibi, nihil impurius videri infimâ mulieris ſuæ parte, quâ mulier eſt (& mulierem duxit pulcherrimam);

Stymphalidas in illâ habitare ſentinâ purulentas; in hâc meram Venerem, meros Amores. Ori dabat oſculum *Chryſogonus*. Igitur ſpecum fugit illam, & odit, quæ exhalat mephitim; purum os amat, & illecebroſum caput. Uni fidit; uni arrigit. Uxor illi tàm eſt ingenioſa, quàm formoſa, ſed magis obſequens. Hæc voluptatem agnoſcit nullam, quæ non ſit mariti. Benè ſibi eſt, cùm illi. Omnibus aſſentitur mariti libidinibus & paret. Ore præſtat obſequium. Quid verò tu faceres, *Sempronia*, ſi rogaverim? Nam ſi negaveris, negabo & ipſe promiſſi meminiſſe, & fidei datæ. Demùm non te fugit pulchrum venuſtæ fœminæ corpus aliud eſſe nihil, quàm vivum quemdam, ut dicere ſolebat Socrates, libidinum theſaurum, ubi ſuas homines condant & quærant voluptates; in quem libidinum ſuarum calidos derivent fluctus. Utrùm hoc puro, (oſculabatur) an illo ſceleſto (imam digito deſignabat alvum) id canali fiat, quid, amabo, intereſt? Si officii habebis rationem; delectationis, quæ fortè nulla erit, non habebis. Perſuaſit cui jubendi jus erat quod ipſa in ſe conſtituerat. Heus tu,

inquit ſubridens, ut ſurgentem excep-tura erat mentulam, quos & quali tibiâ modos facere me jubes, in his ludis; Poſt mucronem ſpiculi primo-ribus capit labiis, linguâ involvit, no-vas ſubeunti ſedes delicias mentulæ facit novas. Præſenſit illa adfluentes gari venerei impetu rivos. Exhorruit, refugitque. Et hæc, quæ ſuperſunt dicenda, æterno potius tegenda erant ſilentio. O horribile ſecretum! Non vis, puto, intingi me tanto flagitio, dicebat mater? Liquidum ego bibam hominem?

TULL. Nam in ſemine homo eſt.

OCT. Dixerat, & veſtes deciduus imber multâ corrupit copiâ: ille ſub-iraſci. Auſa es, inquit, inſana, tàm egregium opus perdere? Ignoſce, inquit illa; habebis obſequentiorem; ſin minùs, ut voles, exercucia. Si tibi meum quid erit voluptati, utere; ſatis erit mihi voluptatis, vel in ipsâ nau-ſeâ.

TULL. Stetit promiſſis; & liquidos bibit homines? Salſam rem! nam ſalſa feminis vis.

OCT. Dixiſti. Cubavi cum *Eleo-norâ*, nocte hac proximè actâ. Face-tiarum nidus *Eleonoræ* lectus. Quàm

meretricia dixit & fecit ! Oſculum dedit ; & gratulata eſt ori ſuo , quòd in labellis meis legiſſet cœleſte donum , dùm ſuavium. Sed quis ſcit , ait , malæ ſint olim ſervitura libidini ? Vereor ne alio fungantur officio , furente Venere , quàm ſuo. Nupſit *Mancia* , cognata mea , *Marino* Neapolitano : ſulphureis ſtygiiſque nequiſſimarum libidinum incendiis torretur *Marino* pectus. Fœminam vecors quærit in *Mancia* etiàm ſuprà papillas , quà incipit deſinitve fœmina. Buccam petit , quaſi in eam puellæ fugerit cunnus ; aut ipſa ſibi bucca in quâdam ſit cum cunno ſocietate , ad participandos Veneris ludos. Objurgabam , quod hanc ſibi ſexuique fieri pateretur injuriam. Quid vis , reſpondit ? Abſtinet ſe *Marinus* ab hac turpitudine ? Nihil eſt quod dicam. Occupat oris aream libidinibus ſuis ; occupat : & quæ volebam dicere non facit. Non eſt quod queri velim : facit ; nec queri poſſum. Maritis hoc uno placemus nomine , quòd fœminæ ſumus. Quæ quacumque petetur , ſe probabit fœminam ; hæc omnium maximè placebit. En , *Octavia* mea , *Alphonſi* furores , addebat *Eleonora*. Antè hos dies ,

poſtquàm bis terve telum miſit verè militans; & ori applicuit. Huic, aio, oſtio verberando, *Alphonſe*, iſta non eſt apta catapulta. Furis, & me vis furere. Te furere velim; me nolim, reponit *Alphonſus*: nam quòd me amas, furori tuo debeo; nullo debeo merito meo. Si furere incipio; honorem, quem tibi debeo, fortè obliviſcar, qui mori malim, quàm tibi non vivere. His movit durum pectus: flexit ad ludibria. Adſilientem appetii libens, ſemihulco ſuavio, flammeſcentem nervum. Nihil ultrà; nam eo mox ſpontè reverſa eſt erudita mentula, undè aberrârat. Cocytium fas nefaſve in mediâ perfecit regione, quod in hâc ſuperiori aggreſſa erat impudens.

TULL. Non eſſet *Eleonora* Mellioniæ caſtas imitata iras; non eſſet, per ſalacitatem tuam. Huic ſe ut probro eximeret, ad Tiberium perducta, ferro ſibi pectus tranſegit. Maluit, adacto gladio, viam aperire letho, quàm os olidi ſenis molli alutæ. Caſtitatis laudem, non auro, ut multæ, ſed ferro emit. *Elvira* & *Theodoſia* (puellas noſti) aiunt ſe in buccâ diverticulum ſpatianti mutino, amico

ſuo, habere ; & gaudent. Undè hæc inſania, accipe. Finxerat hominem Prometheus. Deerat penis ; finxit & hanc meliorem partem è puriori luto. Antequàm applicaret, fonte lavit. Dein fœmineum corpus finxit. Utrique infudit vitam. Sitiit mulier. Eidem labra fonti admovit, & bibit. Hinc penis cum fœminæ buccâ nata affinitas. Narrant *Gonſalvum* Cordubenſem, Imperatorem magnum, cùm inſenuiſſet, hoc voluptatis delectatum genere. Erat & liguritor, provectæ (nam aliud mihi nihil perſuaſerint) ætatis vitio. Inſerviebat verò libidini formoſa viginti annorum puella. Cùm vellet mediam lambere, ſe velle dicebat ire in Liguriam ; at in Orientem, cùm ſumma petere, & ori illudere. Sic, cùm juventâ vigeret, ſi puerum (nam & pædico erat acerrimus) prurienti cuperet peni, dicebat Averſam ſe cogitare, celebrem urbem. Ad nullam ſanè fervet adeò iter hominibus noſtris.

Oct. Liberè loquar. Virtutem plerumque vocant, quod animi non tàm conſtantia eſt, quàm contumax ferocitas ; non tàm optio, quàm illuſio ;

cæcus quidam impetus, non ſecuræ mentis rectum judicium.

TULL. Ut fuit *Eliſabethæ*. Erat Franco Centurioni nuptura. Audiit *Chryſogonum* tuum, neſcio quæ portentoſa magis, quàm magna, in nuptias ſtoïcè nugantem. Mutato conſilio, & quaſi ipſa in aliam momento eſſet mutata, omnes extemplò de nuptiis longè egit cogitationes. Nec obſtinatam amantis lachrymæ moverunt, nec matris preces, nec affinium obteſtationes. Ad Veſtales, non ſuo tranſiit paſſu, ſed rapido aquilæ volatu. Attamen, unum alterumve poſt annum, pœnituit. Quo ſe reſque ſuas non viderat oculo, vidit: ſe miſeram vidit; & beatas vidit, quæ venirent in hominum amplexus. Ut ſpes potiundæ primùm Centurionem inflammârat, demùm deſperatio acriori incendit deſiderio. Sororis tandem ope, fruendæ habet *Eliſabethæ* copiam: prægnans fit. Inter eos convenit, raptam abducit. Egregiam verò pietatem! Facta eſt concubina, cui, per pietatem, noluit uxor dari. Egregiam *Chryſogoni* laudem! Eripuit marito, quam raptori dono daret. Nomini comparando ſtudent hi homines apud vulgum;

vulgum ; non ità laudi promerendæ apud ſapientes & graves viros, quibus non eſt facile fucum facere. Majorem numerum anteponunt meliori; ægrotarum multitudinem ſanis mentibus.

Oct. Circumfertur de *Liviâ* fabula non illepida. Caſtitatis laude florebat *Livia*, antequàm *Alexandro Borgiæ* nuberet ; & floruit poſtquàm nupſit. Quoniam ille, vi morbi, deceſſit è vivis ; deceſſit & illa ex hominum conſpectu. Quò clariori fulgeret famâ, in tenebras demens Veſtalium fugiit. Reliquit mortalium nugas cæcis ; ſic loquebatur. Ipſa veras divitias, contemptis divitiis & honoribus, petiit. Viva ſepulta eſt, ducente funus *Chryſogono*. Sed, paucos poſt menſes, ſenſit ſe reviviſcere. Eduxit funeratam *Chryſogonus* ipſe è tumulo. Piæ & probæ primus vitium obtulit & intulit. Oppreſſit tantus vir tantam virtutem. Alterius virtus permiſta eſt, in vaſis Veneris, alterius virtuti.

Tull. Uno verbo, virtus virtutem futuit.

Oct. Degebat in cœlibe domo juvenis, venuſtus, robuſtus, membris optimè compactis. Operas locaverat

hortis colendis. Multa erat cum adoleſcente *Livia* adoleſcens; & hâc conſuetudine delectabatur. Rumor fuit, ſub id tempus, viciniores ædes peſtilentiâ eſſe afflictas. Diffugere Veſtales timidæ. *Angela*, *Brigitta* & *Livia* manſere ædium cuſtodiæ, & cum his *Maxima* Veſtalis, omnium antiſtes. Magna in urbe ſolitudo. Turpis rerum facies. Sentiebat ſe amare *Petrum* (hortulano id vocabulum), nec pudebat; nec etiàm neſciebat juvenis ſe amari, & triumphabat. Occaſio non deerat, ſed occaſioni locus. Longa non fuit expectatio. Decidens fortè fortuna *Maximæ* è ſummâ graduum ſcalâ, ſecum & *Brigittam* in perniciem traxit, præceps caſu. Illiſæ, vix tandem valetudini bonæ, poſt longos dies, ſunt reſtitutæ & recreatæ vires. Intereà, omnium quæ vellet, libera *Liviæ* poteſtas. In *Petro* magna puellarum ſpes & confidentia, quòd egregiam operam, in obſequiis ægrotarum, poneret indefeſſus. Pomeridianis horis, urente ſole, ſodales omnes ſomnus, quem nocte non viderant, tenebat amicabiliter illapſus. Sola obambulabat in interiori conclavi *Livia*, multa ſecum de *Petro*, de ſuo amore,

de ſuâ infœlicitate meditans. Obviàm fit *Petrus* : excipit, expanſis ulnis, advolantem procax *Livia*. Uterque de utroque cepere voluptatem, quæ ſumma eſt. Sequenti luce inſidiatur *Angelæ Petrus*, conſciâ *Liviâ* & participe. Maturæ virginitatis *Angela* (nam annorum quinque ſuprà viginti) Venerem ſpirabat & inſpirabat, quam oderat. Nec prompta, nec facilis victoria : victa tamen. Omnia vincit amor. Bis cum nolente volente conflixit *Petrus*. At, in altero conflictu, acriter pugnatum. Peractâ re, intervenit *Livia* : non auſa eſt ſuſpicere ad eam *Angela*, pudore effuſa, quæ pudorem amiſerat. Subindè riſit neſcio quid illecebroſum & petulans. Demùm, factâ nocte, juſſit poſt cœnam *Maxima* curarent omnes corpora, ſomno reficerent. Quid factum ? Cum iis medius concubuit *Petrus* : & ſic procurârunt corpora. Cecidit & *Brigitta*, ut ceciderant : &, quam cum *Maximâ* caſus obtriverat, beavit caſus cum *Petro*.

TULL. Quæ te etiam fors manet, bona *Maxima* ? futuere, futuere. Is debetur tibi honeſtæ matronæ honos.

OCT. Recreatis utcunque viribus,

nihilo tamen minùs querebatur *Maxima*, ingemiſcens ad priſtinam ſibi valetudinem viæ multùm ſupereſſe. Aderat *Livia*: vis, domina, inquit, veloci emetiri curſu, quicquid id eſt viæ? Velim maximè, reponit: quid facto opus? Primùm, ſubjicit *Livia*, gaude; poſteà gaude; &, poſtquàm omnibus gaviſa fueris gaudiis, gaude iterùm; & ſine fine ſummo gaude gaudio. Qui luctui datur, dies adimitur vitæ. Perſuaderi paſſa ſibi eſt *Maxima*; & ſuâ intererat. Qui cœlos Deorum proci ſibi optant, non ideò terras oderunt. Commendant illicò omnes *Petri* alacritatem & feſtivitatem. Cantûs ſuavitate dicunt placere, & ſaltationis agilitate, tremulâque lumborum actitatione. Jubet advocari; adeſt: cantillat; placet. Nunc ſalta, ait *Maxima*; nam ſaltator es eximius & concinnus. Laudant hæ puellæ. Sed, domina, quem tibi debeo, honos obtundit nervos: non auſim, reponit *Petrus*. Puta me, ſubjicit *Maxima*, ex illarum numero unam; proba te. Et mihi fiet, refert *Petrus*; nec, credo, pœnitebit ſaltationis: ſubagitatricem vocant. Quæ hæc eſt ſaltatio, *Petre*? Non novi, ait *Maxima*: cùm

fugi res mortales, non audieram de eâ; fortè non erat in uſu. Erat; ſed non ſaltâras, inſit *Petrus*. Qualis verò illa ſit, non audies, non videbis; ſed ſenties. Saltabis & tu mecum mobili lumbo. Hæc dùm dicerentur, evaſerant omnes è cubiculo. Erat *Maxima* annorum triginta, corpore pollucibili, ingenio micanti. Sedebat in lecto: ut ſe ſolam vidit, inſidias vidit. Quid faceret? Inſilit *Petrus* in ſedentem; dat baſium; alteram in ſinum; alteram mittit manum ſub ſtolam. Obniti illa, repugnare, vocem altiùs tollere. Sed ſurda & muta circùm omnia: improba mentula vim audet impudenter inferre venerabili vulvæ. Ferocientem *Maximæ* iram prima hæc mitigavit utcumque inſitio. Flevit tamen, & erupit in ejulatus. Quid tu, dicebat, homo nihili auſus es? Riſit ille. Per umbilicum Veneris & tuum, cùm ſcies, dixit, hunc, cui iraſceris, *Petrum* virum eſſe Patricium & tibi affinem, detumeſcent, & ſcio, iræ tuæ omnes hi fluctus. Sed faciam pacatior ſis, antequàm ſcias. Iſtum exige modò pudorem, qui voluptates enecat tuas & meas. Res acta eſt: nec facies quin factum ſit,

quod factum est. Commenda, si sapis, quicquid id est, silentio.

TULL. Optimè.

OCT. Summum, post paulò, à *Maximâ* cepit gaudium; non extorsit. Pugnavit in medio projecta thoro commodiori situ. Candentem immergit in viscera pugionem *Petrus*. Nec temperavit sibi illa impotens. Spissis terebat basiis subagitantem; fervidis invehebatur succussibus in concutientem. Mox titillantibus prolui se Dionæi fluenti sensit deliciis, & ebullientibus amoris rivis. Adstiterunt ad spondam tremuli lecti *Livia*, *Angela* & *Brigitta*, fescenninos canentes.

TULL. Quis verò is est *Petrus*?

OCT. De Ponciorum gente apud Lusitanos nobili & clarâ. Amabat *Rodericus Poncius Margarim Menezíam; Margaris Rodericum* pari amore. *Aristippus*, eâdem è philosophorum sectâ, invidebat *Roderico* tàm pulchram fœlicitatem. Ardebat miser; sperabat nihil; quòd solent mali, constituit apud animum suum, à *Roderici* avellere puellam amplexibus. Vocanti negat hymenæo. Bona multa dolo malo prætexit. Mollem & teneram mentem fascinat, præstigiis simulatio-

num. Vestalem induit ; *Margarim* exuit. Eadem invadit febris *Rodericum*. Ab *Aristippo*, in quam ceciderat ipse scrobem, perducitur. Huic dat sapientiæ & sectæ nomen. Vide, *Tullia*, & ride. Annus nondùm præterierat ; pœnitet facti, plaudente bonâ mente & amicis. Repetit domum & suos. Intereà miserant, quibus potestas erat, *Margarim* in hanc urbem, ad *Clementiam* materteram. Id olim *Maximæ* nomen, dùm viveret.

TULL. Ah! ah! ah! Non ergò vivit, quæ futuit. Ah! ah! Sed sic loquuntur. Bibunt, edunt, futuunt Stoïci ; & se negant esse in animantûm sæculo. Ah! ah! rem lepidam! se negant vivere. * * * * * * *

* * * * nam, quam *Liviam* vocant, illa est *Margaris*, mutato, ut fieri solet, nomine. Hâc fraude, recepit *Margarim* ; & abditis puellarum pastinandis & runcandis insudavit hortis, solers & vegetus cunnicola.

TULL. Sic *Theodorus* tuo. Nam reliquisti, ad horti irrigui tui ostium, ligonem Priapo dignum olitore lactantem. Quid, otii impatiens, cessas ? Quid cessas ? Admitte.

OCT. Et admisi. Pertunda Dea, fer

opem. Exultabat gigas mentula. Putas me juvencam, non puellam, dicebam? Quæ posset puella pati? Non patiar. Macte animo, reponebat ille; patiere. Quæ vitulum tulisti, taurum feres. Agedùm, dea mea; nihil posteà supererit, quod Veneri, quod Junoni invideas. Dicens, incumbit rapido nisu in mollem libidinis sinum. Leniùs me vulnerârat *Caviceus* devirginans. Gemitum dedi: sile, increpat. Compressi vocem; ille me. O clavam Herculeam! Nam tredecim pollices longa; & crassa, ut sibi brachium est: mali loco esse possit in laxâ Veneris cymbâ.

Tull. Ut cuique brachium est, puellæ pati posse aiunt, sine magno incommodo suo, ejusdem magnitudinis in tubere suo telum. Nosti *Clementiam*, quæ nudiustertius *Remundo* Marchioni nupsit in nostrâ vicinià.

Oct. Novi: cui & forma elegans & exile corpus.

Tull. Curta *Remundo* suppellex. Quinque illi pollices non excedit igneus caudex. Ea est crassitudo, quæ fidem superet. Qui sciebant malè actum iri cum delicatâ virgine, miserescebant: parem esse posse bellatori

negabant, cui portentosa machina. Natæ timebat & mater. Sed *Remundo* magnæ divitiæ, summum ingenium. *Clementiæ* angusta res domi; & erat matura viro viginti annos nata. Quid consilii caperet mater? Communicat cum *Annâ Guſmanâ* sorore timorem; hæc, cum *Clementiâ*: Non te fugit, *Clementia* mea, inquit, (nam secesserat mater) quæ tuæ sint futuræ partes, cùm *Remundo* nupseris, id ætatis & ingenii puellam tui. Erit officii tui & muneris, parte ut tuâ utatur & abutatur, ut voluerit. *Hæ tuæ erunt partes.* Quæ verò erunt, reponit puella subridens, suspicor id equidem. Sed qui tibi jàm imminet, *Remundus* longo & crasso mulus est ramali. Suâ tamen illi Veneris viâ eundum, per prurientem sexûs tui venam, ad plenam voluptatem. Nec id fiet, absque diro cruciatu; nec fortè fiet. Vide cum animo tuo, quid tibi animi sit. Illa timenti similis: scis, matertera mea dulcissima, inquit, paupertatem larium nostrorum, & quam sint res angustæ afflictis? Scio, reponit *Anna*; sed & volo scire, tuâque interest sciam, quàm sint tibi angustæ sub stolâ. Nam, suæ si non invenerit

Veneri aptam, peribis; & illi, & tibi dirimetur nuptiarum fœdus. Aiunt vulgò nullâ unquàm cum fœminâ habuisse rem pleno coïtu. Patientiam præstare noluerunt, quæ sui erant juris, ceventi & conanti. Tu cogeris. Et præstabo, subjicit *Clementia*, alacri animo. Sufficiet vires & animos Amor. Amo efflictim. Fortè lethum non oppetam. Sed age, refert *Anna*; videam ut tibi Venerei campi æquor pateat ad prælium. Dicens, mittebat procacem sub stolam manum. Hei, hei! nimio plùs, dicebat puella, quàm honestæ licet, verecundiam fatigas. O ineptum pudorem! reponit *Anna*; ac molli & crispâ obnuptam lanugine partem attrectat, cadurda diducit, digitum inducit. Fremere pûella, furere non noto pruritu. Quid id verò rei est, matertera gratissima, dicebat? Moves me ad libidinem, quàm nescio. Excitas in medullis ignes, quos odi. Desine vexare puram. Leve id quidem specimen est, inquit *Anna*, licentiæ conjugalis. Sunt artus tibi; & locus ille, qualem fingeret filiabus suis, aut optaret Venus, libidinis capax, non hæbet. Habebunt se benè & fœliciter omnia. Probè es ad pugnam

comparata. Fer modò fortiter; nam & fortiter feriet. Addit & alia: sed nihil ad rem. Tibi utique satiùs sit laniari in lecto, quàm miserè vivere in hâc hominum luce. Quid te moror, *Octavia?* Sequenti nocte, sex passa est adsultus. Laniata est; nec tamen vocem misit. Tertio, penetravit se totum in tenerum corpus Herculeæ clavæ truncus. Mulier facta est, bellè proluta igneo Veneris imbre. At, manè facto, carnificinæ imago varia: lintea cruore infectâ, in eo quem tenuerat loco, cùm perfinditur virgo: discissa ipsa, ultrà quàm alia quævis tulisset constanter. Vix stare in pedes; vix gradum facere.

Oct. Micturio, per pruritus tuos, cùm illius memini voluptatis, quâ perfudere sensus meos decidui, è *Theodori* tubo, in libidinis mea intima incendiarii rores. Persequar narrationem. Supina ad extimam jacebam thori spondam, non opportuno situ: magnâ vi truditur incoctus heroïs ramus. Transadigit nihil contrà conantem. At verò superextabat pollices quatuor; ligabam digitorum complexu. Ulteriùs non subibat. O bona Venus! post diffluere cœpit. Putavi omnes unde-

quàque, quæ ſunt, quæ fuerunt, eruntque in annis, confluere hanc in meam partem bonam voluptates; omnes convenire Veneres, hæc ut mea eſſet Venus gratior, lætior & amœnior. Putavi cœleſtes dulcedines potiorum deliciarum, quas creat Venus, depluere mea in præcordia, è Veneris cœlo. Feriebant liqueſcentem liquida Amoris fulmina. Combibebam calidas guttas ardens in abditâ ſede. Abſceſſit jàm nihili. Vidi fugitivam mentulam. Jàm pars ſui erat effœta; jàm ex heroïde pannucea.

TULL. Tu de *Theodoro* triumphabas victrix. Nùm & de *Chryſogono* Sempronia parens tua optima?

OCT. O rem, per facetias noſtras, non infacetam! Ridebis. Vis nunc videamus, ego ad *Theodorum*, ut lætentur *Chryſogonus* & mater; ut luctentur? Volo, inquit, oſculum figens. Nego tamen *Chryſogoni* fœlicitatem, ut maxima ſit, cum meâ conferri poſſe. Incredibilem inveni, regina mea, dea mea, in complexu tuo, in ſuaviis nectareis. Sequere, repono; ſed ſuſpenſo gradu. Diſſilierat ex aſſeribus unus de ſummâ contignatione, quæ cubiculum operit, in quo ludebant.

Eâ ex rimâ aptè deductâ, facilis in cubiculum adſpectus & in genialem parentis lectum. Hic eſt campus illi Martius & Venereus.

TULL. Vel perſpicaciſſimas fugiunt ſæpè plurima, quæ exitio ſunt. Omnia timeas, nihil ut timeas. Periit, iisdem petita inſidiis, *Lucia*, *Manrici Fonſecæ* uxor. Nam, quæ ſerva facta eſt alienæ voluptatis & ſui timoris, nùm verò periit? Amabat *Joannem*, qui illi è ſervis unus; lepidiſſimum caput. Amabat & una ex ancillis, trucis animi puella. Hæc, è ſuperiori cubiculo lateribus ſtrato, laterem movet unum atque alterum. Tabulas è contignatione variis perforat in locis terebello, undè proſpiceret in heræ cubiculum. Die, nocte, quod ſe ſperni à *Joanne* videret, quaſi è ſpeculâ, quid in *Luciæ* fieret cubiculo, undè iras aleret, oculis legebat curioſis amans & amens. Accidit, non ità manè, evocari ad *Luciam Joannem*. Nam *Manricus* venatum ierat primâ luce, alter Meleager. Audiit excetra; evolat ad ſpeculam: videt *Luciam* recumbentem in lecto, & ità involutam linteo, ut non dubitares quin vellet videri nuda & non

videri. Pectus, papillæ, femora, quasi non ex composito, nuda; venter & uteri potior pars latebat. Audi servæ truculentæ tetrum scelus. Procurrit ad *Judithan Manrici* sororem, *Luciæ* dotibus & laudibus infensam: spectare jubet quæ intrò fierent. *Joannes* rogabat dominam, misereſceret tàm certi amoris, quo urebatur miser. Offerebat vitium; urgebat. Illa negabat; pugnabat. Te à me verè amari, mi *Joannes*, sit id tibi operæ pretium. Nunquàm verò patiar fœdari me adulteris complexibus. Non, si reges ament. Quod unum possum, cedo libens. Obtuere, ut voles, omnes meas dotes: oculi & manus tuæ meis, ut poteris, fruantur solertes bonis. Nihil prætereà tenta; operam & oleum perdideris. Intelligo, domina; quæ tot condonas amori meo, dicebat *Joannes*, omnia negas. Sed & intelligo, perdo operam infœlix; saltem operâ tuâ blandienti, perdiderim & oleum. Faciam, si quidem vis, subjicit *Lucia*. Ecce lævam meam; utere. Arrigebat, non admodùm lautè mutoniatus puer equidem annorum sexdecim. Rogat prehendat mutonem; prehendit ridens.

Vide, ſubjicit, quàm bona & liberalis tibi ſim domina: ſervitutem ſervio tuæ voluptati. Papillis ille *Luciæ*; poſt, bonæ parti dexteram admovet. Corripiens *Lucia* commulgebat hircum. Nugabatur hic in cadurdis ridiculâ digitorum micatione, rectus ad lecti interiorem ſpondam. O manus tua alba & teres, dicebat, ut mirabili mihi eſt pro cunno favens! Ut te bearem & implerem fœlicitate! Urge, urge. Renidens *Lucia*, irrequieto, gnavæ ancillabatur mentulæ, obſequio. Ad hæc momento, in objectum evomit linteum genialis humoris magnam copiam. Nec iners fuit cum pueri dexterâ *Luciæ* congreſſus. In Venereo gurgite, anhelanti puellæ medii digiti fervebat opus; ſubabat amoris œſtro percita: eodem ſe ſenſit remitti, temporis puncto. Agedum, agedùm, dicebat æſtuans. Os dicenti præcluſit puer ſpiſſis ſuaviis. Excreta mobilibus è lumbis, albi & præcocti veneni vis ſuavi demulſit titillatione caſtam adulteram. Gaudiis luctus confinium. Sic voluit fati inclementia. Exultare *Juditha* & ſuperbire. Habeo, inquit, vincula tibi & cataſtam, *Lucia*. Regna-

bo : ſervies. Sequere, *Mancia* : id ſervæ nomen. Rectà eamus ad pellicem; nî conſenſerit, morietur. Moverunt *Manciam* ad pietatem hæ minæ, movente amore. Non nego, domina, inquit, mereri utrumque aliquantùm ſupplicii. Inſanæ quicquid id eſt adoleſcentiæ ludus fuit; non affectæ vitio & ſceleris contagio grave flagitium. Videbimus, reponit. At tu ſequere. Cùm verò ingreſſa fuerim in id pellicis lupanar, obſera diligenter fores : ſi feceris, magnum à te abegeris infortunium. Secuta ſunt tùm triſtia & amara, quùm læta & dulcia ſcitu digna multa. Interim, redi tu ad *Theodorum*.

Oct. Ut pervenimus ad ſpeculam, videmus *Chryſogonum*, lectum versùs, qui in angulo erat, divam ſuam (nam ſic loquebatur) manu ducentem. Quid, diva mea, dicebat, nunc putas eſſe rei *Theodoro* cum *Octaviâ*? Scio, inquit illa; nam audivi vocem, ac ſi vim pateretur, ingemiſcentis. Puellam docet difficili viâ ire ad gloriam; & gaudeo. Haudquaquàm, reponit *Chryſogonus*. Conto cubitali miſeram diſcindit. Hinc clamor. Conjeciſſem etiàm fidum ſodalem in amplexus

tuos:

tuos : amor non admisit cogitationem, qui in te est meus. Marito irascor tuo, & invideo, quòd gaudiorum habeam participem. Suasi puellam insidiis petat; sciebam repulsam non laturum. Dicens, projecit thoro corpus resupinum. O cœleste delicium meum, dicebat! osculis instilla amanti amoris furores. Irrita nequitias in me tuas, ingeniosa & petulans. Malè sit isti vesti detritæ, respondebat mater, quæ, vili segmentata centone, philosophicâ caligine tot involvit venustates. Discutiam ego has nebulas, quæ te, lucem meam, mihi obscurant. Quam altiùs potero stolam istam revolvam muliebrem. Malè sit sartori. Quo vestes hæ fluxæ & longæ pacto philosophum decent, quæ hominem non decent? Qui verè homo sit, longa mentula decet; non longa vestis. Assurgentem viri nervum levibus appetit talitris, miscens suavia. En, dicebat, insultantem pudicitiæ salacitatem! En superbam imperaticem mentularum! En, ignava & vecors languet. Eccè verò ô veternosa mentula, cunnum, qui te provocat ad duellum : lævâ hâc meâ feciali bellum indicit. Denuda, denuda pectus,

regina mea, refert *Chryſogonus*; & potes, quandoquidem fluido illo præcinxiſti artus ſupparo. Expedi papillarum lacteos orbes: & cycladem, ſi vis ab omni parte eſſe beatum, dejice. Pulchrior te pulchrâ eris, ſi nuda eris. Ornatior es propriis dotibus, quàm ut mundo ornatuve egeas. Obſequitur: deponit ſupparum & cycladem: interius ſupererat induſium: juſſit deponi *Chryſogonus*; defluxit ad pedes, & purpureo pudore ſuffuſæ ſunt genæ honeſtæ matronæ. Quò majori cumules ignominiâ, inquit? Quid prætereà imperabis, ô here, cui vendidiſſe videor animam? Corpus, mecaſtor! illi pulchrum & nitens.

TULL. Scio.

OCT. Impatiens moræ *Chryſogonus*: exuiſti veſtes, inquit; nunc figuram illam, *Sempronia* mea, quâ noſti tantoperè delectari me, indue. Exilit in ſupinum; & ſedens obſervat ſpiculum candens; divaricatis femoribus, vibrat ipſa in ſe, ſuâ manu. Tunc *Theodorus*: hæc me rei imago, inquit, implet amore & furore. Abéamus, *Octavia* mea, res acturi noſtras, non ſaxei. Abimus, conjicit in lectum; & opportuniori, quàm fueram in pri-

mâ coïtione, collocat ſitu. Vide, *Octavia*, quicquid id eſt (pilum librabat lævâ); cùm videris, non invidebis matri *Chryſogonum* ſuum. At ſubit, refero, curioſa libido. Cedo, emetiar. Credes, *Tullia?* Tredecim, ad ſummum mucronem, pollices longum, minabatur crucem miſeræ, criſpanti actitatione. Metuo vehementer, aio, hæc ut ne trabes, ut lònga, ut craſſa eſt, mitti poſſit in contignationem meam. Experiar: ſed, per Venerem, ſubi, non perfringe; illabere, non irrumpe; lude, non lania. Oſtio admoverat catapultam; jàm in oppugnatione erat arcis meæ. Tollo femina. Impellit baliſtam; nec tamen movi. Incumbit totis viribus; nec tamen movi. Disjecta, diſciſſa, perfracta intrò ſunt omnia. Intimus uteri ſinus dirè pulſabatur. Et, enixâ vi adacti caudicis, concreta ſolvebatur arcis compages. Revello pilum à vulnere: vix ligabam ferocientem digitorum vinculo. *Tantæ molis erat!* Comprimo actutùm; magnoque depluit opobalſami imbre. Affectum crudo vulnere læſæ vulvæ ſinum ſuaviſſimè demulſit. Mota ad libidinem, incredibili cum titillatione, remiſſa ſum.

Nunquàm, mecastor, addidit mihi, majori cum voluptate, sitiens vulva Veneream ambrosiam. Ut juvit esse, ut est, bibulam! Ego verò, dato osculo, jàm inutile excutio pondus! Me læta subduco. Barbam viri ridens fervidâ capio manu. Hâc displices libidini meæ, inquam. Cedo, agedùm, hanc demetam longam, hircinam, aheneam barbam. Et admoveo forcipem. Cave sit, exclamat; ne feceris; si demeteres, & laudem demeres. Ne feceris, fatua. Nam hæc sapientia nostra maximè in barbâ consistit; non ità in moribus. Barbato hâc æquamur Jovi, & Consentibus Diis. Nam Medioxumi, & plebs deorum imberbis est. Et decet barba viros graves & excellentes. Decet imperatores hæc barbæ longæ & hispidæ dignitas. Vidi olim, Archimandritæ Sandionysiani ostendente vicario, Dionysii Areopagitæ (nam jactitant) græcè scriptas commentationes ab Emmanuele Byzantino Imperatore ad Carolum Calvum missas dono. Sed Emmanueli longa barba, & ad medium pertingens pectus. Compactus præstanti arte liber gemmis olim & auro opertus erat. Probi monachi aurum & gem-

mas detraxêre. Barbam Emmanueli non detraxere; aurea non erat. Non defuiſſet, apud Dionyſianos, barbæ aureæ ſuus Dionyſius, ut Apollini Syracuſis non defuit. Hæc *Theodorus*. Nec ego, inquam, hunc tibi violabo barbæ honorem. Habeto per me ſalvum, qui, pauper & inops, tot me bonis locupletaſti, tot Veneris bonæ criſpantibus opibus.

TULL. Nec capere, inepta, poteras totam fœlicitatem tuam. Sed arrigit tibi ad undecim pollices *Caviceus?*

OCT. Nugæ! novem non ſuperat. quid id ad *Theodorum?*

TULL. Pertunda mea! Cur tàm bellæ non contigere dotes, vel *Calliæ*, vel *Lampridio*. Fruerer, fruerer.

OCT. Enim verò conferre dicebas ad mulieris pulchritudinem, illi ut modicè hiet ad rorem concha. Craſſioris igitur nulla mentulæ laus, per quam ſuo cunno laus ſervari non poteſt. Utcumque anguſtum ſit id iter, quo ad voluptarem deſcenditur; res Veneris gratiores nunquàm, quàm cùm ſunt in anguſtiis. Hinc facetè dictum à *Joanne* Principe, qui & maſturbatorum princeps, in ſuâ ſibi manu,

qualem vellet, invenire cunnum, nec laxum, nec salgama exhalantem.

TULL. Et prætereà commendant Veneres, qui non omninò inter femina delitescat conditus; novem decemve distet tantùm pollices ab umbilico. Demissa plerisque puellis ità fugit pubes, ut aversa videatur ad Venerem via. Difficiles cum illis concubitus. Non potuit *Theodora Aspilcueta*, nisi posito pectore & sublatis in genua lumbis, devirginari. Frustrà supinæ vir insudârat superfusus: operam luserat; oleum perdiderat. Demùm, sub elato aliquantùm colle subsidat, velut sub promontorio, cymba. Hæc si conveniant, quæ pulchra videtur spectanti, & pulchra sentietur ab ineunte: sed & interdùm laborat vitio, quæ arcta est. Nam audivi Jureconsultos dicere mulierem ità arctam, ut mulier fieri non possit (sic loquuntur) sanam non videri. Quibus virginale consertum concretumve fuerit, infausti id esse omnis plerumque solet. De *Cornelià* ferunt adeò arctâ genitalium compage natam esse, ut difficillimè mulier facta sit. Necatis Gracchis, infœlicior mater visa est, quàm fœlicior visa erat editis.

Quæ de obſignatâ dixere virgine, ea falſa ſunt omnia, & pernicioſæ ad impoſturam artes.

Oct. Etiàm aiunt os ſuperius teſtem eſſe inferiori. Cui enim os parvum loquenti, & eſſe jactitant os parvum futuenti.

Tull. Nugæ! Et nugæ, quæ hi garriunt Amoris Geometræ! Medium cujuſque pedem, puellæ menſuram aiunt eſſe oſtii, quo ſcilicet itur ad divæ virginitatis ſacrarium. Nugæ! novi cui parvum os, parvus pes; grande & araneoſum jacet ſpelæum atra inter inguina. Certa nulla conſtat ratio. Hæc conſtat: cuique uni probè machæræ convenit hæc vagina. Ità naturâ eſt comparatum; ſi tenuis machæra, comprimit ultrò ſe vagina laxior; ſi rudis & immanis (Durandaliam aut Flambergiam adhibe) dilatatis, hæc vagina, fibris, excipit gratulantem gratulans hoſpitem hoſpes.

Oct. Se res ſic habet; & experior. Statui certè nihil poteſt, per Priapi coleos. Si roboraſcenti terribiles ramo omnibus non ſunt apti mulieribus, ſunt uni & alteri. Habuit prominentiſſimi penis domeſticum

Heliogabalus. *Onon* vocabat. Apud Pigmæos, ad pedum pertingit malleolos. Si noſtris ad genua hominibus propenderet, nullum putas fore hujus baliſtæ uſum? Erras. Sed enim multò major eſt hominum numerus, quibus ultrà octo ſeptemve pollices non excurrit: hic communior modus. Quid faceres? Nec etiàm ſunt nihili, & nullâ in gratiâ apud Venerem. Aliquâ florent, quibus id non eſt peculii; & hos commendat hymenæo ſua laus. Dux *Ferrandus*, & *Vaſtius* Marchio, magni ſunt nominis viri; nec magnæ tamen mentulæ, quâ parte viri ſunt. Illis conjuges & liberi. *Vaſtio* uxor formoſa & ardens bello, liberi venuſti & ſummæ ſpei. Ea crâſſa eſt ſatis mentula & longa, quæ amantis & amati peculium. Ab eo omnia placent, qui verè placet. Maluerim meâ in cymbâ ab amico infigi aciculam, quàm ab alio trabalem clavum. Experior etiàm ego, *Tullia*; nam pulchrum in ſinu foveo columbulum Dionæum. Puer, cui fingendo Venus & Gratiæ poſuere operam: ſilente nocte, ludit in ſinu meo: & penis illi nec longus, nec craſſus. A nullo tamen majores cepi voluptates. Illi

ſum

sum voluptatis cumulus, & ille est mihi.

TULL. Quis ille est? Quid narras?

OCT. A matre accepi dono pulchros delectum inter pueros. Parens illi *Manilia*, soror nutricis meæ. Quartum suprà decimum annum, à die mensis Septembris vigesimâ, complevit: ephœbus, quem formâ præferas Phœbo.

TULL. Vidi formosissimum puerum: educandum *Sempronia* dedit Academicis; doctis viris, quæ magna laus est; & probis, quæ plurima.

OCT. Nihil, *Tullia* mea, te celabo. Nam cùm exsudantia è suis corporibus infundunt in nostra amatores libidinum momenta, dicunt se frui nobis: ità & ego, cùm secretissimas animæ cogitationes in tuam instillo, fruor animâ tuâ & te. O dulcem fruitionem! O delinificam spiritui meo Venerem, in hac animorum conjunctione!

TULL. Te credidi, voluptas mea, non alteram esse me; sed unam me. Effudi, tuos antè oculos, meas omnes libidines: nec puduit. Induxi te in intimas pectoris fibras: nec pœnitet. Loquere.

Oct. Audies ſuo loco. Poſtquàm de pulchritudine amœna dixiſſet multa *Alphonſus*, ſurrexit in pedes *Aloiſia*: vultis, inquit, dicam ego quæ cenſeo? Os ingenuum, neſcium fraudis pectus, cunnum nec dantem nec negantem, mobiles lumbos, ingeniumve verſatile, id veram eſſe pulchritudinem cenſeo: cenſebit & mecum pruriens Socrates. Cùm diceret, & rideremus, pultant ad fores. Dii boni!

Tull. Qui pultant?

Oct. Cum *Chryſogono Theodorus*. Ut vidi, ut perii. Salutavere *Eleonoram*. Ad me limis *Theodorus* reſpexit oculis, & ſalutavit connivens. Advolat in amplexum *Chryſogoni Alphonſus*. Me *Theodorus*, ſermonem de ſermone ſerens, perducit in hortos. Laudat formam & juvenile decus. Majorem in me ſpargit florum copiam, quàm in hortis erat. Cùm te video, dicebat, amor meus novos concipit ignes. Te miſereat mei. Nam beati & læti *Chryſogonus* equidem & *Eleonora* res ſuas agunt; agamus & nos noſtras. Ut valet *Sempronia* mater, repono? Nihil habes ab eâ dicere? Juſſit, ait, commendem tuam tibi valetudinem. Puerum pectebat & comebat. Næ fœlices,

quæ cum illo tàm lepido, tàm formoso cubabunt! *Tullia* mea, hoc me incendit verbum torrente flammâ. Sensi intimas uri medullas, & injecto salaciæ œstro furere mihi Veneris venam; nam antè hos duos menses actos, cum *Roberto* consuevi. Expectat verò mater, subjicit *Theodorus*, è cognatis tuis, nescio quam de genere Ponciorum. *Robertus* rogavit dicerem diligentem esse sibi curam passeris tui, quem commendasti, pipilare uni tibi, & tuum irrequieto quærere sinum volatu. Sed te mei pietas capiat, *Octavia*. Amore emorior. Quis immunis esse possit, qui te viderit, ab hoc vectigali, quod omnipotenti omnes libidini pendimus? Dùm ambulamus, accurrit è familiâ *Eleonoræ* servus. Affert litteras. Dicit esse curru ex urbe advectos, qui me conventam vellent. Sequor præeuntem, & lego in viâ litteras. Hæc scribebat mater. *Mitto, nata, Amorem tuum pulcherrimum, ad te amores suos. Extorsit id à me precibus & lachrymis. Nostrum verò transfugit in sexum, sumptâ stolâ, sexú nostro nova lux. Puellam credent qui viderint, & laudabunt; velim, nec tu sentias puerum esse. Parce tamen pueri*

artubus. Quicquid id erit, gaudebo te beatè agere. Cætera diſces à nutrice. Fruere, & me ama. Quæ me gaudia, dicebam apud animum meum, tollunt in cœleſtes? O me fœlicem, &, hoc matris beneficio, parem deabus! Ut verò ingredior interius in conclave, reperio puellam formâ divinâ, comptam, ornatam, in ſellâ ſedentem. Sola erat: & vultu mirabiliter ad modeſtiam compoſito, ſalutat propè factam genibus inflexis, ut nos ſolemus. Reſaluto. Curioſiùs vultum cœleſtem oculis lego: hæreo; puto, nec puto eſſe *Robertum*. Quò propior accedo, eò dubito magis. Nam altior longè videbatur; & neſcio quid ſpirabat in vultu virgineum. Multi præterièrе dies, ego ad eam: ô dea, nùm de cœlo deſcendiſti? Illa ſubridet; & in riſu *Robertum* video. Injicit collo brachia. Oſculatur; oſculor & ego: ſed quibus, Venus bona! oſculis illum ego, ille me! Advolat nutrix. Cavete, inquit, ſervorum, qui circumvolitant, malignam perſpicacitatem. Mandat mater dicas, eſſe è cognatis tuis unam de gente Ponciâ, & peregrè profectam religionis causâ. Reliqua audies, quæ habeo in mandatis.

Interim, cavete ne quid excidat vobis, quod utrique pesti sit. Partes meas, ait *Robertus*, bellè exequar in hâc fabulâ. Colloquentibus eccè superveniunt *Aloisia* & *Isabella* cum *Alphonso* & *Theodoro*. *Diana Poncia* (id attulerat nomen *Robertus* ex urbe) mirabili gratiâ salutavit omnes virgineo more. Puellam mirantur : aiunt esse summæ pulchritudinis, non mortale numen. Primâ luce, inquit, ad urbem appuli; & continuandum mihi cras iter etiàm summo manè. At dulce fuit, cognatæ conspectu & sermone aliquot frui per horas. Hæc mihi voluptas pro viatico erit; & facitis, per humanitatem vestram, duplò major videri, ut possit, hæc fœlicitas. Fraudem nemo suspicatus est; & ne quis suspicioni locus esset, ad *Eleonoram* dico currere me, tantæ ne diutiùs visu pulchritudinis careat. Sequitur *Theodorus*. Ad *Eleonoram* imus. Obductæ verò cubiculi erant fores. Nondùm se ab *Chrysogoni* expedierat rabiosis compressionibus. Quâ seræ inseritur clavis, adhibeo oculos.

TULL. Quid vides ? nam & rides.

OCT. Sedebat in sellâ *Eleonora*, divaricatis feminibus, revolutâ veste.

Superequitabat *Chryſogonus*; & trepidanti ſubagitabat clune. Inſpexit & *Theodorus*. Nunc, ô ſpes mea, miſereat meæ te tentiginis, quæ me excruciat. Talis me enecat voluptatis imago. Ego verò nolebam. Certum erat caſtam ſervare me amori meo, & lucidæ nocti. Non poſſum, refero; fluor infeſtat menſtruus libidinis ſedem. Sufficiet *Eleonora* tibi & ſodali; & jàm nunc peregit. Venit eccè ad nos alacri vultu. Illa ad me: ut tibi, *Octavia*, riſit Venus? Nec me vidit, repono; nec, ab octo diebus, blandita eſt ægræ ſpes amoris. Sed eſt quod abs te petam, & enixè petam. Quid id eſt, refert? Jàm impetraſti. Quid tibi negem, dulcis *Octavia*? Benè eſt, repono. Volo commodes mihi veredum tuum & agiles lumbos. Nugaris, inepta, inquit. Quis veredi tibi mei uſus, quæ calcar non habes? Si *Theodoro* commodâris, reſpondeo; mihi eſſe commodatum habe perſuaſum. Preces miſcuit *Chryſogonus*; rogando vicimus. Ergò abite, ait ridens, in malam crucem, qui me huic iterùm datis permolendam libidini. Abimus. *Theodorus* verò his *Eleonoram* aggreditur verbis complectens. Sanè

cara es Philoſophiæ numini ſancto, cui hæc contigit unâ die laus philoſophicis duabus mentulis eſſe opitulatam. Referant tibi & faventes ſtellæ gratias, quas habemus ſapienti tuo & liberali cunno. Continuos, ac qui finem non capiant, voluptatum illi rivos, & deliciarum rores amor depluat, & Venus. Nec finis gaudiorum tibi ſit, nec modus. Dein deturbat in lectum; & in benè unctam Veneris patellam tucetum craſſum & ſucculentum è ſuâ devehit penu incumbens. Nacta es in me, domina, dicebat, Priapos Lampſacenos tres, Hercules quatuor. Utere: nam tibi non ſtupent lumbi, & ſapit Cherſon. Utar, reſpondet *Eleonora*; & dicenti faſcinum immane ut agit in abdita penetralia: me enecas carnifex, exclamat *Eleonora*. Acerrimis ille ſubagitationibus litabat: mox exploſit catapultam. Non eſt id, Venerem exercere; ſed lacerare perditiſſimè, dicebat *Eleonora*. Lethum miſiſti in corpus meum, non Moly plantam. Advolo ego, amplector, oſculor. Exire ſodales. Urbem repetunt, ſtipe, quam ex philoſophico inſtituto rogaverant, collatâ, læti ultrà quàm dici poſſit.

Deponit lecto *Eleonora* fessos artus; & reliquum in lusibus & jocis consumimus diem. *Diana*, & cùm interrogat & cùm respondet, mirabiliter satisfecit; pulchritudinem laudabat ejus *Alphonsus*; laudabat & *Eleonora*. Quid me, respondet, qualemcumque ob hanc laudatis pulchritudinem, donum fluxum & caducum? Non laudatis, quòd tàm excellens nata sit mihi cognata, quæ virtuti pro virtute ipsi est? Hoc, quo me bearunt superi, præstantius multò donum est. Reposui pauca, sed apta. Placuit verò vehementer hæc dicens; & novis crevit incendium ignibus. Sed volo, *Tullia*, hanc ab origine fabulam exequi, si velis.

TULL. Nî tuus esset *Robertus*, meum vellem.

OCT. Nostris eram in hortis cum matre, antè sex menses. Multa de suo in me amore & studio dixit, repetitis à primâ pueritiâ exemplis. Nunc verò munus concinno tibi, subjicit subridens, quod omnium longè rerum superet pretium. Gratias egi. Paucos post dies, accersit in ædes *Robertum*. Jubet nobiscum prandere. Convertebat nostros in se oculos tot

venuſtatum avidos. Mirabar : nec ſcienti, nec percipienti mihi gliſcebat amor. Paulò ſis audacior volo, dicebat puero mater. Liberè colloquerē ; ſcio te præſtare ingenio. Quandoquidem, domina jubes, parùm à reverentiâ, quam tibi debeo, & ab officio ſecedam meo, ne inobediens videar, qui ſum obſequentiſſimus, & eſſe debeo. Ingeniosè reſpondet, repono. Atenim, ait, ingenii quæ credis eſſe aliquid in me, inſpira ex tuo ; & erit. Nam in te dextro convenit Jove pulchritudo corporis & præſtantia ingenii. Ergò, *Roberte*, quæ ſe ſuis non probat, pulchra tuis videtur oculis *Octavia*, refert mater? Videtur, per omnes Deos, per omnes Deas, pulcherrima ; & eſt. Diis amorem, & Deabus invidiam creare poſſit. Quid, ſi conſentiret amori tuo *Octavia*, ſubjicit mater, amares? Amabo, ait, quanquàm & non conſentiat. Nam nihili ſum puer ; quî tandem fiet ut conſentire poſſit amori meo? Sed locuples eſt illa & naturæ, & fortunæ, & virtutum donis ; quî fieri poteſt ut non amem? Gratum ſanè erit, reſpondeo, me abs te amari tàm amabili puero. Vis mihi alter eſſe

maritus? Dedecores mariti nomen, reponit, mihi si indideris; servi & vernulæ relinque; studiis ergà te meis, ut potero, honestabo. Finitis epulis, rediit ad Academicos; & sensi, cùm abiit, aliquam meæ mihi animæ partem deesse. Tunc mater ad me: quid de puero judicas, nata? Esse respondeo ex amoribus unum, eumque pulcherrimum, qui, ex Veneris gremio, evolavit ad nos. Nùm dices, adjicit mater, fore beatas, quarum in amplexus veniet? Sanè ut futuræ sint infœlices, respondeo, non video. Hunc sibi reginæ generum velint. Dein cæcum alebam venis vulnus, *Tullia* mea. Tandem, post mensem, nascenti amori favet mater optima. Jubet venire *Robertum*. Liberam dat confabulandi mecum potestatem. Ingeniosus est Amor, quem fata instillant. Puer, per ætatem nec par amori, nec satis aptus, amore arsit, cujus usum nesciebat. Intereà contigit matrem diro conflictari meam morbo. Ut bonam recepit valetudinem: ingrata sim, inquit, *Octavia* mea, si, quæ ope & operâ tuâ erepta sum letho, tuis in me benefactis non respondeam, meis in te. Tanti pretii

sum tibi pollicita munus, quod omne pretium superet: meministi? Memini, mater, inquam; & quicquid à te mihi venerit, summo erit in pretio. At illa osculum ferens: *Robertum*, reponit, volo tibi dono dare, quem & Juno optet sibi dari. Erubescis? Novi abs te amari. Non nego, mater, refero. Hunc tibi educo, ait, & servo; volo, dignus ut sit benevolentiâ tuâ, excoli diligenter omni virtutum & disciplinarum genere. Hunc tuos in amplexus conjiciam. Sed tener est; de ejus tantùm pulchritudine & vitâ detraxeris, quantùm acriùs indulseris voluptati. Id fac ne obliviscaris. Non sum oblitura, dixi. Tertio post die, quæsivit, inter prandendum, an domi reliquâ die futura essem. Respondi in animo esse domi manere. Post, laudavit domesticam vestem, quâ induta eram liberâ & fluxâ, è subtilissimo lino. Nec ista, inquit, invidet oculis tuas vestis dotes; nec objicit. Mirificè in eâ places; ne mutes. Dixi non mutaturam.

TULL. Quæ cogitabas cum animo tuo, cum amore tuo?

OCT. Non cogitabam adfuturam tàm citò mihi tantam fœlicitatem.

Neſcio quid non abſolutum dat in manus Attalici operis mater. Acu pinge quæ deſunt, quæ egregia es artifex, ait. Receſſi in cubiculum. Is erat dies vigeſimus Maii. Sedeo humili in lecto, ſericeo ſtrato vellere. In variis cogitationum nebulis mihi mens ludebat; dubius inter vigiliam & ſomnum allabitur ſopor. Eccè, hoc momento, intrat *Manilia*, puerum ad me perducens. Affixæ humeris alæ, & pendens pharetra; arcum lævâ, ſagittam dextrâ geſtabat. Cupidinem dixiſſes; & verè erat. Parens me mittit Venus ad te, ait voce blandâ puer. Quòd ſcit à te vinci ſe pulchritudine, vult ſerviam tibi Amorum Reginæ. Non ſervies, repono, pulcherrime Amorum: eſſe ſi velis ex animo meus, regnabis. Atenim, ſubjicit *Manilia*, dies fabulis vobis perdenda non eſt. Secede paulùm, formoſe Amor. Ut ſeceſſit: ego & mater tua mancipio tibi nexuique, nata, inquit, hunc puerum damus; ſed tener eſt & debili lumbo. Utere, ſed parcâ voluptate; ſin aliter feceris, defluet, ut ſolent flores, quos carpſit gelida hyems. Depereo, aio, puerum miſera; & abundè erit

voluptatis cupidæ & amanti, si sciero verè esse meum. Parce puero, dicebat nutrix. Hâc horâ satisfactum crede voluptati tuæ, si puero eripueris virginitatem; quod, ejus sine dolore, non fiet: nam illi mentula obducta præputio est; nec aperiet impunè tibi caput reginæ suæ. Promisit se fortiter facturum: quos volueris habere inspira animos, venustatum tuarum & voluptatum ostentatione. Post alas Amori puero demebat. Nam volo te, dicebat, constantem esse: nolo ab ejus unquàm evoles latere. Tollit pharetram & sagittas. Nunc, inquit, opus sunt alia tibi tela; aliis pugnandum armis. Intelligo, ait ille; & esse telum mihi sentiet dea mea, quo secum pugnem. Abiit nutrix, & fores occlusit.

TULL. *Dicite Io pæan, & Io bis dicite pæan:*
Decidit in casses præda petita meos.

OCT. Delibutus gaudio puer exilit ad me. Dominâ, domina, inquit, meæ me nunc pudet ætatis. Quàm turpe sit esse puerum, verè sentio. Impar ero fœlicitati meæ. Impar non eris, repeto, si respondes amori meo qui tua erit fœlicitas, tuo amore qui

mea erit. Nihil ultrà à te mihi opto. Sed est, inquit, aliquandò præterea amatorium. Non benè incipiam tyro; nec gnaviter perficiam puer. Consedimus in lecto: tùm ego osculor. Incendia mittebant, non scintillas, oculi mei. Demisit ille manum in sinum. Quid tibi vis, dicebam? Liberiùs sanè agis, quàm deceat. Tractat papillas, suaviatur, incalescit: non potui quin amplecterer; ità lepidè & festivè agebat, & dicebat omnia. Tunc infert sub stolam dexteram. Euge, inquam, quid hàc quæris? Uxorem meam quæro, respondet; istic habitat. Risi: sed non patiar id inhonestum, aio, si honesta sim. Tuum quicquam potest esse inhonestum, refert? Noli maritum tuum repugnans fatigare. Amori cede. Cedam, aio, tàm bello, tàm ingenioso Amori. Tua sum, mi Amor; nec ampliùs mea sum. Tibi vivo. Errabat intereà puerilis manus, non docta Veneris viam. Paulò suprà genua hæsit: post, femora pererravit, & nates læves, *Tullia*; & molliter tumebat. Nec ultrà audebat. Pueriliter omnia. Scis usum, ego ad illum, mi Cupido, corporis tui & mei? Videor mihi scire, infit; sed

pro certo non habeo, an certò sciam. Vidi in tabulis pictis Veneris histrioniam. Dignus eras, subjicio, pulchriori quàm ego sum. Cape quæ voles; utere, fruere. Age maritum. Educit è carceribus mentulam. Quid de hâc re tàm lepidâ fieri speras, inquam? Quod jubebis id fiet, reponit. Præludebat, inflammescebat. Sensit sibi facem veneream ardere & turgere libidine. Genibus accidit: rogat ignoscam, si quid ineptè fecerit, nec satis urbanè. Lævâ mox resupinæ revolvit ad pectus tunicam, & citus manum admovet pubi. Primoribus digitis tractat lanuginem, scalpit rimam, metitur igneam. Dic, sodes, mi Amor, inquam, quid quærit hîc sibi passerculus tuus? (nam arrigebat) Puto, respondet, nidum quærere, quem teneo manu. Sine, repono; sine, hîc evolet. Et eccè, ait, evolat; & alacri se cursu feminibus inserit meis divaricatis. Ah, ah, ah! ostendebam milvio pullum.

TULL. Per genium meum, prurit insolitum quid ingeniosa hæc narratio. Mira es nugarum artifex. *In tenui labor, at tenuis non gloria.*

Oct. Adhibet anhelans puer pugionem vaginæ.

Tull. Mutinum craſſum, longum?

Oct. Craſſum, ut habes pollicem; longum ſex pollices. Fidem habe mihi: convenimus bellè alter alteri. A regiâ aberras voluptatis viâ, dicebam. Manum porrigo cæco paſſeri auſpex & dux. Init libidinis viam tenebricoſam. Nunc fortiter percute, mergere, cæde, macta, ſubjicio. Sic hæc res agitur. Tunc adegit enſem ſuo niſu, excepi meo. Peni favebam ſuſurro. Me læſum, inquit, intùs ſentio. Quid verò id eſt? Preſſit ſuſpirium: & momento ſubagitare ille, comprimere, concutere. Cevebant trepidanti oculi & mens. Ego ſuccutere, contrà niti. Sed & ſubabant mihi, intrà pectus, cordis intimæ fibræ. Adulabatur hæc cogitatio voluptati, veniſſe Amorem in amplexus meos. Innectebam ulnis incubantis marmoreas nates, & micantibus urgebam ſuavium alaparum velitationibus. Audivi hymenæum ex fervidis lumborum anfractibus cachinnantem, & anhelantem Venerem. Reſoluta ſum in effluvium. Nondùm puer; nec ca-

lida

lida ſuavia & humida, nec blæſa murmura, nec ſpiſſas compreſſiones, nec innumerabiles in unâ voluptate voluptates ſatis tibi, mea *Tullia*, fando explicem. Cogita Pſyches cum Cupidine concubitum; is fuit meus cum *Roberto*. Illi ego pro animâ; is ipſe meus eſt Amor. Tandem connivere puero oculi, attolli, circumagi, deficere deliquio; patranti ſubſiliebat intrò cauda: novâ exagitabatur intemperie; intremiſcebant comprimenti celeres lumbi: extrà ſe ponebatur, inopinâ mentis vertigine. O domina! ô regina, inquit, elabor è vitâ. Quid id novi, aiebat? Impingit oſculum, & momento colliqueſcit! Poſtquàm perfecit, foveo languidum in ſinu. Oſculis oſcula, ſuſpiria miſcemus ſuſpiriis. Fuit tibi quicquàm meum dulce, marite, marite dulciſſime, dicebam? In hâc voluptate, reſpondet, omnes ſenſi voluptates. Vivus es, *Octavia*, ſummi boni fons. Velim tibi eſſe inquam; ſic & mihi egomet ero. Recrea verò exhauſtas vires brevi ſomno. Qui nos viderit, me Cypridem credet, te Cupidinem in matris dormientem gremio. Non opus illi ſommo, reponit reverſa *Manilia*. Ba-

ſiorum, ſine fine, odoros purpureis tuis in labellis flores legat. Id illi opus eſt. Poſt, egregium par perducit ad matrem. Advolat mater in complexus pudore offuſæ. Quæ hæc eſt, ait, mœroris ſpecies? Te pueri piget, *Octavia*, tàm venuſti? Pudet, *Roberte*, liberè luſiſſe in puellâ tàm formosâ? Infœliciter ceſsêre hæ nuptiæ? Abfuit hymenæus? Non favit Cupidini Venus? Quinimmò, reponit *Manilia*, fœliciter acta ſunt omnia, quæ fieri oportuit nuptias facientibus. Belliſſimè præliatus eſt in virgine tuâ *Robertus* meus. Habes generum; & hic uxorem. Benè eſt, inquit mater: & repetit adulans ſuavia. Laudo, ſubjicit, athletas fortes & pugnaces. Ceſſit utrique victoria. Sanè victum me fateor, refert *Robertus*; Martem pugnando vinceret. Sile, tàm nugax quàm pulcher; ſile, aio, qui prælii refers vulnera, ſed honeſta. Sed ipſe proprio mucrone, infit puer, vulneratus ſum; & tuo balſamo oblitum & curatum vulnus. Ridebat mater. Affertur lauta guſtatio. Propinavit mater amantibus & ſalaciæ; *Robertus* Junoni reginæ ſuæ *Semproniæ*, & Hebæ Junonis filiæ. Id dices, *Tullia*, à

ſcholâ ductum; ſed & dictum ab amore. Rogavit mater, an benè haberet. Roga *Octaviam*, reſpondet; nam, me ſi ex animo amat, benè habeo. Bene habes, repono, plurimum places. Per te, deâ, veræ ſubii voluptatis delubrum. Ingreſſus ſum ad vitam, quæ illìc condita deliteſcebat. Et ſanè, ait mater, deſiiſti puer eſſe; vir factus es: vexit te momento *Octavia* ad virilem ætatem. Malè, malè illis ſit, qui, Verticordiam dictam eſſe Venerem, quòd ad peſſima quæque hominum convertat mentes, mentiuntur. A nugis vertit ad ſeria. E puellarum & puerorum manibus bullas excutit & puppas, concutiendo & ſuccutiendo. Tunc demiſit puerum ad Academicos. Ut in Venere, antè annos venit ſagacitas, ſic veniunt & cani. Nolo puerum, mater ad me, antè menſem videas. Nolo corrumpi & inſeneſcere in amplexibus tuis. Poſt id temporis, cubabit tecum. Gaudiis tuis, totâ nocte, potiere. Sed contumax illi ſpiritus, nec regi facilis; pulcher eſt, ſed etiàm ferus. Succenſui antè hos dies, quod, terræ filius, nihili puer, auderet no-

bilibus, apud Academicos, pueris æqualem putare se, & gerere. Erras, domina, respondit. Qui carus *Octaviæ* sum, sum jàm nobilis, jàm Comes, jàm Marchio; jàm sum & Dux & princeps. Jubeo venerari in larario superos. Nullo ampliùs egeo, dixit, superûm beneficio. Supereſt nihil quod ab iis petam, quem amat *Octavia*. Hortamur incumbat assiduus & solers litteris. Respondet scire se abs te amari; præterea velle scire nihil. Qui sciat tibi se placere, satis doctum esse. Ad hæc ego: facio nocentem, mater; & per me veniam consequatur. Ergò advocatus est domum, præstitutâ die, *Robertus*. Cœnavit nobiscum. Finitis epulis: cubabis, mater ad puerum, hâc nocte cum *Octaviâ*. Sed hanc dico legem; castè & pudicè agitetis noctem. Legem accipis, *Octavia?* Accipio, inquam: sed lex hæc stat in ancipiti. Interpretem agam, reponit *Robertus*. Et volo agas, ut commodum tibi erit, ait mater, dum tamen, ut fit interpretando, non corrumpas, non aboleas legem. Cœnavimus opiparè; & magna matri curâ, in cœnâ, optimis muniri dapibus *Roberti* arma-

mentarium : nam à Cerere & Baccho Veneris arma. Procuratis corporibus, itum ad quietem.

TULL. Itum ad pugnam. Sed disputat de opportuno Veneri tempore Chæronæus, ut ne vires infringat; cùm longo refectæ sint somno vires, indulgeri posse Veneri ait, experrectis animâ & sensibus. Sed stultè facere opinor barbatos illos philosophos, qui prurientibus audent mentulis leges scribere, & cunnis uno decumbentibus in lecto. Scribant & de sistendâ cœlorum vertigine. Nam, ut cæca mentula, sic & surda est. Nec illi dantur verba. Socrates aut Zeno (qui non riserit) suos si inter discipulos arrectas viderit stare mentulas, arrectis auribus; si viderit Priapum & Coniscallum diva philosophiæ præcepta aperto auscultare capite? Præclarum spectaculum! ut cyathos numerant pueris nutrices; & bibere vitra vetant; sic & inepti suas mentulis fututiones, & ultrà vetant. Cur & non leges in medium posuere miseris mortalibus, & despuendi, & scabendi? Nùm satis infœlix hominum vita sævis visa mentibus, nisi rigidæ induerent cataste sensus & animam? Fatuis, *Octavia*,

iraſcor homuncionibus: nam ſi audaciam effrontem ademeris, & gravitatis falſam ſpeciem ſuperbientibus, nihil prætereà invenies quod lixæ non ſit, & mediaſtini in lutulentâ plebeculâ. Illis nec genius nec ingenium; ſed audax ſtoliditas & irrequieta ignavia.

Oct. *Aloiſiæ* maritus, ſuadente *Pelagio*, id conſilii, ab hinc quatuor, cepit, menſes; quod ſanus laudârit nemo.

Tull. Quid conſilii cepit?

Oct. Decimâ tantùm nocte, ſalacem init & libidinoſam; reliquas cœlibes in lecto agit: vidua prurit, cui non vivit maritus. Et ſuperſtitioſus factus eſt *Caviceus*. Mecum eſt infrequentior: nec impunè tulit. Sitienti ſi non dederit bibere, cui id muneris erat; probro quis verterit, ſibi dediſſe ipſum, aut à quovis cepiſſe dante ſitientem?

Tull. *Marina Genoveſa Pimentelia*, alieno ære merſo, opibus clara, *Federico Mendozio* nupſit. Induxit hæc in animum, annis & ſpecie florens, ſemel atque iterùm corporis ſui ſingulis facere menſibus copiam juveni. Nec movit adoleſcens amore ardens puel-

læ animum. Quos tulit virtus inepta fructus? Scelera peperit. Omnes, intrà menſem, uxoris ancillas quinque numero corrupit *Federicus*: utero gerunt. Quid *Genovefæ Lionellæ* mater? Te ipſa, dixit, lenam egiſti infœlicibus puellis; tuo periere lenocinio. Virtus hæc tua tetrum deſinit in ſcelus: pietatem credebas amens; lenocinium erat. Vim timens ſibi *Galliena* à *Luitprando* marito, ſubligaculo corpus nocte induebat, ità conſuto, ut nullâ pervium parte eſſet, nec peti poſſet. Similiter domum implevit libidinibus adulteris. Age nunc, ô ſupina & inconſulta ſapientia, illude incautæ facilitati. Quos edis ludos pollens dolis? Sed hæc ad mores pertinent, quæ hominum figmenta ſunt. Sed naturâ ad Venerem alii proclives, alii ſegnes. Quorumdam vix ſedârit taurus famem, ut de Milone Crotoniatâ ferunt: ſatis aliis eſt mica panis. Aliis, cyathus ſitim extinguit; aliis ne quidem triental. Eodem jure, ſivè edant, ſivè bibant, omnes conſeri homines, quid injuſtius, quid ſtultius? Ità ſunt quibus, ad decem dies, infregit libidinis nervos coïtus unus; aliorum verò ardet, noctùque diùque, in medullis

invicta libido: uno irritatur coïtu; non manſueſcit. Hæc pendenda erant eâ in trutinâ, & libranda ab hoc examine. Ætatis & habitudinis habenda erat ab his pecudibus ratio. Sed ratione duci non ſolent. Medici fatentur certas nullas poſſe induci leges. Naturæ tamen convenire putant, primùm valetudinis curam non negligi. Bonâ ſine valetudine, vita ſepulchrum vitæ eſt. Igitur damnant Epicuri ſententiam, moroſi hominis, ad vitam Venerem non pertinere, nec fœlicitati conducere. Noxiam tamen aiunt pueris & puellis, qui ad perfectam ætatem non pervenêre; & provectæ ætatis ſenibus, qui jàm à vitâ decedunt, ſi ſit frequentior. Uno quoque menſe & his & illis colenda ſemel Venus; in illâ aſcendente, & in hâc labente ætate. At, cùm floret ætas, vigent nervi, firma ſunt latera, ad quartum quintumve duellum deſcendi, ſine ullâ valetudinis læſione, poteſt. Apud Lacedæmonios lege cautum, quiſque ut vir oſtenderet, quinquies ſe per menſem uxori virum eſſe: quinque militaret uxori congreſſibus. Nam ducebant etiàm uxores, qui non adoleverant; nec tamen ab hoc immunes

vectigali.

vectigali. Atenim ignavus est & impius, qui, altero quoque die, Veneri non facit, si nihil ultrà lumbis & lateribus expectet ab annis. Uxorem duxisti, ô tu quisquis es; debitor factus es uxori; solve, malæ vir fidei, solve quod debes. Solve, aut cede bonis; & bonorum potior pars uxor. Duriora excogitavit marcescentium philosophorum amens meditatio, sedula stultitia. Ride, *Octavia*: leges tulit, quibus ritè & honestè, ah, ah, ah! subent & ceveant. Vetant veternosi rapidos cieri motus. Vetant novas indui figuras. Castam & honestam negant esse posse,

Ingemente quæ thoro
Juvante verset arte mobilem natem.

O graves & sapientes legislatores! Audisti de mulierum Senatu Romæ? Vocabant Senatulum. Claræ nobilitate & usu rerum matronæ Senatorio fungebantur munere. Conveniebant, disceptabant de rebus nostris. Erant earum judicia, ac si sancita essent jure publico. De lumborum officio, de figurarum varietate, de vegetâ inertive libidine, consultæ venerabiles matronæ à Messalinâ Claudii Imperatoris, & omnium uxore, sic cen-

ſuerunt: *Quandoquidem conſtarent intima & extima in homine omnia ſeptenario numero, & homo fingeretur coïtu; ſi ad ſeptimum unâ nocte eatur coïtum, id jure fieri, nec ultrà peti poſſe. Qui velit mulierem non moveri, Venerem mortuam velle; mutuos motus Veneri eſſe pro animâ. Figuram quæ cuique commoda eſſet, probari. Id jus in omni Amoris regione, quod Amor mutuus conſtituiſſet, ſervari debere; ſummum in amore imperium ad voluptatis numen pertinere: illius eſſe, leges condere, & conditas interpretari.* Id fuit Senatus-conſultum, *Octavia.* Itaque plures, unâ nocte, peragebat Meſſalina viros indefeſſa. A nullo unquàm exegit ſtipendium, quod ſponte quiſque non inferret. Die facto, quatuor ſuprà vigenti è myrto & roſis corollas Priapo, Marſyæ & aliis ridiculis Diis dedicabat victrix. Erant ſingulæ parta victoriarum præmia. *Theodora*, Sigiſmundi Imperatoris uxor, Meſſalina altera, lumbos & artus heroum ſuæ ætatis frangebat in hâc palæſtrâ: uno hippubinos & laſtauros hauriebat, vorabat, ſuccuſſu. *Sempronia*, mater tua, duodecim cum *Chryſogono* confecit vehens curricula, uno ſpiritu. Palæſtritas, tenera ego, fortes

confeci quatuor, intrà paucas horas. Sed ità est, *Octavia*; hebescit & stupet, post sex septemve pugnas, si acriter pugnatum sit, exhausta Venus. Ultrà honesta non vivit libido. Similes dicebat *Victoria* consobrina mea, eas fœminas, quas nulla caperet Veneris satietas, vinosis illis ganeonibus, quos musto non madidos, quos nulla siccos videt dies: ut his in Baccho nulla, sic illis nulla in Venere voluptas. Pessimæ assuetudinis & hos, & illas, miserè vertigo agit. Ideò putres non commoventur: acri attamen hilarescit motu Venus; ceventis concussu, subantis succussu, eliciuntur calentes ex utriusque corpore igniculi: si absint, friget Venus. Sic supereſt libido sibi; sic læta reddita letho.

Oct. Cui bellum videri possit cum marmoreâ rem habere Phidiæ Venere? Cui imbellis placebit Venus, & id placebit.

Tull. Nugantur, nescio qui inepti in umbilico sitam esse, & sedem habere, libidinem. Utrique sanè & viro & mulieri, in motitatione, subagitatione, fictu, concussu & succussu verè consistit. Sed sua est ars & ratio his commotionibus; ut principio

lentè ſurgant; poſt, ferveant; demùm deſinant; ut, pacatis poſt tempeſtatem ventis, commoti deſinunt fluctus. Sunt hæc tua, cujus in agilibus lumbis laus micat mirificæ mobilitatis. Nec Thais, *Octavia*, hanc præripuerit tibi laudem. Sed, quod ad figuras; cenſeo ego quidem liberam cuique eſſe figuræ facultatem, quæ concinnior videbitur. Nemo narrando dixerit figuras omnes, nec poſuerit ob oculos pingendo. Mutari amat Proteus Amor. Rabioſi illi Solones, de his ſermonem haberi, tabulas pingi, inhoneſtum latrant: damnant. Sed de omnibus duelli & pugnæ figuris diſputari non damnant. Quibus itur ad perniciem humani generis, non ſtomachantur; quibus ad procreationem, iraſcuntur. O feras beſtias! malunt interire variis artibus humanum genus, quàm naſci. Laverniones luctum amant, & lethum; lucem odere & vitam. Quæ dementia! Quæ impotentia! Sapientiores Lesbii erant, inter Græcos ingenioſiſſimi. Nam Sappho Lesbia fuit, decima Muſa. Varias, etiàm non ſuetas, in Venere figuras inſculpebant nummis, quos publicè cudebant. Publicum id erat authoramentum. Vidi ego, Romæ in domo *Urſinæ*, nummos

duos, alterum ex ære, alterum ex argento, in insulâ Lesbo, ut dicebat, cusos. In altero, Sappho nuda cum nudâ puellâ tribadico confligebat duello. Vir nudus, in altero, dextro nixus genu puellam sustentabat nudam, & pilo figebat, divaricatis femoribus, faventem.

Oct. Ille genu-flexus Veneri supplex faciebat.

Tull. Hæc, lumborum nisu, petebat cœlos, sublata in aëra. Per nummum oblongum venereum tuum, *Octavia*, his ex nummis, ars petita talium figurarum; ut, ex appensis tabulis in Æsculapii & Apollinis templis, ars medica. Hos præ oculis, mea me si non fallit opinio, habebant & in manibus Elephantis Milesia, Philænis, Hermogenes Tarsensis, qui scripsere his de nugis eruditos libellos.

Oct. Aiunt verò Elephantida, apud Milesios, probam & pudicam fuisse matronam; sed quòd ingeniosum, inter litteratos, cepisset inimicum, hunc impudicum perscripsisse libellum, & matronæ nihil tale cogitanti adscripsisse suppositium partum.

Tull. Sanus non est, qui cum eruditis exercet inimicitias. Ulciscí

ſuas poſſunt injurias, per omnem ætatum æternitatem. Quas pingunt tabulas, annos illæ ferent, quos Zeuxidis & Apellis non tulere. Ab annis vires capient & dignitatem. Sed & eſt, Italos inter homines, divini vir ingenii, qui his de lucris amœna conſcripſit colloquia. Demùm, ut, ex omni terrarum parte, itur in cœlos; ſic ex omnibus muliebris corporis partibus & inflexionibus, ſummam itur ad voluptatem, Veneris cœlum: non unâ viâ itur. Labella roſea, papillæ niveæ, manus lubricæ, nates leves & teretes, via ſunt ad meliorem partem; & poſticæ qui Veneri faciunt, in anticam veniunt litatum ædem.

Oct. Apage, apage his à ſpurcitiis. O cœnoſam libidinem!

Tull. Nec Oceani aquæ eluant, nec Phlegethontis ignes. Non ſi terra miſcebitur Tartaro, ſatis ſupplicii ſcelerati ferent pædicatores. Portentum! Rem auſus eſt clari vir ingenii *J. Caſa*, pulchro libello, tàm fœdam commendare. O tempora! ô mores! Nam Italis fœcunda eſt facetiarum ſeges in hâc libidine. *Sunt variæ rerum ſpecies.* Alii puellam quærunt in puero; alii puerum, in puellâ; alterum in altero

sexum. Malè pereant perditi. *Vir nubit in fœminam; Venus mutatur in alteram formam.* Scantimâ jàm lege, id, apud Romanos, turpitudinis erat damnatum. Sed, pæderastas mutari post fata, aiunt Pythagoræi, in scarabæos. *Honesti culei Lanuvini; Cliternini inhonesti.* Vetus id adagium. Malè pereant, qui amoris arma, malis his artibus, in Amorem converterunt; qui Venerem perdidere per Venerem: Cotytto his Dea; opici his magistri. Omnia inter animalia, homo solus illudi corpori suo patitur: tantùm non publicè prostat. Audi Plinium. *Uni animantûm luctus est datus; uni luxuria, & quidem innumerabilibus modis, ac per singula membra.* Et alio in loco. *In hominum genere diverticula maribus excogitata. Omnia scelera Naturæ.*

Oct. Et crescit novo scelere indignatio mea. Accipe insidias. Formæ florentis difficilis tuitio.

Tull. De *Roberto* intelligis?

Oct. Finitâ, ut dicebam, cœnâ, voluit mater, *Robertus* & ego liberè colloqueremur. Secessit. Consedimus. Tunc ille: eccè me, dea mea, alieni spiritûs afflatu contaminatum. Parùm abfuit, quin reciperem me ad te,

uxor factus. Vultus dicenti rubore suffunditur. Amat me *Joannes Ludovicus Vives*. Quintilianum vocant. Amant Academici reliqui. Nihil præterea dicunt in vitâ esse, quod ament. Varium est & dolis aptum amoris ingenium. Jacebam pronus in lecto, nocte concubiâ. Invadit *Ludovicus*. Palpabat nates. Somno solvor. O quales optet, dicebat, mœchus Ganymedi Jupiter! Tales nec in Hylâ arsit Hercules; nec in Antinoo, Adrianus. Tales erudita præferat libido Hebes niveis mammis & pectori. O si commodentur Veneri meæ! malim quàm ipsam Venerem. Suspirium duxit; osculum impegit. Offerebat stuprum. Repuli. Minatus sum conquestum in me intentatam injuriam. Sed, pupule, adjicit, *Margaris* meos non sprevit æstus, sodalis tui, sub his tectis, *Roderici* Marchionis soror, pulchra, nobilis, ingeniosa, litterarum amans, sexdecim dea annorum. Hæc non sprevit amores meos. Basium dedit; veniam petiit; abscessit.

TULL. Homo est venustus *Ludovicus Vives*, urbanus, doctus, nec ætatis provectæ. Scies quid factum sit cum nobili virgine; & ridebis. Qui, odio indicto aversi, fugiunt à puellis, ve-

lint, nolint, fugiunt ad pueros. Genuit Amori Amor homines & fœminas. Genuit ſibi. Amore per Amorem ſati, Amori naſcimur. Infunditur Amor cum ſanguine in venas. Tolle Amorem è rebus; & res è naturâ tolles. Amamus vel inviti, ut amamur. Hinc fit ut, qui nolint amare quod licet, ament præcipites quod amare turpe eſt. Noſti *Juſtinam Gomeziam*, magni inter Veſtales nominis? Amat perditè *Alphonſinam Alburquerquiam*, *Joannam Meneziam*, & *Antoninam Caſtrenſem* eodem in contubernio. Ut amat, amari ſe non negavit. Hæc adyta, dicebat nudiuſtertius, quæ credunt conſecrata pudicitiæ, pulſo Amore, pervadit aliâ ſub formâ Amor. Obnubimur velo; obnubitur nobiſcum Amor. Fallit oculos, nec videtur. Vivit in medullis; latet in venis. Perfluit venas ſanguis; in noſtrâ nec eſt poteſtate, quin perfluat. Incendit Amor venas, nec noſtrâ eſt in poteſtate, quin inflammante calefiant Amore venæ. Quandoquidem ultrà non licet; amamus inter nos, & amamur. Animæ cibus Amor. Sunt qui ſitim ut ſedarent, lotium ipſi ſuum biberunt: ſunt qui, adurgente fame, ſua ipſa

membra morsu laniârunt. Non dissimiliter, si fœmina viro, si vir negatur fœminæ, ardebit vir in virum, fœmina in fœminam. Qui naturâ ferebatur Amor in alterum sexum, interclusâ viâ suum incestabit. Exoneranda est tibi vesica? Vetant. Meies tamen. Vestes fœdabis, si desit matula; & mulier matula est. Micturit tibi Amor? Scelus est micturire? Nihilò tibi minùs meiet Amor. Quot insaniunt in hâc libidine pudicæ, quam avari aut erroribus ebrii probant. Natura non probat? Vetustis illis & aureis temporibus, rari erant, iique affectâ ætate, qui hoc profiterentur sapientiæ genus. Morum habebatur ratio. Rem ridiculam! A sene effœto & marcido, qui adolescentis operas & pensum exiget, non sapiet; qui juventâ velit florentem & viribus, pigrâ mersum videri senectæ hyeme sapiet? Sed perge dicere, *Octavia*, meliori nata sub sidere.

Oct. Per oculos tuos, mea sidera, dicebat *Robertus*, cavebo diligenter, ne quid admittam in me flagitii. Novam mihi, novâ virtute, creabo laudem. Tuus merebor videri.

Tull. Clamant multi, nitentibus

ad virtutem adoleſcentibus, obicem eſſe conſuetudinem cum puellis. Næ cæcutientes errant. Vidi quos honeſtarum, ut ſumus, uſus ad meliorem convertit frugem, cupidinarios, aleones. Invenerunt, cum voluptate, veram honeſtatem. Quod ipſa non feciſſet per ſe virtus, hoc fecit auxilio. Placuit virtus quâ ſe noverant placituros. Erant corruptiſſimi in urbe vicinâ adoleſcentium mores. Damnavit mulctâ indictâ Senatus meretricias libidines, lenonum artes. Sed faciliùs ſine aëris, quàm fœminarum uſu, vixerint adoleſcentes. Convertunt ingenuas in puellas oculos & amores. Excipiebant, parentum juſſu, læto vultu qui ad honeſta tenderent; contemptui habebant, qui mutari nollent. Ingenioſæ mulieris ſuadent illecebræ, quod Plato non ſuaderet. Annus nondùm præterierat; mutatis repentè moribus evaſere in maſculam virtutem *Epicuri de grege porci.* Prælucente ſpe, quam ociùs concipit qui amat, quò non ſequetur virtutem, vel ad dumeta ducentem, vel è ſcopulis vocantem? Alter, per alterum, mitigandus ſexus; non alter ſemovendus ab altero. Præeuntes ſequentur viri

fœminas, vi naturæ ducti. Si sint bonæ, duces erunt ad laudem; si malæ, auspices erunt ad turpia. Nunc sequere orationis filum.

Oct. Enimverò amore emorior, dicebat *Robertus*. Cur tandiù meam mihi invidet *Sempronia* fœlicitatem? Audiit mater. Non equidem invideo, reponit; sed delectatur morâ Venus. Amoris voluptates morâ crescunt. Volo vobiscum liberaliter agere. Ite cubitum, ite; & subrisit.

Tull. Intelligo. Ite ad coïtum, dixit. Ite ad vitam. Classicum canit ad pugnam.

Oct. Utrumque osculata est. Dein duxit *Manilia* ad pugilatum. Veste exuit; nudam collocat in lecto. Insilit *Robertus*. En mihi, inquit amplexans, summum bonum, omne bonum. Et benè sit, ait *Manilia*, beatis amantibus; nec hos extinguo cereos, *Roberte*. Triumpho non deerit tuo lux, quæ debetur. Et sanè, reponit *Robertus*, tenerum formosæ puellæ corpus currus est triumphalis Amoris. Hoc ego tuo vectus curru, *Octavia*, ibo tenebricosum istud per iter, (pubem vellicabat) ibo ad gloriam. Uterum, fœmina, pectus pererrabat in-

ſpectans curiosè. Demùm intumuit puero nervus. Fave, inquit, fave, Venus mea. Suavium dedit. Favebo, inquam; &, ut voles, favebo. Servire tibi, inſtar regni erit. Qualem me cupies, talem habebis. O nugacem, clamat advolans *Manilia*: facto opus eſt, non dicto. Volo utrique præſtare operam; & ope meâ, voluptati veſtræ accreſcere delicias novas. Bellè arrigis, *Roberte*. Agedùm, candidum hoc in *Octaviæ* pectus libidines, & te effunde. O mater, reſpondeo, vis huic meæ adeſſe ignominiæ? Abi, amabo. Te ineptam, refert! Non fidis nutrici, alumna? Pugna, *Roberte*; ſed heroïcâ pugna fortitudine heroïdi tuæ incomparabili. Dicente *Manliâ*, ſupervolat *Robertus*. Baliſtâ ferit uterum: at exerrantem & reſilientem intercipit caudam *Manilia*, officioſam inſinuans manum. Veni, fugitiva, tuum id in ergaſtulum Dionæum: hùc te vocant, dicebat, quas dominæ debes, operæ. Poſt, impactâ in pueri lumbos manu, impellit: momento voro puerum; abſorbeo ſurgentem. Vetat commoveri me *Manilia*. Tolle id femur lævum, *Octavia*, inquit; contende alterum: fit. Tu,

Roberte, leni & ſpisâ concute amores tuos ſubagitatione. At tu, *Octavia*, oſculare, nec move: fit. Cùm ſenſeritis alter & alter, adjicit, è libidinis venâ exilire vobis prurientes ſalaciæ ſpumas; tu, *Octavia*, mitte ſuſpirium; tu, *Roberte*, morſiunculis *Octaviam* pete. Subagitat ille vegetâ, ſed molli & lentâ concuſſione. Amplector, oſculor, nec moveo: O bona Venus! ô bona *Tullia!* ſentio me remitti. Suſpirium mitto. Nunc, nunc, *Roberte*, ingeminat nutrix lena, fave, fave *Octaviæ*. Rapidi tibi ferveant lumbi. Ille urgere, permolere. Mox collum appetit dente; cutem carpſit: gemitum dedi. Nunc, nunc, repetit *Manilia*, criſſanti, fave *Roberto* ſuccuſſu. Tolle lumbos, ſuccute pernix. Benè eſt, alumna. Non ità, puto, lumborum placuit flexibilitate & mobilitate Laïs. Cœpit colliqueſcere dulcis puer; & ego intimos amoris ſentio mihi ſinus liquido exundare incendio. Nec lateribus peperci; nec animæ. Celeriori nunquàm itum curſu ad Veneris metam. Alterâ manu *Manilia* mulcebat mihi nates; alterâ, *Roberto*. Apprehenſa identidem ſummis digitis cadurda ſtringebat, comprimebat; &

incubantes testículos, molli emulgens compressione, exprimebat. Defecit puer; & refugit nutrix plaudens manibus, actâ fabulâ. Basiationes, projecto propter latus meum, puero ingerebam innumerabiles. Ut me amas, dicebam? Ut meæ tibi Veneris dona placuerunt? Numquid piget? Numquid mei piget? Interroga, domina, respondet, an pigeat in cœlis fuisse cum Jove & Junone, & magnis Diis. Nam, repono, ruunt homines in amplexus puellarum præcipites; posteà piget. Non tu puella es, inquit, ut puellæ sunt hæ nostræ. Dea es voluptatis. In te si me ceperit satietas; & ceperit fœlicitatis in cœlis, & deorum epulis * * * * *
* * * insomnem egi noctem. Perstrepebat contignatio vi concussa: cubiculi timui casum. Fabulam egitis: nec dubito. Hæc tibi Diana sagittifer fuit Apollo. Configebat tibi, noli erubescere, *Octavia* mea, configebat tuum Pythonem. Hodiè manè, cùm valè abiens dixit, junxi pectori pectus, nullo Dianæ tuæ exsurgere sinum mammarum tumore sensi; nullo vidi. Et fœmineo suavius dedit suavium. Non is vividus & micans oris color, qui

heri erat. Impalleſcebat nocturno labore. Erras, *Eleonora*, repono. Virum non habui in viduo thoro. Sed luctâ, & pudet fateri, luſimus cupidineâ Sapphò & Andromede. O videres, *Eleonora*, naſcentes mammarum orbes! arderes. O videres non verè cunnum, ſed cunniculum! fureres. Placui maritus; placuit uxor tribadico furore & ſudore.

TULL. Erat *Enemonda* formâ excellens, *Fernando Portio* ſoror. Et *Enemondæ* erat amica *Franciſca Bellina*, etiam formâ præſtans. Neſciebant, inter ſe, quæ magis amaret, quæ magis amaretur. Cubabant frequenter unà in domo *Fernandi*. Secretis petebat, quales amat Venus, inſidiis, *Franciſcam Fernandus*: ſe peti ſciebat puella, & gratulabatur ſuæ formæ. Surrexerat impatiens libidinis, ſurgente aurorâ, è lecto adoleſcens. Frigido aëris halitu mitigabat ignes, in pergulâ. Tremulâ ſtrepebat argutatione, proximo in cubiculo, ſororis lectus. Patebat verò oſtium: hanc amanti commodârat puellarum negligentiam Venus favens. Intrat, nec vident libidine cæſæ, libidine ebriæ. Superequitabat *Franciſca Enemondam*, impellebat

impellebat ad curſum nuda nudam. Ambiunt, dicebat *Franciſca*, meam quotidiè pudicitiam nobiliores & ſalaciores mentulæ. Pulchriorem ex iis, amica, legam ego; ſed tibi. Sic volo indulgere genio tuo & meo. Dicens, ſubagitabat acerrimè. Conjicit *Fernandus* ſe in lectum nudus. Territæ puellæ nec fugere auſæ ſunt. Amplexu *Franciſcam* ligat curſu feſſam. Oſculatur. Audes tu, improba, vitiare ſororem meam, ait, tàm ſanctam, tàm caſtam? Pœnas dabis. Domûs ulciſcar meæ injurias. Patiere furores meos, ut illa tuos. Frater mi, frater mi, reſpondit *Enemonda*, ignoſce amantibus: noli nos traduci ludibrio. Nemo ſciet, inquit: faveat hæc mihi cunno, favebo ego utrique linguâ; nemo ſciet* * * *

* * * nudos pingi vetant novi ſapientes, novi Catones, qui, ſi è cœlo ceciderunt, ſanè è cœlo Lunæ ceciderunt.

TULL. Quò quiſque eſt inter homines ſtolidior & væcordior, eò & ſuperbior eſt. In eis ſi judicium quæres, ſi eruditionem; operam luſeris. Nam naturæ rerum parens finxit nudos. Nec ſartor, nec cerdo Deus.

Propulsandis aëris & tempestatum injuriis, inventus vestium usus; non quòd quicquàm corporibus desit nostris ad pulchritudinis laudem; non quòd quicquàm inhonestum & turpe è tanti molitoris manibus exierit, quod tegi deceat. Consistit corporum pulchritudo in rectâ membrorum compositione: nulla est, hercle! in vestium ornatu. Æternæ mentis maximum est opus corpus humanum. Quis neget? Hoc se uno ars conditoris maximè jactat specimine. Qui tegit, damnat. Si videri noluisset, deerat facultas? Deerat ars? Expectasse putas, tàm mirabili perficiendo operi, artes nostras & curas? insanit qui sic obloquitur. Maxima pars orbis terrarum alit nudos, ut creat. Et sunt plagæ, in quibus usum vetat vestium cœli & aëris torrens æstus. Videant hi lynces. Regnantis vis naturæ nudos ostentat hominum artus & lumbos. Nulla illi pudenda membra, iis in regionibus. Partes turpes nullæ. Nudum esse, probro non est. Volet & eadem vis naturæ in aliis abscondi terris, ut propudia, & tegi, quædam ut sua scelera, nullius tenax consilii? Volet, si videantur probro esse?

Viderint hi lynces. Græci, artibus & ingenio clari pingebant nudos heroas & heroïdas nudas. Alexandri vidi Romæ ſtatuam, Praxitelis opus. Hercule ſatus altero ſuſtinet brachio leonis exuvias, cætera nudus. Qui videt, pictâ in tabulâ, Carolum Imperatorem, Alexandro æmulum, vultum principis & manus videt; nihil præterea videt, quod ſit principis. Hæ ſunt veſtium picturæ, non hominum. Ineptè dixerit te vidiſſe, *Octavia*, qui nunquàm viderit nudam. Ità ſuâ excidere à dignitate ſculptura & pictura. Nunc ſunt ſculptores & pictores ſcientiarum & artium rudes, (ſi unum aut alterum demas) nebulones, ebrioſi, nullius artis in arte ſuâ. Pictura deſcivit à picturâ, ars ab arte. Sed periculum eſt, aiunt, ſi nudos nudaſve pingant, id ne ſit præſtigioſum quoddam ad flagitia incentivum. Nugæ! Qui degunt ex noſtris hominibus in Indiâ & Americâ, ubi liberè patent puellarum partes, nullâ tamen moventur libidine. Viſu aſſueſcunt; & hebeſcit aſſuetudine libido. Crede mihi, *Octavia*. Avaris nos tuemur ipſæ curis: oculis negamus dotes noſtras ſollicitæ; & id maximè hominum

corda inflammat. Majora opinione concipiunt, quàm posteà vident. Postquàm copiam nostri fecimus, non ità ardent. Obsoleſcunt momento venustates, quas nudiustertius adorabant non visas. Vetat lex? Illecebras vetitis addit. Castiores essent plerique omnes, si liberiores. Fluat, ut aqua in rivis, vinum; ebriosos vix investigabis, unum alterumve. Ambulent nudæ; se tot, ut fit, non inflammabit nequitiis Amor. Quibus sunt virgines nudæ in tabulis pictis, hoc non tanguntur visu, non moventur, marmorei usu facti diuturno. Stultè illi sapientes rem ex suâ præjudicant conscientiâ. Pronæ ad terram, mentes ad quæque se sentiunt flagitia proclives. Nec studio bonarum artium, quæ in eis nulla sunt, naturæ malignitas aut corrigitur, aut temperatur. Bonis & doctis aliæ * * * *

* * * * Accipis? Legem quidem accipio; respondet subridens; omen non capio; nam te amicam, soror, non inimicam, capere volo. Ad quam flexit me scurrilitatem amentia pueri, flagitium vocas. Ludus est. Ut ut sit, accipio legem. Sed iram averte omnem à puero; in me converte.

Videro, reponit *Juditha*. Consobrino natus è concubinâ venustâ puellâ odio mihi esse non debet. Nec aheneum mihi pectus. Id unum jubeo, jubenti ut præstes obsequium, mihi quicquid tandem in mentem venerit. Præstabo, inquit *Lucia*. Curabo omnia, subjicit *Juditha*; nec tibi time à marito. Silvas amat; non nuptias. Impigro venatori Cephalo non multus, scio, Procridis suæ usus. Fibulam volo induas. Uberes ad rem manârunt, ex puellæ oculis, fletus. Et mitescere sibi sensit *Juditha* ferum animum. Dejicit lymphata lintea. Ut verò apertas vidit opimas juvenilis corporis venustates: O Venus aurea! exclamat: nec plura. Post paulò vocem recepit. Sospitabit miseræ Juno, ait. Ignosce, soror, dicebat *Lucia*; linque meo me sexui. Quæ fœmina sum, nisi cùm fibulæ visum erit, fœmina non ero? ignosce, bona soror. Abscesserat *Mancia*, & puer. Quàm bella es cum tuo mœrore, *Lucia*, soror mea, & Hebes soror, ait *Juditha!* Vis mea esse? Si eris; & mea non ero. Volo, reponit *Lucia*; sed infœlicitatem meam novi & tuam duritiem. Osculum flenti fixit *Juditha*. Molliisti, inquit, saxeum

pectus. Hâc ex caute non igniculos procudisti, sed amoris incendia. Impegit osculum; & novos hausit calores. Hoc solum rogo, subjicit, ut me ames, & *Joannem* habeas odio. Servi mihi servitutem : servitute hâc tibi emeris regnum. Promisit *Lucia* se facturam quæcumque vellet fieri. Et hâc tecum nocte cubabo, ait *Juditha*. Vir tibi ero novæ nuptæ.

OCT. Ah! ah! ah!

TULL. Et, totâ nocte, puellæ lectum suis implevit furoribus; mille millies suavia dedit; subagitavit indefessa; & incestis vexavit tenera membra manuum deliriis : sub lucem excessit. Sequentibus diebus, *Joanni* non visa est irasci; sed misero vetitum ad dominam ire. Igitur dolore conficiebatur, & peribat. Convenit *Manciam*. O *Mancia*, inquit, insaniebam. Verùm te amo. Veniunt in amplexus; & hi via fuere *Joanni* ad *Luciæ* complexus. Me, *Mancia*, mea lux, ira enecat; emorior. Me igitur ingrata illa & perfida pessumdederit; & peribo inultus? Non peribo, si voles; vivam tibi. Favebo, reponit *Mancia*; sed quid agitas consilii? Quid paras? Volo superbam habere in potestate,

calcare malè in luto. Non satis intelligo, inquit *Mancia*, qui id sit quod excogites. Vis fortè calcare in lecto, non in luto. Malim, reponit *Joannes*, cum Tisiphone, cui lutea inter inguina stygius hiat bufo, concumbere, cum Charonte rem habere. Jura ergò, ait illa. Juro, infit, per omnes Deos, per omnes Deas, per te etiàm juro, quæ dea mihi eris maxima, si faveris. Favebo; nec dubites. Operam laudabis meam fidelem & industriam: scio. Si quid in te est animi, per Venerem, odisse heram audebis, quæ te temnit tàm malè animata * * *

* * * artem elusi arte, hera. Obliquâ mihi eundum erat viâ ad fœlicitatem. Ingeniosè, mel meum, reponit *Lucia:* me quidem amat *Juditha* & excruciat, quam odi, sceleſto amore. Furit; sed operam perdit. Colubris potiùs velim benè. Arrigebat incensa tentigine puero mentula; arrigebat liberaliter. Vidit *Lucia* devoranti oculo. Fugit anima mea à me, mi anime, inquit; fugit ad te. Osculis puerum petebat. Et ego emorior, domina. In tuto sumus, ait *Joannes*. Rubore offusus est puellæ vultus. Cœpit intremiscere & pavere. Exige à te, infit *Joannes*, pudorem

hunc ridiculum. Patere id monſtri pilo configam. Subriſit *Lucia*. Finge tibi cum Adonide Venerem * * *
* * * Nupſit *Margaris*, ante hos dies, Comiti *Emmanueli*, divinæ indolis & formæ puella. Digna erat, quam amaret *Robertus*; & ignoviſſem, puto, ſi amaſſet.

TULL. Et ſi læſi ſcirent ignoſcere Amores.

OCT. Incredibili ſuperat ſagacitate & ſolertiâ matronas omnes, vel ætate provectiores & æquales pulchritudine, vel celeberrimas formâ. Sed ea eſt humanitas, affabilitas, bonitas, in magnâ fortunâ, in eo ſplendore, ut omnium ore laudetur. Has, herclè! *Ludovicus Vives*, dicendo, & docendo virtutes, ut & primas patrando voluptates, inſtillavit teneræ. O natam fœliciter, veſtris ſub ſtellis, ô Apollo! ô Venus! *Margaridi* & *Roderico* multus litterarum amor; & favit genio & ingenio, magnâ cum curâ, *Catharis Herrera* mater. Erudiendos credit hominum noſtrorum longè doctiſſimo *Ludovico*. Placuit præceptori vehementer puella; & efflictim amavit. Pudebat virum magnum, ſed & juvabat: & nolebat & volebat. Quid faceret?

faceret ? amant etiàm qui nolunt, immò quas nolunt : libera non eſt Amoris optio. Aberat mater ; timebat nihil natæ ; nec à *Ludovico* cavebat. Solam domi reliquerat ſoli : & in eâ regnabat domo venerabilis vir miraculo litterarum. De humani corporis ſtructurâ fortè ediſſerebat. Incidit, ut de corde doceret. Hæc eſt, dicebat, hominibus, mirabilis omnium ſedes affectuum. Hîc amor naſcitur ; hîc, odium. Hinc originem ducunt mala & bona. Hinc ſtrages & cædes, quibus humanum, ante diem, genus vi perit illatâ : hinc ſexuum, per amorem, affinitas, quâ creſcit, & propagando ſoboleſcit. Præſtare putas amorem odio, *Margari ?* Nec ſanè odii, reſpondet, ad hanc diem, nec amoris agi me ſenſi maleſuadis conſiliis, quæ bona & pura ſum. Sed ad eam, refert *Ludovicus*, perveniſti ætatem, in quâ profectò cæco incaleſcunt igne venæ benè valentibus. Atqui optimè vales. Et amas (noli erubeſcere) *Emmanuelem* Comitem, adoleſcentem ſuaviſſimum. Amas, *Margari*, amas ; & gaudeo. Amo, reponit, quem mihi mater optima legit maritum ; ſi negem, mentiar : quod alieniſſimum à moribus,

quos infudisti, meis. Enimverò, subjicit *Ludovicus*, amabis prætereà nihil? Odio me habebis? Non habebo, ait illa; & amo te vehementer. Ingrata sim, nî amem. Ergò si & ego te tàm pulchram, tam ingeniosam vehementer amem, infit *Ludovicus*, probro non vertes? Non vertam, respondet; gratias agam, & (olim faveant Superi) referam diligenter. Dùm diceret, supervenit *Rodericus*. Mutat sermonem *Ludovicus*. Affectuum, (passiones vulgò vocant) inquit, in corde quædam velut est officina: & in medio cerebro mens sedem habet. Pars est compacta; glandulam pinealem dicunt. Omnia mirabiliter. Evolant perpetuò illuc, è corde, subtiliores sanguinis scintillæ: spiritus vocant. Et sensuum ope & operâ, ut è re est, consultâ mente, agitant & movent. Quos temperat mens affectus, probat virtus & honestas. Rebellantes & perduelles damnat virtus & honestas. Quis damnet bonus, odio haberi, à quibus injuriis afficimur, & contumeliis? Quis non laudet, laudari & amari, à quibus amamur, & augemur beneficiis? Intelligo, reponit *Margaris* subridens: nec erit, quod, merito jure, ingrati

unquàm animi vitio insimuler, si mea me spes non fallit. Posterâ die, cordis & cerebri, atque pectoris extima & intima, velut ob oculos eruditæ puellæ, longâ narratione posuit. Sed, quæ tàm propè abes à nuptiis, inquit, divina *Margari*, tuâ, per Venerem, interest, situm, figuram & munus partium nosse, quarum præcipuus & suavissimus, in sacris Hymenæi, usus mortales æquat immortalibus. Nam & viri, & fœminæ, voluptate, quasi mercede objectâ, impelluntur ad nuptias. Liberè executus est, prurienti sermone, pruriginosam hostiam. In propatulo vidit nudum *Margaris* Hymenæum, & arsit. Urebatur puellæ pectus novâ libidine. Agnovit *Ludovicus* virginis amentiam; & ipse insaniit. Qui tibi, dicebat, heros heroïdi virginitatem eripiet, excutiet, næ, *Margari*, Jove mihi videbitur beatior. Quo pretio væniisti, dea, mortali? Quæ merces in terris tanti boni? Me infœlicem! Meliùs Dii & ego, refert illa; favebunt Superi, & favebo. Fave tu, *Margari*, ait *Ludovicus*; si faveris, favebunt Superi, vel nolentes. Erubuit virgo, & obmutuit. Nempè, quæ nequidem vis verbum

dare, quid à te ſperem miſer, ſubjicit *Ludovicus?* Verba non dabo, reponit *Margaris.* Sed quid vis me facere? O forma! O juventæ flos! ſuſpirium miſit. Me ſuperis æquas, înfit *Ludovicus.* Silebat puella, & oculos tenebat ſolo fixos. Eburneos tegebat humeros amiculum bombicinum aureâ innexum fibulâ; præter induſium interius, nihil erat veſtimenti. Liberum pectus; libera ad mammas via. Veneris œſtro percitus, & hanc, & illam prehendit impotens parvam, marmoream, micantem: hymenæo libat baſio. Quid id verò eſt, ingemit virgo? Et uberes rigârunt lachrymæ ora. At enim odio tibi ſum, dea mea, dicebat *Ludovicus?* Non es, reſpondet; ſed nolo dare. Non tamen pugnabas, ſubjicit *Ludovicus.* Nolo etiàm negare, ait illa. Quid tibi vis, cara virgo, dicebat *Ludovicus?* Nec dare vis; nec negare. Negas ſanè, ſi nec vis dare. Et æſtuantibus verbis, calidas miſcebat baſiationes. Nam ſi dederim, inquit *Margaris*, meretricium id erit obſequium: Si negaverim improbè, ingrata ſim. Intelligo, intelligo, exclamat *Ludovicus*: Vis, ſi vir ſim, vim inferam; non vis,

quæ casta es, vitium offeram. Ad hanc diem, reponit *Margaris*, ne turpis quidem cogitationis umbra animum meum attigit. Non puriores solis radii, quàm mihi mens & anima. Scio, ait *Ludovicus*, puriſſima es puritas. Dicens, amiculum & caſtulam, ſolutis fibulis, amovet; malè pudorem, quæ ſupererat tuebatur interula linea, nubecula. Flebat *Margaris;* nihil contrà conabatur. Erubeſcebat; impalleſcebat: nihil prætereà conabatur. Erat in angulo lectus humilis, unius capax, ſericeo opertus vellere nigro. Abigit illuc, pedo minax Venereo, oviculam intremiſcentem *Ludovicus.* Dianæ carior non ità fuit paſtor ille ab Amphryſo. Ergò ſede in lecto, dea mea, ait. Sedit. Poſt collocat reſupinam in mediis caſtris; (ſic thorum vocabat) nam hoc modo bellum geritur, conſeritur pugna, dicebat. Me miſeram! ait *Margaris.* Parce pudicitiæ. Si amas, parce pudori. Quid feci infœlix? Quid tu verò non facies? Verè perii. Faciam ſanè, reſpondet *Ludovicus*, Superûm ut invenias vitam in amplexibus meis; ego, in tuis. Interim revolverat interulam ad ſummum pectus. Patuere

ſexcentæ venuſtates : apparuere libidine furenti mille Veneres. Ad miraculum pectus, alvus, femina, pulchra quæque. Intumeſcebat molliter libidinis agger. Rimam, quâ iter ad cœlos, non videres. Lineam diceres Apellis ductam penicillo, quâ Protogenem vicit. Nunc cernendum bello, ait *Ludovicus*, cui dederint Amores imperium hujus arcis. Et eccè produco è caſtris meas omnes copias. Demittit ſubligaculum, & arma intentat virilia prætrepidæ virgini. Scilicet arrigebat magnificè ad pollices novem: ſed craſſitudine exſuperat. O mater! exclamat *Margaris*, me putaſſes, cara mater, huic fati obnoxiam indignationi? Me conſceleratam! Jàm nulla ſum. Nugæ! meræ nugæ! inquit *Ludovicus*. Macte animo, dea, laudabis; ſcio, & triumphabis, gaudio delibuta ſummo. Miratur femina, potiorem & ſacram libidinis partem. Attrectat pubem, criſpam, ſericeam, quam videbatur ipſa ſibi Venus ſuis neviſſe manibus. Diſpicit bibentibus Venerem oculis; diducit cadurda; igneam tentat ſolers rimam micanti digito: ſuo ſub purpureo flore, inquit, recubantem video pulchram

virginitatem. Euge, virginitas! Quid enim verò ſedes iſtic iners, & otioſa? Apage; inter ineptos laus inepta. Quid heram fatigas meam, hoſtis generis humani, violatrix perpetuitatis, fraudatrix amorum? Moriere. Cæſam mactabo. Nec mora: effuſus in gremium puellæ, nervos contendit, ſpiculum vi mittit. Diffinditur tenera & delicata: infremit; ſuſpiriumque dat altum, & clamorem ſonorum. Nam irrumpit impetu, non leni irrepit illapſu in adyta Cupidinis fervidus hymenæus. Læta geſtit intrò Cotytto, & ſalaciam movet. Quid plura? virgo cæditur pulchra; reviviſcit pulchrior mulier: facta eſt uxor. Subagitabat acerrimè *Ludovicus*. Illa nec commovebatur; nec quicquàm conabatur. Diutiùs tamen temperare non potuit ſibi à furore. Subindè mittit gemitus, ſed quales amat cevens Amor, crebros, anhelos: patrantes attollit oculos; & marmoreas vibrat nates amens. Deficio, inquit. Quid id eſt intemperiarum? Exeo ex me. Dùm dicit, longo reſolvitur effluvio: ſenſit reſolvi *Ludovicus*, & favit. Venus bona! cùm cogito, mea *Tullia*, tot voluptates, accenduntur cæco mihi

æstu intimæ medullæ. Nunquid & tibi ?

TULL. Insanio, inepta ; perge dicere. Places mirificè hâc fabulâ.

OCT. Concussiones redintegrat spissas & rapidas, indulgens læto operi maritus. At post paulò colliquescit ipse ; & delinificis libidinis rivis puellam mulcet in abditâ pruritûs venâ. Furit *Margaris*. Restagnanti mergitur pudor omnis voluptate. Osculatur, amplectitur hàc illàc brachia, crura, tibias, lumbos jactat impotens. Sic solent quos adurit febris in lecto ægros. Nam, qui cevent & subant amantes in lecto sani, ardent & febri, ô Amor, sed tuâ irrequietâ & tamen placidâ. Uno omnia verbo, *Tullia*. Voluptatem alteri creavit alter, quæ summa est etiàm Jovi & Junoni Diis summis : optimè *Ludovico* cessit. Non meliùs Senecæ navanti Agrippinæ operam ; non meliùs Nasoni Juliam Augusti subigenti. Quid rides ? immò non meliùs unquàm *Lampridio* tibi anhelanti & sudanti. Hoc præludio initiata es, *Margari*, nuptialibus sacris, dicebat *Ludovicus*. Nam, crastinâ die, pactis nuptiis, confliget *Manuel* tecum, nova nupta, vero duello.

Nunc ſane hominem tuliſti, cara *Margari.* Aſellum verò feres. Adoleſcentem, cæterà optimum & ſuaviſſimum, vocare equidem ſolitus eſt Onoſandrum *Rodericus* patruus. Arrigenti increſcit mutinus ad pollices quatuor ſuprà decem. Monſtrum! & intumeſcit ut mulis videmus. Monſtrum ſcio, ait *Margaris;* & monuit periculi Juſtina. Cruciabor; ſed & dixit ſucceſſuram cruci duplò majorem voluptatem. Videbo. Et benè ſe res habebunt, reponit *Ludovicus:* nam habiliſſimum tibi corpus. Sed animo fer forti & conſtanti ferendum quicquid erit. Et feram, ait; nam ſororem *Juſtina* eſſe dixit ſibi exilem & gracilem; nupſiſſe tamen viro membroſiori, ut dicere ſolita es, *Tullia*, æquo & equo. Sed tu mihi, *Ludovice*, mirificè placuiſti; non ità placebit *Manuel:* ne dubites. Et places unicè mihi, regina mea, refert *Ludovicus.* Nihil prætereà habeo in vitâ quod cupiam, ſi te habeo. Habebis, dùm vixero, reponit *Margaris.* Præoccupaſti amores meos. Auferet nullus homo, nulla ætas. O me beatum! ait ille. Abſint bona omnia; deſit favens fortunæ aura. Adſis tu ſola;

mihi satis erit opum, satis bonorum. suaviis, dicens, lacessebat repetitis puellam; pugnabat & redditis puella basiis. Concurrebant hinc & illinc resurgentes ad libidinem animi. At enim volo, qualis esse debeas mihi, qualis marito, ait *Ludovicus*, nescia ne sis, Venus mea, fœlicitas mea. Coronis id erit aurea monitum multifariæ eruditionis. Principiò, suasum habeas tuo in te repositam esse marito suam fœlicitatem; tuam tibi, in me. Si suasum habebis; feres mariti amorem; optabis, ardebis meum. Libera sint inter nos voluptatum commercia, joci, lusus, libidines. Exige pudorem, cùm mecum eris; pelle metum. Sed, colludenti cum marito, summa sit pudoris, qualem matronas decet, cura; sciat pudere te patienter, pudere obsequii. Pudeat atque adeò & mariti. Metu & pudore coerce motos sensus, & fræna libidines. Sentiat, cui omnia in te ferâ licent connubii lege, verè nihil per te licere. Sed si me amas; non sines, primâ alterâve nocte, cupidum beari juvenem pleno gaudio: id mihi erit instar pleni gaudii. Addidit & alia multa, & basiationes innumerabiles; incaluere: vi-

den, dixit, mea *Margari?* Penem jactabat rigidè tensum. Offusus est rubore puellæ vultus; & quid subrisit pruriginosum. Eloquere, herclè! quid jubet amicæ mens *Margaridis* de amicâ fieri mentulâ? Eloquere; sed liberè; sed meretriciè. Volo, reponit cachinnans, quæ coràm puellâ tuâ tàm insolenter gerit se, & pudori facit injuriam virgineo lasciviens, tenebricosum trudi in carcerem. Tollit cachinnum. Enimverò trudetur, reponit *Ludovicus.* Acquiescit ultrò pulchra mentula sententiæ, amore pœnæ. Veni in carcerem, superba mentula; veni, serva pœnæ. Volens subit illa, suoque nisu, in cæcum cæci amoris carcerem. Cætera quis nescit? Lassi requievere ambo. Moriar, dicebat libidine *Margaris* amens, nî te ipso plus Amore amem. Nempè tàm pulchra in rerum naturâ edocuisti, quò laudatior fierem: & nunc usum edoces vitæ, usum mei, quo sim beatior. Nollem participem fieri unquàm *Manuelem* tuæ voluptatis, si quam à me cepisti. Uni vellem addici tibi; nulli præterea homini. Sed omnium quæ mandasti, faciam scias fuisse memorem. Rem facetè inficetam!

Cùm perducta est ad genialem thalamum, dixit caput sibi dolere. Sanè, refert mater ridens, & dolebit antè horam, mea nî me spes fallit, pars ludicra vero dolore : nam quid fictum prætexis dolorem amentiæ tuæ, nata? Petiisti à marito hanc condonet timori tuo noctem? Te stultam! sed enim quid times, væcors? Discindet, non occidet. Junior eram quàm es, cùm passa sum graviora quàm feres. Duodecimum non excesseram annum. Benè habui. Obsequere marito; benè habebis. His dictis, reliquit nudam in lecto. Sed sericeum induerat sibi subligar, & ab omni consuerat parte, ne qua ad se via esset hymenæo. Venit *Manuel*. Osculum dedit indignanti. Manabant lachrymæ. Quid fles, mea libido, ait? Invides mihi meam fœlicitatem! Jubet servos abscedere; cereos vetat extingui. Post, expansis puellam ulnis complectitur resupinam. Pugnat illa, & refugit. Arrigebat exutis adolescens vestibus; vidit puella; vidit & lethum. Horruit. Nam intimos, dicebat apud se sibi, transadegisset vulvæ sinus; perfregisset viscera : sed in tuto sum. Subindè attrectat *Manuel* mammas, quales op-

taſſet ſibi Venus è conchâ naſcens. Repugnabat. Poſt interfemineum & femina petit : loricata invenit. Miratur, indignatur, ſubiraſcitur. Quid faceret? Conſilium capit ab irâ. Quid vero ſperabas opis ab hoc, ait, genere munimenti? Et momento perfringit. Nec vi multâ opus. Fefellerat *Juſtina* dominæ ineptam malevolentiam. Conqueri *Margaris*, & ſuccenſere. Conſcendit *Manuel*. Quid me vexas, aiebat illa? Vitam adimes priuſquàm pudicitiam. Pugnis petebat anhelantem. Nihilò tamen minùs urgebat opus, amantis furore. Et aperuerat, poſt concertationem, ad ſummum bonum viam : propè aberat à victoriâ. Mentis impos illa, cùm ſenſit deficere vires, unguibus impactis impetum facit in orâ incubantis, & fœdat vulnere. Tunc ad rixam & ad iras ventum. Exſcendit è puellæ veredo indignans adoleſcens ; fugit è lecto puella. Alter alteri infenſus. Audiit mater, & accurrit irâ ſævientibus. Vidit in angulo ſub aulæo latitantem natam ; & ad thori interius latus inſpectantem in ſpeculo læſam faciem generum, & frigidâ lavantem. Bona Venus ! exclamat ; quæ hæc eſt hy-

menæi facies ! Quæ ſunt intemperiæ! Siccine, ô fili ! ô nata ! nuptias facitis, & amatis alter alterum ? Quid video ? Non uxorem dediſti, dulcis mater, refert *Manuel* ; tigridem dediſti. O Hymen ! quâ fati libidine, quæ antè horam puellarum flos erat delibutus, mutata repentè eſt in ſævam tigridem ? Certè nullo meo facto. Vide, mater, quibus faciem notis inſcripſit. Excandeſcit matrona. Agedùm, excetra, ait, ubi natam depoſuiſti meam, dulcem, obſequentem, bonam ? Certè non es. Sed impunè non feres. Pœnas dabis. Natæ ignoſce, mater, inquit *Manuel* ; ignoſco ego uxori vir. Malim emori, quàm ab eâ ſi quicquam exegeris pœnæ, quæ anima mea eſt, quam perditè amo, vel ingratam. Quid verò ais, improba & veſana, refert mater ? Quid reſpondes ? Peccaſſe fateor, mater ; & vehementer pœnitet, inſit *Margaris*. Veniam peto ſupplex. Ignoſcite huic furori, qui meus non fuit, ſed fati. Et ignoſco, ſubjicit *Manuel*, Sed quis ego ſum, qui ignoſco reginæ meæ ? Si verò quid ego deliqui in te, nollem dictum, nollem factum. Fregit protervam liberalis ſermo *Margaridis* contumaciam. Sine

mater, inquit, reconcilier cum marito meâ operâ, non tuâ. Placabo, ſpero; redibo in gratiam. Abi, amabo; cara mater. Vis proſtem nuda oculis tuis? Obſequar juſſis tuis, obſequar mariti aut libidini, aut amori. Ergò exeo, nata, reponit matêr. At tuo vide fungare officio, ut conjugem juvat, ut honeſtam decet. Illicò in amplexum mariti, ut erat nuda, volat ingenuæ puella indolis. Oſculatur; veniam petit. Agedùm, inquit, quam voles ultionem cape à reâ, dulciſſime *Manuel.* Nullam deprecor. Fovet ille ſuſpirantem in ſinu. Quam verò, ait, ſi melior ſim quàm fuiſti, capere velim, præter oſcula, & florem juventæ? Demùm ſiſtit ad marginem lecti amantem & amentem. Omnes legit oculis omnium venuſtates membrorum. Laudat, miratur, ſtupet. Inveniſſet in unâ Zeuxis, quam in pluribus quæſiit, ſummam pulchritudinem & Venere dignam. Attrectat mammas, pectus, femora. Lubricà nates manu tentat, & bonam partem. Conſentiebat *Margaris;* nihil negabat, & tantùm non dabat. Incaleſcit aſpectu adoleſcens; incenditur tactu. Omnia delectant & gaudiis implent,

quæ, qualia sint, non assequatur excogitando, qui non amat, aut non amavit. Surgit interim mentula ad participanda gaudia. Moræ impatiens, exiliebat, subsiliebat. Admoverat *Manuel* puellæ lævam: impalluit, & gemitum misit. Hæc te assurgens, ut vides, suavissima *Margari*, & inflammescens, ait *Manuel*, de meo in te amore, cui nihil potest adjici, quo major fiat, mox, mox, hera mea, faciet certiorem in intimis præcordiis. Depluet omnes tibi voluptates: post paulò amabis (nec dubites) & Venerem & me. Certè hâc somnum nocte non videbis. Sed Jovem videbis. Multam ad lucem saltabimus hilari tripudio, cum Venere & hymenæo, choræam ducente Priapo. Res verò agetur intrò festiva in spelæo insontis vulvæ; medium indiderat digitum. At, cara *Margaris*, cor meum, lux mea, mitte te in lectum, & compone duello. Fave Veneri, tibi ut faveat. Erubuit virgo, & suspirium dedit. Momento resupinam occupat; telum vibrans, quale in Omphalem Hercules, contentis, ut maximè potuit, nervis in teneram adigit. Nec compages resistit;

vi arietis disrupta est impacti. Altè infixum est telum, & hæsit. Clamorem edidit virgo. Erat ad thalami fores mater : ut audiit, ut sibi placuit ! Perge, mi gener, perge, inclamat altâ voce. Ulciscere injurias. Nulla te tangat miseratio; scias te maritum; sentiat se uxorem. Repetit *Manuel*, hoc animosior classico, pugnam; repetit & vociferationem puella. Demùm in misellæ viscera, diro fulminans nisu, telum abdidit. O mater! clamat *Margaris*. O mater! fer opem. Eccè emorior, mater. Nequicquàm fletibus miscebat querelas. Amoris fervebat opus adolescenti. Fervebant & motitatione celeri & spissâ, crispantes & ceventes nates. Ejulabat puella. Manabant ex oculis lachrymarum rivi. Comprimitur, permolitur egregiè. Subindè, sensit, è subagitantis mobilibus lumbis, ferri impetu in sitientem vulvæ lacum torrentes libidinis rivos. Summâ vi irruens, adigit ille altiùs telum : incusso contremuit vulnere puella. Gemendo vocem sustulit. Nihilùm mota est ad libidinem. Defecit adolescens. Intrat cum *Justinâ* ancillâ mater. Senserat resedisse furores; silebat *Margaris*:

lectus non perſtrepebat; ſilebat. Nunc agnoſco, *Margari*, ait, prolem meam. Reddidiſti mihi natam, cum uxorem viro. Gaudeo. O mater, inquit *Margaris*, virum non dediſti. Hominem putabam, mater, cui noveras partem eſſe aſelli? Riſit mater; riſit & *Manuel*. Et hæc aſelli pars, reſpondet *Catharis*, aptè, nata, convenit puellæ parti. Spera: caro emenda tibi erat (ſic Amores voluere) voluptas ſumma. Tunc duas virgini dedit nuces ſaccharo conditas; quatuor *Manueli*. Nam tibi, mi gener, inquit, reficiendæ vires; & nervis opus habes. Componebat interim lintea disjecta & turbata *Juſtina*: ingemiſcit. Quid ingemis, ait *Catharis*? Quæ hæc eſt pernicies? Vide, domina, inquit *Juſtina*, crudelem virginis tuæ cædem. Multo videt ſanguine conſperſum linteum. In virgine rubrâ, inquit, video virginem meam caſtam & puram; & meliùs in cæſæ virginis ſtrage natam agnoſco. O mater! ait, *Margaris*, pollicita eras nuptias, & mihi & tibi: ſperabas nuptias; laniena fuit. Oſculum dedit mater. Forti, ait, ſis animo; & eris quæ memor officii eris. Et tu, mi gener, fortiter feri;

& feries fortiter, qui amas, & juvenili polles robore. Poſt exiit. Complexu puellam fovet *Manuel*. Da veniam, hera, inquit. Pugnandum ſic fuit heroï tuo, tecum heroïde ſuâ, & in caſtris tuis pugnanti. Et do, reſpondet. Dolorem intuliſti per amorem. Non ità, ſi minùs amares, gnaviter prælıatus eſſes. Sed & habeo quo me conſoler. *Referemus ambo nocturni vulnera prælii.* Coïverant antè in nobis, reſpondet *Manuel*, animi, quàm corpora. Sed, uxor mea dulciſſima, ſi me amas..... Dubitas te amari, interrumpit *Margaris*, marite ſuaviſſime? Si dubitas: enecas. Enimverò, ſi me amas, quicquid voluero, reponit, accommoda deſideria tua meis libidinibus; accommoda & corpus iſtud Dionæum, pulchrum, vegetum. Faciam, reſpondet; & gratificabor voluptati tuæ. Sic ictum fœdus.

TULL. Per Venerem Adonidi ſubantem! ſedes eſt Amoris regia genialis lectus, in quo vir & mulier cubant. Regnat in eâ ſede ſummo Amor imperio. Nam, cùm arrectam intercepit manu mentulam, & pro ſceptro candentem jactat, & minio rubentem,

omnia parent; etiàm diffidentium corda parent.

OCT. Roseis in labellis legebat suavians odoros *Manuel* ambrosiæ rores. Sic in Hymetti montis thymo & floribus circumvolitantes legunt apiculæ mel & favos, cœlestia dona. Exugebat mammarum suaveolentia fraga. Marmoreas & micantes levibus mulcebat alapis nates. Cunnum, inducto indice, sollicitabat subactum, & pavido indicebat bellum. Novos ebibebat ignes. Ignescere cœpit & *Margaris*. Intumescit generosa mentula, & subsultat. Impulit in puellam, ac si eburnea esset, rigidam; ac si fulmen è cœlo missum, candentem. Risit *Margaris*, animos capiens ab insultu: ergò nullæ tecum, mi vir, induciæ?

Bella mihi, video; bella parantur, ait.

Amore ardeo, inquit *Manuel*; compara te pugnæ, Amazon mea Penthesilea; aperi Venereum campum. Dubitet Venus, cui laurea debeatur: sit inter te & me in suspenso & in incerto victoria. Insilierat in puellam: primo alterove concussu immersserat mentulam in hymenæi venam. Hic,

ait, cibus est Dearum : benè est ; vorâsti : cœnabit opiparè jejuna ; & famem sedabit Dearum cibo. Subagitat ; nec *Margaridi* malè erat. Se etiàm momento sensit moveri ad libidinem. Dat suspirium venienti prurigini, & osculum ceventi *Manueli*. Ille concutit, & vi urget. Mox largo deficit puella effluvio, ægrè animam reciprocans sub acri equisone, dùm currit ad metas. Deficit & post paulò *Manuel*, venereo irrorans opobalsamo. Repentè mutata est in aliam *Margaris*. Lumbos sustulit, osculatur ; amplexatur : iterùm diffluit libidine. Mirata est se tàm citò & tàm longè à pudicitiâ desciviſse. Fraudem factam sibi credidit. Veneris cunnum, sibi inscienti, cum suo esse commutatum credidit. Nesciebat se tàm salacem. Nam intrà novem horas decem peregit, suo in agone, cursus indefessa. Ab eâ nocte, libidine furit. Quærenti *Ludovico*, ut marito tàm mirabiliter mutoniato sufficeret, respondit sibi quidem maritum non sufficere. Itaque nullam noctem, nullam diem cœlibem duxit. Noctù *Manuelem*, diù *Ludovicum* bellando confecit exangues. Antè duos tantùm dies, cœpit Veneris pigere. Matrem

rogavit liceret seorsim à viro, aliquot per noctes, cubare viduam. Tàm forti Athletæ negavit esse se parem. Obtinuit mater. Nuptiis (nam mater retulit) malè dicit; virginum innocentiæ & quieti benè dicit. Ride, *Tullia*; per innumeras fututiones ad pudicitiam rediit.

TULL. Commoda via! ah! ah! *** *** & hic me error, dicebat, impulit in amorem. Credebam bonam, ursa est; castam, lupa est. Mutatâ igitur mente, etiàm mutavit amores. Suis *Joannes* reliquit intemperiis procacem, libidinosam, impudentem. Ad *Clementiam* convertit animum & amorem, bonam, honestam, ingeniosam. Placuit excellenti matronæ præstans juvenis. Sed volebat amorem *Clementia*; voluptatem nolebat. Volebat diligi; nolebat subigi. Contabescebat *Padillius* mentis ægritudine; & ferebat molestè *Clementia* amantem perire. Solabatur, ut poterat, dictis & officiis. Si me amas, inquiebat, scelere non contaminabis. Amasti quòd bona essem, quòd casta; non amabis, si bonus es, cùm malam scies & impuram, mutatis moribus. Antepono sanè honestatem caducæ

huic vitæ. Non vivo, si honesta non vivam : satiùs est mori. At tù, (quòd alii vulgò non solent homines stulti & spurcitiis inquinati) ama ingenium meum, ama mores. Dictis miscebat oscula, sed sicca, sed frigida, qualia Philistæa Socrati fratri. Vis me mori, reponebat *Padillius*, sævæ probitatis tuæ victimam? Cadam lubens. Nam quid honestatem prætexis crudæ sævitiæ? Scilicet putas amantem honestè posse occidi. Cùm nihil proficeret precibus & querelis, incidit in morbum. Judicavere arioli medici lethalem. Abditâ causâ, dubii, quibus opi essent remediis, imprecabantur Jabalum arti suæ nugatoriæ. Flebat *Remundus* cognatum tam præclari meriti in ipso extingui juventutis flore. Flebat *Clementia*, quæ se sciebat juveni intulisse lethum. Vult *Remundus* ægrum invisat. Nam de *Clementiâ*, dùm vi morbi conflictatur, obmurmuraverat nescio quid, ac si haberet quod cum illâ communicatum vellet. Ut videt coram adstantem, & lachrymis rigantem ora, subrisit moriens. E cubiculo jubet excedere, qui convenerant. Non tanti sum, inquit, divina *Clementia*. Quid mittis fletus?

Obsequor volenti : jussisti mori ; & eccè morior. Non jussi, respondet illa. Immò, si quid est mihi in te imperii, jubeo vivas. Si non vixeris, vitæ miseram tædebit. Curram ad mortem. Fugiens è vitâ, sequar fugientem me. Vive, mi *Padilli*, si mortem me non vis oppetere, quæ tua, ut dicebas, vita sum, mi Amor. Habebis faciliorem: erit quòd me laudes, & vitam. Osculum impegit ; & eripuit fatis. Repentè recreatæ ægri vires, & vis morbi contusa. Recepit pristinam valetudinem ; & , paucos post dies, stetit in pedes. Lætabatur *Clementia*, & gratulabatur. At enim, dicebat *Padillius*, promissâ vitâ, revocasti ab styge ; nec hactenùs vitam vidi. Scis quo me pretio redemeris à desperatione. Non, amore lucis, lucem video. Objeciſti spem meliorem. Rogabat misereſceret, aut morti redderet. Eludebat illa, & vanâ spe lactabat cupientem. Aberat *Remundus* ab octo diebus : & contigit à Carolo Imperatore evocari *Padillium*. Legioni præfecerat Imp. opt. max. juvenem generosi & ortûs & animi, quam in Italiam mittebat. Antequàm proficiscitur, convenit *Clementiam* : solam in cubiculo

cubiculo invenit, & volentem nolentem opprimit. Conflictus acer, & quater repetitus : nox diremit duellum. Vide, *Octavia*, quid honestâ in muliere virtus possit, & laudis amor. Postquàm exiit *Padillius*, pœnituit facti. Delictum vidit, quo corpus & animam inquinârat ; & exhorruit. Quid feci, sceleſta ? Quid passa sum, infœlix, dicebat cum animo suo ? Væ mihi ! quæ, à sublimi honoris gradu, in quo lucebam, dejeci me præcipitem, cùm alienæ subjeci libidini. Væ impurata ! Audebo cœlum suspicere ? Audebo lucem videre sceleris mei conscium, & velle videri ? Quò fugiam ? Sed me, misera, non fugiam. Ero ipsa mihi & contumelia & supplicium, quocumque iero. O numen, honestas meum ! quî me ferre potero ? Non ferendum catharma : mortem faciliùs feram. Moriendum est. Morti se damnat. Reliquo die, abstinuit cibo ; & noctem egit insomnem, collachrymans, gemens, ejulans. Posterâ die, venit *Padillius* : sedebat in angulo *Clementia* : flebat ; pugno tundebat pectus. Mittite, ô Superi ! dirum hoc in caput, dicebat, trisulca fulmina. Levate aspectu luridi monstri cœlum

atque terras. Ut propè factus est *Padillius*, siluit, & turbatum continuit pectus. Quid verò, inquit ille, video, infœlix? Reddidisti vitam, ut tolleres, ô vita mea, *Clementia!* Quæ hæc est mutatæ mentis malesana libido? Voluit & verbis oscula addere. Torvè respexit *Clementia*, & indignans repulit. Me incestâsti nequitiis tuis, veneficè, inquit; & vivere vis? Emori satiùs est. Si morieris, reponit *Padillius*, habebis comitem: ne dubites. Ergò, sic illudebas credulo? Revocabas à morte scilicet, ut crudeliori morte perderes? At vide, spes mea, ad saniorem nî redieris sententiam, nî cesses perniciem in te quamcumque moliri, tuis, eccè ego, in oculis, hoc me pugione confodio. Nudaverat pugionem. Metu perculsa *Clementia*: cave, cave, inquit, mî *Padillî*, tale in te quicquam cogites: vivam, & bonâ promitto fide: sed nec tu negabis mihi quòd etiàm flagito; ne neges. Non negabo, ait *Padillius*. Promitte verò, replicat *Clementia*, & jura te non negaturum. Promitto, refert, & juro per Deos & Deas omnes. Si fidem fefellero, iratam te habeam, dea mea: nam

malim habere iratos Deos & Deas omnes. Volo deinceps, reponit *Clementia*, amemus alter alterum affectu fraterno, honesto amore. Hæsit *Padillius*, & ægrè tulit. At enim, adjicit *Clementia*, nisi & tu volueris, me letho das, crudelis. Nam haudquaquàm me amas, si negas; sed voluptatem tuam improbus. Nequicquàm contrà contenderis. Te sospitem volo, refert *Padillius*, ô digna omni laude matrona. Quandoquidem sic jubes, regina mea, obsequor: legem accipio. Ut, pulsis nubibus, gratior solis redit facies cœlo sereno; sic luctu detersо, risit in *Clementiæ* vultu venustas amœnior. Pransit liberè & hilarè cum fratre qui fuerat amans. Invasere tamen innumeræ ægritudines puellam, postquàm abiit in Italiam *Padillius*. Subindè gemitus edebat, & fletus mittebat. Pudebat delicti; pudebat & vitæ. At fidei quam juveni dederat memor, in se nihil ultrà tentabat. Quatuor post menses, nuntius allatus est, in prælio ad Papiam, esse interfectum, in quo Franciscus Rex captus est. Tunc cessit desperationi omnis puellæ constantia. Contabuit intrà paucos menses im-

miti dolore : & demùm, inediâ consumpta, miserè extincta est. Expostulanti *Remundo*, cur ultrò relinqueret vitam, relinqueret maritum, à quo non nesciret se tantoperè amari, momento antequàm spiritum exhalaret: indigna sum, respondit, tàm bono marito ; tu dignus es honestiori uxore. Deliqui infœlix inte & in me. Ulta sum vindex injurias tuas & meas. In hoc equidem laudanda, quòd, cùm amorem novi me tuum non mereri, morti sceleratam adjudicavi. Miserere, & ignosce. Sub hæc, defecit in mariti complexibus. In culpâ, *Octavia*, fœminam vides; in pœnitentiâ, heroïnam.

Oct. Jocaris, *Tullia ;* seriò non loqueris. Quis heroïda ausit vocare furentem puellam, quam cæcus extrà se desperationis turbo arripuerat ? *Quisque suos patimur manes.* Non duxêre volentem fata ; nolentem traxêre.

Tull. Et etiàm desperationi sua laus : cùm de se & de Republicâ desperare cœpit Cato, manus sibi intulit. Et Catonem Stoïci, pro fortitudinis heroïcæ sacro numine, coluerunt. Cùm desperavit *Clementia* se

honoris posse diutiùs culmen, in quo sedebat, tenere, contabuit. Digna est, meo quidem judicio, quam honestæ, ut nos sumus, colant pellices; quam venerentur, pro meretriciæ virtutis numine.

Oct. Et timebat à marito sibi, si resciisset. Et metus animos dedit. Currerem ego ad mortem. Ferro aperirem animæ viam infamiam fugienti.

Tull. Malim egò meis, quàm mariti, perire manibus. O hominum inhumanitatem! Arrogant sibi omnia; nobis negant. Probro sibi putant verti (quæ insania!) nostræ si libidini ignoverint; uxori si pepercerint, cui parcerent leones. Cùm captus est à Borbonio & Lanoyo Franciscus Rex, fusis in pugnâ Papiensi copiis, lachrymis sinum, questibus cœlum implevit puellarum longè pulcherrima Franciscæ Foxia. Rem narrabo, *Octavia* mea, scitu dignam & miseratione. Principi Mars militabat, princeps Veneri; fortis Imperator Marti, fortissimus miles Veneri. Amabat cingi sibi caput lauro & myrtho. Erat, inter aulicos, vir summo in Armoricâ loco natus, Joannes Castrobrian-

dius, cui uxor formâ divinâ. Noverat Regis mores; & mulierum ingenium. Expoſtulabant amici, quòd illis, quòd aulæ toti uxoris negaret adſpectum, ac ſi ſolem negaret. Puella, viginti nata annos; unico mater partu, ætatem non læſerat: ſi vidiſſes, virginem dixiſſes. Cauſabatur animum uxori non eſſe ex Armoricâ excedere, unum ne quidem paſſum. Scribebat veniret; & Rex in hoc totus erat. Nequicquàm omnia. Et ſubiraſci uxori ſimulabat doli artifex. Dùm fortè it cubitum, excidit negligenti pars annuli aurei media. Vidit qui à cubiculo erat; collectam hero reſtituit. Mallem, inquit herus, jacturam centum talentorum feciſſe. Suſpicione aſſecutus eſt acris Rex ingenii, quid id rei eſſet. Corrupto cubiculario ſpe & pretio, eâ arte & curâ fingitur ſimilis, ut diſcrimen intercederet nullum, & capi etiàm à marito altera poſſet pro alterâ. Mittitur uxori; ac paucos poſt dies, appellit Lutetiam læta, & mariti petit amplexus. Stupet; & tantùm non excandeſcit, quòd, dictæ oblita legis, adveniſſet non advocata. Stupet & illa; & dimidium annulum promit.

Aliud quæris authoramentum à me, inquit? Juſſiſti, cùm mitteres, proficiſcerer ad te. Abſque commeatu, non veni. Accepi; & convenit hæc pars optimè, quam mihi ſervavi, annuli parti. Senſit ille ſibi fraudem factam; & preſſit dolorem, ne fabula fieret. Poſterâ die, *Ludovica*, Regis mater, accerſit ad ſe puellam. Favebat ultrò gnati cupidinibus. Nam dixit; excellis formâ & ingenio. Quid latebas in regni angulo, mirabilis fœmina? Deerat aulæ id ſidus. Paucis omnia: Regi mirificè placuit puella; & puellæ Rex. Amantibus properè ceſſit. Etiàm non regnanti & in throno non ſedenti omnia cedunt Amori; cedet & regnanti tetrica Minervæ virginitas. Ægrè videbatur ferre maritus; obmurmurabat; minitabatur. Igitur percuſſa metu uxor non vivebat. Abditum animadvertit dolorem Rex amans: abductam locat in tuto. Sic ducebant feſtos dies alter in alterius ſinu: ſed Mars ſanguinis avidus placidæ hanc invidit Veneri laudem. Paucos poſt menſes, Mediolanenſibus Rex infert bellum, animoſior quàm prudentior. Cecidit præceps è ſummâ fœlicitate, capto ad Papiam, &

in Hiſpaniam perducto, miſerabilis puella. Quid conſilii caperet, ad fœdam reducta inopiam? Cepit à deſperatione. Perituram egerunt Eumenides ad maritum. Nam intervenerant affines placando. Non Gallus, ſed Scytha recepit in domum pallidam & mœrentem; non in gratiam: ac ſi non uxorem reciperet, ſed veneficam & ſtrygem. Cum natâ & ancillâ includit cubiculo. Nihil infœlici prætereà cum mortalibus ullis usûs aut commercii. Deceſſit verò è vitâ nata infans; & ſecum abſtulit moriens quicquid reliquum ſupererat humanitatis in gladiatoris pectore. Nondùm decem tranſierant dies, cùm intrat irâ furens. Scis, adultera, intonat, quas mihi inflixeris infamiæ notas immerenti. Damnaſti ipſa te morti, cùm deliquiſti. Tædeat, herclè! te vitæ, quæ, honore amiſſo, jamdudùm vivere deſiiſti. Nam vita vera eſt bonis honos. Moriendum eſt. Parata eccè ſupplicio ſunt omnia; ipſa eris? Aude generosâ cohoneſtare morte vitam, quam flagitiis conſceleraſti. Nec me flectere precando poſſe putes; Acheronta priùs moveris. Satellites duo, & Chirurgus car-

nifex aderant impio. Vociferans educitur è lecto puella. Et, nequicquàm ſuperûm hominumque obteſtans opem & fidem, ſolutis brachiorum & crurum venis, crudeliter morti datur. Meliori digna aut fato, aut marito, ſic periit. Et hi ſibi vertunt laudi nequiſſimi lanii, quod in urſis & pardis, ſi fieret, probro verterent hominum belluarumque communi parenti naturæ. Satis equidem, meâ ſententiâ, generoſæ eſſet ſupplicii puellæ pœnam meruiſſe, & ſumi potuiſſe. Sed dùm colloquimur & confabulamur, cara *Octavia*, dies conſumpta eſt. Craſtinâ, ſi vacabis, plura. Vale, corculum; & me ama, ſi beatam velis.

Oct. Nullâ unquàm Amor nocte tot attulit mihi voluptates indulgens, ut hâc tu die, cognata, his tuis fabulis. Tecum, per ſicca Minervæ cadurda, malim eſſe ſic loquente totâ die, quàm ipſo cum Amore totâ nocte cevente. Vale, cognata.

Tull. Lepidum caput! Vale, cognata. Si non valeas, nulla ſim. Vale.

Oct. Vale, & tu Cotytto mea. Quæ ſi ingenioſa non fuiſſes, ſilex

essem. Vitam à parentibus accepi; à te, ingenium. Lutum est sine ingenio puella.

TULL. Suâ si non surgat ab humilitate, fervido animi conatu, dic, *Octavia*, quid fœminâ abjectius, miserius, inquinatius? Matula est vitæ particeps immeienti concubino. Quid præterea? O sordes! ô dedecus! Nunc vale, & osculum da.

FINIS.

FRAGMENTA
ALIQUOT
EROTICA.

FUTUTOR EFFŒTUS.
ELEGIA.

SPARSA mihi gelidis variantur tempora canis;
Desiit, heu! fervens impetus ille meus.
Non animi, non exta furunt; minus urget Apollo;
Ipse mihi videor passibus ire minor.
Omnia cessârunt, annis domitata superbis;
Ora, manus, oculi, pectora, crura, pedes.
Tu quoque, formosis toties laudata puellis,
Tu quoque, proh facinus! Mentula, lenta jaces.

Eheu! lenta jaces miserè, pars optima noſtri,
Optima pars, ægros apta levare thoros;
Cui lubet afflictas reparare propagine terras;
Quæ genus omne novas, quæ genus omne beas;
Quæ mihi per totas vigilabas incita noctes;
Quæ mihi guttatim gaudia longa dabas.
Prima quies thalami, nuptiarum prima voluptas,
Prima pharetrati ſollicitudo Dei,
Prima capillatæ dulcedo ſaporque juventæ,
Prima puellaris cura laborque manûs,
Primus amor puero, primum ſolamen adulto,
Prima lacertoſo cuſpis & haſta viro!
Cætera ceſſarent; conſtans tu ſola maneres;
Nulla, mihi miſero juſta, querela foret.
Sed queror; & juſtæ veniunt ad plectra querelæ.
Omne bonum, nutu, ſtatque caditque, tuo.

Tu, ſceptrum quo vita valet, quo gaudia regnant;
Tu, vigor & robur; tuque virilis honos.
Tu, mihi curarum requies; tu maſcula virtus;
Tu, mihi præcipuum magnificumque decus.
Fœlices homines, longo quibus arrigis ævo!
Hos ipſos animus cœlicus intùs agit:
Hos Opifex Rerum meliori condidit agro.
Nos ſumus argillæ deterioris opus:
Nos aliæ ſtruxêre manus; nos fallimur uſu,
Dùm cadis, & recto vertice ſtare negas.
Me miſerum! Qualis nunc es, mea mentula, qualis!
Dùm video, doleo dicere qualis eras.
Hoc quoque dat querulo voces gemitumque dolori,
Quòd breve non fueras, nec mihi germen iners.
Ah! mihi qualis eras! Quæ vis! Quæ forma! Quis ardor!
Largiti dederant munera magna Dii.

Spumea, torva, ferox, ſemperque ferire parata,
Ire minans ſemper, fortiter ire minans.
Cùm caput extuleras; cùm tensâ mole rigebas;
Quæ totam caperet, non fuit ulla manus.
Cùm dulces aditus peteres; cùm, functa, redires;
Quæ non laudârit, nulla puella fuit.
Cùm te penſaret, ſtupuit mammoſa Lycoris.
Cùm te vidiſſet Magdala, dixit: Io!
Te memorant bacchata Chloë, te Phylis & Ægle;
Phylis adhuc, nimio vulnere tacta, dolet.
Si fuit immotâ ſolidum compagine limen,
Haud impellenti reſtitit ullus obex.
Quæ ſic murales impegit machina turres?
Aut aries durum vertice fregit opus?
Tunc ego Pergameos potuiſſem ſternere muros;
Tunc ego perfoſſum frangere victor Athon.
Ah! ubi deſiſti, digitis tractabile fulmen,

Fulmen, quo quondàm Jupiter alter eram?
Nunc vapor exilis; magni nunc fulminis umbra?
Nunc levis, & dempto frigidus igne cinis.
Te quondam moles, te robur ad aſtra ferebant:
Tunc ibam plenus dotibus ipſe tuis.
Nulla dies nec ſtrage tuâ, nec laude vacabat:
Victor erat ſemper, te duce, noſter Amor.
Excitor, è multis unum memorare triumphum.
Tempora lætitiæ ſæpè referre juvat;
Præſentis medicina mali ſit capta voluptas;
Et dolor, à geſtis, ſæpè levamen habet.
Non vos, Aoniæ, pudeat, mea numina, Muſæ,
Dicere non caſti molle laboris opus.
Turpe nefas ſemper non eſt humana libido;
Et ſuus in blandis eſt quoque rebus honos.
Eſt aliquid, feciſſe aliquid quod carmina dicant,

Quodque viri faſtis nomen habere ſinant.
Chloris erat, memini ſemperque meminiſſe juvabit,
Chloris erat miris ſcita puella modis.
Lis fuit, an ſubigi renuens invitaque poſſet
Pugnans cum nudo, nuda puella, viro.
Cedet, ego dixi; ſubito penetrabitur ictu:
Semper erit facilis, nuda puella, labor.
Falleris; evadet, dicebat callida Chloris:
Irritus eſt ictus, ſi movet illa latus.
Vir tenet amplexu, dicebam concitus ipſe;
Dùmque tenet, muſcet, dirigit, aptat, agit.
Diſſipat amplexus, & habet quoque fœmina vires;
Non ità torpemus, ſubdidit ipſa mihi.
O validam, dixi, quæ ſic per verba triumphas!
Inguine tu viſo caſtra petita dares.
Illa furens animis, dictoque accenſa procaci:
Improbe,

Improbe, quid ceſſas? Experiamur, ait.
Dixerat, atque ſinu tunicam diſſolvit; &, omni
Protinùs abjecto tegmine, nuda fuit.
O niveos artus! O pectora firma papillis!
O femora! O clunes! O loca digna Diis!
Numina, quæ tales potuiſtis condere formas,
Quàm vobis habiles ſunt in Amore manus!
Non vos æthereos orbes, non igne coruſcos
Ambigo ſidereos compoſuiſſe globos.
Vos freta; vos terras; vos regna micantia, cœlos;
Omnia feciſtis: nuda puella probat.
Aſt ego, ne pulchram ſegnis remorarer amicam,
Nudus & inveſtis protinùs alter eram.
Campus erat thalamus. Spectabant fida Climene,
Et Lyris, & tortis Myrtala fuſca comis.

Quòque recumbentes junctim confligere poſſent,
Adfuit auratus, mollis arena, thorus.
Sed puduit ſtratos tantum committere bellum;
Arma, gradu ſtantes, contrà movere parant.
Quis mihi, mirandam conanti dicere pugnam,
Murmure belliſono carmina plena dabit?
Et chelys, & lentæ valeant cum pectine chordæ;
Ite, leves elegi. Da mihi, Phœbe, tubam.

PROVOCATIO AMATORIA LYGDAMI ET CHLORIDIS.

JAM poſitis utrimque togis, jàm corpora nudi,
Conſtiterant ambo, furiales mentibus ambo,
Lygdamus & Chloris, nudo committere Marti.
Stat decus ambiguum litemque abſolvere pugnâ,
Plus ne Cupidineâ valeat congreſſa paleſtrâ

Inguinis armati rabies, an fœmina nollens.
Par utrique vigor; validis par impetus annis,
Robuſtique artus, primoque in flore juventæ.
Ardentes pugnant animi; furor æmulus urget;
Urget laſcivo flammata libido veneno.
Illa, renudatis, formosè torvâ, papillis,
Proſilit in medium. Nodo flammante revinctæ
Aſſurgunt in fronte comæ; fulgore coruſcant
Lumina vibranti. Non penſilis aure lapillus,
Non teretes collo gemmæ, ne cœpta retardent.
Exuerat; demptoque ſibi dimiſerat uſu.
Unica purpureo veſtitur ſura cothurno:
Cætera membra patent. Nivibus ſtat plena globatis
Candida maſſa ſinu: purâ de luce renident
Et clunes & molle latus; lucetque, micatque
Inter utrumque femur, tonſis inſigne labellis,

Fiſſile propudium. Si ſe tueatur, & artus
Expendat, flammis incenditur ipſa protervis.
Sic oculis, ſic fronte procax habituque minanti,
Conſiſtit, medio, bellatrix ſuccuba, campo,
Oppoſitumque ferox ſeſe componit in hoſtem.
Ceu propè ſanguineas animosè ſtaret Amazon
Thermodoontis aquas, Geticumque arcere pararet
Agmen, & objectâ, ripam deffendere, peltâ,
Hoſtica terribilem fractura in colla bipennem.
Ille, amens, nudæ viſo fulgore puellæ,
Perfurit, impatienſque moræ, plenuſque medullis,
Se locat adversùm. Moles ſpectanda, tumenſque,
Detunicata caput, viſu mirabile monſtrum,
Mentula ſtat, rigido furialiter horrida collo,
Attollitque truces rictus; & vertice ſpumat.

Quâ ſubeat, quâ parte premat, quâ tendat & inſtet,
Proſpicit, & validos lumbos oſtentat & artus,
Seque aggreſſurum procurſurumque minatur.
Ceu ſtaret, Libycâ pugnam facturus arenâ,
Claviger Alcides, humeros immenſaque nudus
Pectora, cùm magnis tranſversùm ambire lacertis
Pergeret Anthæum, fractumque elidere coſtis.
Jàm ſtimulis accenſi animi; jàm corda tumebant;
Jàm veſana, manu, dederat ſua ſigna libido;
Cùm ferus incurſu, rapidâque citatior aurâ,
Lygdamus erumpit, mediam preſſurus, ut altè
Impetat, & primo trajectam vulnere fundat.
It cupidus, gaudenſque ruit. Stat Chloris, eodem
Limite quo fuerat, ſolidis firmiſſima plantis;
Et, rigidas protenſa manus, venientis in ora

Unguibus illa ruit pugnax. Caput ille gradumque,
Iratus, retrahit; turbatum vafra puella
Disjicit, & gemino ſuperincutit improba pugno.
Increpuere manu; pedibus plauſere miniſtræ;
Riſit, & à ſummâ laudavit nube Cupido.
Ut furit, à captâ quem reppullit aure juvenca,
Efferus & vecors, rabie cæcante, moloſſus;
Itque iterùm frendens, latratu major; & illam
Aſſilit, immites merſurus ſanguine dentes.
Sic agitur, turpi furias agitante repulſâ,
Iratus juvenis; rursùmque, protervus, in hoſtem
Irruit. Illa gradum mutat; primumque ruentis
Aſſultum manſueta fugit; redit ipſe, premitque
Acrior, ut teneat; proſtans manet illa, fremenſque
Amplexus rejicit. Fit pugna; pedeſque manuſque

Intendunt contrà, connexaque brachia frangunt.
Quis varios flexus, indeprenſoſque recurſus;
Quis properas cumulare fugas, repetitaque poſſet
Omnia ſollicito conamina pandere verſu?
Non ego ſufficiam, mediâ licet arce ſederem
Altus Thymbræâ, toto præcordia Phœbo
Plenus; & extenſis me ferret Pegaſus alis.
Vi tandem ſuperat juvenis; laterique lacertos
Implicat; & validis preſſam complexibus arctat.
Ventre terit ventrem; collimat pectore pectus;
Mucronemque ferum, & torvâ cervice rigentem,
Dirigit ad pubem: quantùmque irata juventus,
Et quantùm poterat, laxata furore, libido,
Pellit & impingit; faceretque..... ſed invida fallit
Conantem menſura virum: nam, fronte puellam

Altiùs exſuperans, digito ferit altior uno,
Et redit incaſsùm, fraudatâ cuſpide, telum,
Dùm tenet; & vacuo fruſtratur Lygdamus ictu.
Nequicquàm rigidos conata abrumpere nexus,
Illa furit, rabiens, denteſque minatur & ungues,
Nî levet amplexus, illataque vincula ſolvat.
Tenè, ait iratus juvenis, nequiſſima, tenè
Dùm teneo, ſolvam? Teneo, ſemperque tenebo,
Donec eam, miſſo, totus per viſcera, telo,
Transfoſſamque tuæ tradam curare Climenæ.
Solves, inclamat, ſolves, furibunda puella;
Atque ungues denteſque rotat; morſuque manuque,
Colla, genas, vultum, crines diſcindit & aures,
Dilaceratque ferox miſeram, ſine lege, juventam.
Jàm vulſæ cum fronte comæ; jàm ſanguine ſtillant
Ora,

Ora, rubentque genæ; crebro jàm
livida morſu
Colla humerique tument; jàm ſæ-
vior illa gementem
Opprimit, inque oculos, fodientibus
unguibus, inſtat.
Quid faciet miſer? Amplexus &
brachia laxat;
Et ſua crudeli dimmittit vota dolori.
Infœlix juvenis, ſævo malè condite
fato,
Diriperis morſu; rumpunt tua gaudia
dentes;
Et tuus imbelli præſcinditur ungue
triumphus.
Evaſiſſe manus, nodoſque exiſſe pro-
tervos
Exultat Chloris. Dominam ſudore
madentem
Myrtala deſiccat; vultumque, &
pectora tergit.
Ille, thoro acclinis, ſuſpiria pectore
ducens,
Exhauſtas vires, animumque reſumit
anhelum,
Confractus, ſed ſævus adhuc; nunc
crine revulſam
Pertentat frontem: diro nunc tur-
gida morſu

Brachia, nunc imos palpando interrogat artus.
Haud ſecùs, Hircanæ nemoroſa per avia ſylvæ,
Tigride congreſſus, ſævæ poſt horrida pugnæ
Ludicra, maternâ ſtratus reſpirat in umbrâ
Turbatâ cervice leo; trahit ilia feſſus,
Ore ſupinato; dementatuſque triumpho,
Impexas horrore comas, & vulnera lambit.
Sed brevis illa quies. Eventu læta ſecundo,
Scilicet inſultat victrix; converſaque, tergum
In faciem miſeri, fœdo turpiſſima ludo,
Huc illuc trepidans, niveas obverſat agitque,
Geſticuloſa, nates. Furiatur, imagine visâ,
Lygdamus; &, pernix inopino turbine, ſaltus
Occupat à tergo, natibuſque repentè veretrum
Applicat horrendum. Clamat deprenſa puella.

Accurrunt famulæ, quarum sic blanda Climene:
Non hunc, ô juvenis, placidum conscendere clivum
Facta tibi ratio: sacer est. Procul impia tela
Aufer; & admissâ pugna certamen arenâ.
Sic ait. Hærentem sociæ, multùmque furentem
Ægrè divellunt, pulsumque in signa remittunt.
Improba progenies, turpi de stipite germen,
Furcifer, infamis, nostris indigne lacertis,
Vociferat magno clamosa puella tumultu;
Demulcetque manu pavidum sibi blandula clivum.
Ille nihil parcit dictis, & jurgia ridet.
Ast immane rigens, olfactu collis odoris,
Turrificata tumet, formâque aptata trabali,
Amplior horrendum protendit mentula contum.
Quanta queat vastos Thetidis spumantis hiatus;

Quanta queat priſcamque Rheam, magnamque parentem
Naturam, ſolidis naturam opplere medullis,
Si foret immenſos, quot ad aſtra rotantia currunt,
Conceptura globos, & tela triſulca Tonantis,
Et vaga concuſſum motura tonitrua mundum.
Talis, opinor, erat bello ductata proboſcis,
Quæ venit fractas olim metuenda per Alpes,
Bellua, quæ Latio, turritâ mole, minantem
Intulit Annibalem, trepidam cùm poſceret Urbem,
Et Capitolinas dejectum vaderet arces.
Attonitus, rigidæ miratur Lygdamus haſtæ
Incrementa ſuæ. Spectat laſciva puella;
Et placitura ſibi creviſſe pericula laudat:
Ne ſpecies fallant oculos, it blanda cavenſque
Membroſam tactura feram. Spumoſa madentes
Illa levat vultus, & formidabile ringit.

Tunc, ſuprema parans audaci fata puellæ,
Stat juvenis mediâ, miles plagoſus, arenâ;
Utque erat, avulſis, maculosâ in fronte, capillis,
Strage ſuâ informis, ruptos ad ſidera vultus
Tollit; &, emiſsâ, ſupplex, ſic voce precatur.
Nata mari, gemini mitiſſima mater Amoris,
Diva Venus, cui pulchra Gnidon, cui Cypria tellus,
Cui ſunt Idaliæ regnata ſacraria ſylvæ;
Si, non immeritus, validos tua caſtra per annos
Ipſe ſequor miles; ſi te non ſæva voluptas
Delectat, molleſque juvant ſine vulnere riſus;
Hoc caput, hos crines, hos, ſigna dolentia, morſus
Reſpice de cœlo indignans: hæc perfida fecit.
Non tibi ſævities, averſaque pectora votis.
Non tu Dardanium crudeli dente notabas

Anchyſen, placidas cùm te Simoentis ad undas
Prenderet, & Phrygiâ te ſtratam ductaret in herbâ.
Tu facilis, ſemperque tuo tu pervia Marti;
Ille licet, campo ferus & clangore tubarum,
Terribili veniat galeâ, ferroque trilici,
Excipis horrentem, cataphractaque gaudia ſumis,
Oſcula commiſcens jaculis, & ſtrage Gelonâ.
Me nudum rejicit; me, mollia regna petentem,
Disjectat lacerum, morſuque manuque cruentans,
Iſta proterva ferit. Superos immittè furores;
Da numen vireſque tuas; da tundere ſævum
Pectus, & infrænam telo domitare puellam.
Si dabis expugnare trucem, votoque potiri;
Ibo, peregrino memorabilis advena paſſu,
Quò tibi ſolemnes Ethnæis floribus aras

Sicanus componit Erix; quò, littore Coo,
Lumen Apellæâ ſpiras cœleſte tabellâ;
Quòque tuum celſis colitur natale Cytheris.
Flexilis è corio, conchaque notatus Eoâ,
Tunc humeros circum curtus mihi curret amictus;
Tunc mihi, candidulâ procul adſpectabile vittâ,
Longum haſtile manu; talis tua numina viſam:
Sic tibi dona feram. Calathis, dabo lilia, plenis;
Et tua ſerta, roſas; redolebunt thure crepanti
Culmina ſacra meo; muriſque ditata verendis,
Auxilium dictura tuum, noſtrumque triumphum,
Cerea votivi pendebit forma Priapi.
Dixerat. Et Chloris: Poterit ne admittere ſtultas
Diva preces; ſexumque ſuum, fidamque puellam
Tradere ludibrio? Ridet ſtultiſſime, ridet;
Et tua, convexo, deliria jactat, Olympo.

Quòd si divinas potiùs non obstruit aures,
Et mavult faviſſe tibi ; non abnuo ; pergat :
Ipſa ſibi in terris Venus eſt pulcherrima Chloris.
Audiit è cœlo Venus : averſata ſuperbam,
Inſpirat juveni vires, & vota ſecundat.
Inſtaurant bellum ; direptis crinibus, alter
Horridus, & rigidâ non exorabilis haſtâ ;
Altera, pertumidis, niveoque in pectore, mammis
Pulchra mirabundis. Concurrunt, duraque miſcent
Brachia. Fulmineos, ſuſpenſo corde, tremiſcunt
Aſſultus famulæ ; quaſſataque tecta reſultant.
Sic duo, quà virides aperit Macaonia valles,
Poſtquàm pugna prior dilatâ cæde quievit,
Horrida connixi redeunt ad prælia tauri,
Implacidique ruunt ; ſpectat de rupe propinquâ

Paſtor, & ire timet; pecus omne remugit, ad ictus;
Et tremit attonitus ferventia cornua lucus.
Cautior, ut digitos evitet Lygdamus uncos,
Invehitur, preſſamque ſtudet vincire lacertis
Et nocuas arcere manus. Non inſcia mentis,
Illa fugit nexus, injectaque vincla repellit.
Confligunt; & pugna calet. Jàm nulla quietis
Temperies, nullæque moræ, fortiſſimus ambos
Ardor agit. Curſant thalamum, redeuntque ruuntque.
Hic ſubit, hæc cedit; tenet hic, elabitur illa:
Et ne aliquid ſpatium ſævo, per verba, labori
Tollatur, vox ipſa ſilet; furor omnia verſat;
Omnia verſanti traduntur membra furori;
Ignea vibratis ſcintillant lumina flammis;
Ora flagrant; ardent vultus; colliſa repulſis

Ossibus ossa sonant, impactique artubus artus.
Et velut litui, confusaque classica belli,
Dant animum fremitus, & murmura anhela laboris.
Ut videt indomitam juvenis, nec robore justo
Posse coerceri; dubio varioque recursu,
Callidus ambiguam flexus per mille fatigat;
Indè cito rapidus gyro bis lustrat, & ambit;
Inque latus dextrum, dùm fronte subire minatur,
Insilit; & totâ complexus mole catenat.
Non fera tela, manus; non arma frementia, dentes
Tunc miseram juvêre sui: compressa residunt
Brachia; &, obliquus, contemnit vulnera vultus.
Nunc ait: exsolves pœnas, frontisque comæque
Pernicies infesta meæ. Venus alma precantem
Audiit. Et frendens impellit pronus, ut alto
Acclinet lecto. Pugnat, contràque puella

Nititur. Alterno vergentes pondere nutant.
Haud aliter geminæ, soboles excelsa, cupressus,
Quas juxtà positas, altis in montibus Idæ,
Hinc Notus, hinc Boreas, adversis flatibus, urgent,
Dant latus & redeunt replicantibus acta lacertis.
Illa retrò tandem compellitur ire, graduque
Cedere converso; cedentem pellit, & instat
Lygdamus; apulsamque thoro pressissimus angit.
Quis tibi nunc meritas, juvenis fortissime, palmas
Præripiet? Plenis victoria palpitat alis.
Urge, age; palantem confige medullitùs hostem;
Scande triumphali Capitolia proxima cursu.
Scanderet, urgeret, toto configeret ictu;
Sed, mutare vices, & fallere docta puella,
Furtivè obliquat crures; femorique sinistro

Impoſitum duplicata femur, velut aggere ducto
Obſerat acceſſus, internaque clauſtra tuetur.
Ille, ubi ſtare novi ſenſit munimina valli,
Eloquio (nec enim manibus, queis preſſerat, uti
Fas erat) eloquio dulci, teneràque querelâ
Emollire parat. Quid adhuc, aſperrima, votis?
Quid pugnas? Obſiſtis, ait? Sat cædis, & iræ;
Sat pugnæ; liceat dulces cognoſcere riſus,
Qui dentes huc uſque tuli. Si vulnera ſpectas,
Tu prior & fœlix noſtro de ſanguine vincis.
Poſterior venio; palmam permitte ſecundam,
Quæ primam jàm certa tenes, cùm vincere donas.
Te primùm viciſſe probas; & gaudia perdis,
Dùm vinci te poſſe negas. Non barbara cultu;
Non ſylvis nutrita feris; non horrida viſu;

Sed formosa, precor, caris quæ vincta catenis
Pectora possideo. Possem discerpere crines;
Et possem niveas morsu violare papillas;
Excidiumque meum, durosque rependere dentes:
Sed parco; sed malo pati, quàm sumere pœnas;
Quàm nocuis fœdare notis hæc ora genasque,
Hos fulvos oculorum orbes, hæc ubera pœnis
Delicioſa meis, nostroque exercita bello.
His oculis potiùs, niveis his oscula mammis
Infigam potiùs. Vos, oscula carpite, mammæ;
Oscula, vos, oculi; rosei vos, carpite, vultus.
Hæc vobis, oculi; vobis hæc oscula, mammæ;
Hæc iterùm vobis; vobis hæc altera, vultus.
Sic mordet; sic ora tuus tibi sauciat hostis.
Hæc fatur; roseisque genis, niveisque papillis

Oſcula continuat geminatque, quot aurifer hortus
Poma tulit, quot habent Peſtana roſaria flores,
Quotque micant fulvis Gangelica littora gemmis.
Illa, licet deſintque manus, ſupràque prematur,
Abnuit indignans, vultuque averſa labriſque,
Se negat, & torquet, dulceſque infrendit in ictus.
Ut requie ſpatioque dato, formoſa quievit
Tempeſtas: Non hoc, non hoc, turpiſſime, dixit,
Me pacto vinces; precibus licet excita ſtultis,
Illa polo veniat labens; & nota Deorum
Bellatrix, obſcœna Venus moreſque modoſque
Suggerat, undè ſuum ſolita eſt mulcere Gradivum.
Ipſa favet, noſco: preſſiſti brachia, vires
Ipſa dedit. Non vota tamen, non vota tenebis.
Si dentes ungueſque jacent, habet altera Chloris

Spicula, quæ fœdum meritò vibrentur in hoſtem.
Perdite, turpis, iners, hoc, quo ego plurima poſſum,
Fulmine te ferio. Dixit; viſuque patenti
Jacentem juvenem fœlici in gutture jactu
Fulminat injecto, jaculatrix improba, ſputo.
Conclamant famulæ. Rabies, furor, ira, pudorque
Exagitant miſerum; pulſat, rabit, angit, inurget;
Conaturque truces femorum diſcindere nexus.
Quod poterat, conatus erat; labor irritus omnis.
At Venus, audacis convicia ſæva puellæ
Indignata pati, cœlo delabitur alto;
Cæcâ nube latens oculiſque impervia noſtris,
Tecta ſubit pugnæ, campumque furentis arenæ;
Et, digito intincto divinæ uligine vulvæ,
Oblinit ad geminas juvenis blandiſſima nares.

Auxilium virtute patens, mirabile virus,
Quo si quando suum tetigit visura maritum,
Efferus & vecors, agitante libidine fibras,
Stare loco nescit; nervos protensus & artus
Intrans Lemniacam furibundo pede tabernam,
Ni fugiant, duros vadit cuneare Cyclopas!
Ilicet ut tetigit, totâ diffunditur æde
Inguinis arcani, per summa, per ima meantis,
Immortalis odor; veluti sua thura Sabæus
Incendat flamen; veluti, perflantibus auris,
Pinguis Oronthæum transpiret campus amomum,
Largaque Judeæ distillent balsama sylvæ.
Occultum sensere Lares medicamen, & auram
Vimque hausêre suam; correptâ libidine flagrant
Fulcra, thorus, thalamus, tabulataque stragula, vestes,
Culmina,

Culmina, tigna, trabes, aurataque tegmina, pelves.
Uritur & prurit, dirâ tentigine, Chloris;
Vexantur famuli, ſcalpunt ſine fine miniſtræ;
Omnia (quis credat?) tenuit non viſa libido.
Sed, cui jàm mentem ſuccus penetrârat inuncti
Nectaris, inque artus ſeſe diſperſerat omnes,
Acrior aſſultu, totis truculentior armis
Lygdamus erigitur. Non illum ſæva tenerent
Mille adamantæis crepitantia vincla catenis:
Non, ſi tranſverſum gelidis cum rupibus Oſſam,
Oppoſitumque trúces ferrent Tytanes Olympum.
Æſtuat, infrendit, ſpumat, fremit, ardet, anhelat,
Disjicit, avertit, diſtorquet, comprimit, urget,
Exagitatque furens, thalamo trepidante, puellam.
Dùm ſe turbatam reparat, dùm ſæva furentem

Repprimit, ille, actis hinc indè sub ilia palmis,
Sustulit, obripuit, rapido circumtulit orbe;
Indè thoro aversam subitò, spondâque supinâ
Impiger insiluit. Femora inter, opacaque nactus
Ostia, nectareâ semper stillantia gazâ,
Telum horrendum, ingens, nullâ tractabile dextrâ,
Impulit; &, fractis, intravit limina, valvis.
It, per aperta ruens, nunquàm revocabile telum,
Pube comante tenùs, fixumque in sedibus altis,
Ima, penetrato, subvertit viscera, fundo:
Increpuere artus; gemitumque dedere cavernæ.
Dùm ruit irrumpens, frendet rabidissima Chloris,
Opponitque manus, invictaque pectora versat;
Et, quantùm rabies, animus, compressaque possunt
Femora, se vibrat, contràque insurgit & audet:

Sed vires in damna cadunt ; fit noxia virtus.
Dùm renuit pugnatque , aditus accommodat hosti ;
Vulneribusque aptatur iter , dùm tela recusat.
Sic lea , quem curvo deprenderat Afer in antro
Venator , validâque super confoderit hastâ ,
Vulnere terribilis , rabiem , non spicula sentit ;
Dùmque cruentato premitur confixa mucrone ,
Pugnat in adversum , frendetque ; & dente minaci
Ire furit contrâ , recipitque in viscera ferrum.
Successu fœlix , plenis capit oscula labris
Lygdamus ; & , toto nitens molimine , dulces
Itque reditque vias , iterùmque iterùmque refigit.
Fixa , refixa gemit , ridetque infanda puella.
Jàm mitis , motuque favens ; jàm blandula vultu ;
Jàm benè compacti dulcedine perlita teli ;

Pœnituit fortemque diù, validamque fuiſſe,
Et malè crudeles dentes incuſat & ungues.
Sponte ſuâ interdùm juvenis ſubſiſtit; & amens
Sydereos oculos, formoſaque labra tuetur:
Mox agit, & validos iterat præſtantior ictus.
Ipſa lubens patitur, ſecretaque gaudia glutit;
Vulnera delectat, creſcitque agitata voluptas.
Jàm tremitant oculi; longo dulcique labore
Lygdamus hauritur; jàm creber anhelitus oris:
Et latus, & vultus pugnæ ſuprema minantur.
Ut ſenſit fines, & ineluctabile fatum
Deliciis inſtare ſuis: Da, perfida, dixit,
Perfida, da linguam. Dedit, irrupitque labello
Admoto; queſtus & dulcia verba petentis
Arripuit; tenuit; labiiſque prementibus hærens,

In jecur, in fibras, inque ultima viſcera fudit
Fulmineus bellantem animam. Percuſſa liquato
Fulmine, diriguit Chloris; rabidâque catenâ
Amplexata, ſuum ſtringit, terit, atterit hoſtem.
Ille relaxatis, cedente furore, lacertis,
Vix motu, vix voce potens: Sta, perfida, dixit;
Sta, morior. Fuſuſque cadens in colla, beato
Pectore procubuit, fixoque immutuit ore;
Ultima terribili fremuerunt murmura labro.
Hic fuit irarum finis. Quis vicerit alter
Non liquet: incertas librat victoria pennas;
Et pendet dubius, victore jacente, triumphus.
Qui ſceptro regitis populos; qui celſa tenetis
Culmina terrarum, titulo regniſque potentes,
Quis furor impellit ferro committere gentes;
Humanumque genus, campos, urbeſque cruentas

Absterrere armis, rabidoque evertere bello?
Ut nunc à tantis reparetur cladibus orbis;
Ut pax & miseris redeat concordia terris;
Sanguineas cohibete manus: advertite nostris
Lumina carminibus. Discant hæc prælia reges.
Laudandi juvenes, si non torpentia nobis
Plectra dedere Deæ, nec inani tempora nexu
Enthea laurus obit, fœlicibus addita fastis
Nomina vos eritis; nullum vos obruet ævum;
Nullaque vos sacris adiment oblivia Musis.
Gallia dùm pelagum victrix domitabit utrumque,
Dùm premet imperio populos; dùm Regius Ales
Atque Leo Venetus decorabunt Lilia cultu,
Lygdamus & Chloris, vates & pugna manebunt.
Nec magè, cùm Graïum contrà pugnaret Achillem,

Penthesilea sacro cantabitur inclita plectro.
Nec magè dicentur, Solimæ sub mœnibus altis,
Ausi fulmineo vitam decernere ferro,
Tancredusque ferox, plorataque cæde Clorinda.
Certamen mirata novum, vestroque peractum
Marte, furoris opus, post hoc minùs *arma virumque*
Posteritas insana leget; minùs orbe sonabunt
Bella per Emathios plusquàm civilia campos.

ELEGIÆ CONCLUSIO.

Sic ego, sic, quondàm victor, pugnare solebam.
Nunc mihi quis nocuit lævus ab axe Deus?
Infœlix! jaceo, pertusâ cuspide, miles.
Arma, sed ut feriant arma pudenda, manent.
Cùm nuper campo me signa tubæque vocarent,
Ipse mihi dixi: Miles inepte, mane.
O mihi non similem! Perierunt ora furoris;

Et prior, in ſpeculo, ceſſit imago, meo.
Altera nunc rerum facies; me quæro; nec adſum.
Non ſum qui fueram. Non putor eſſe: fui.

FORMICA

JOANNIS CASÆ.

Dum Venus, & Veneri, poſitis, Mars gratior, armis,
Gramineo feſſus dormit uterque ſolo;
Irrupit tunicas Divæ formica latentes,
Et teneras rigido vellicat ore nates.
Icta Venus clamat: ſomno Mars excitus arma
Corripit, & nudo neſcius enſe micat.
Aſpiciens cœlo, qui conſpicit omnia, Phœbus
Eſt ratus in Venerem ſtringere tela Deum:
Convocat auxilio Superos. Deſcendit Olympo
Juppiter armatus; venit & alma Ceres.

Territa

Territa ſecuro formica reconditur ano;
Atque iterans morſus, ſpernit ab arce Deos.
Flet Venus; educit morſu formica cruorem,
Viſcera purpureo ſanguine tincta rubent.
Quid faciant Superi? Sunt ignea tela Tonantis
Irrita; Gradivi nil opus enſe Dei.
Eccè Priapus adeſt. Solus tulit ille ſalutem:
Apta miniſterio mentula ſola fuit;
Quam Deus hortorum veniens dùm fixit in anum,
E culo hærentem traxit ab ore feram.
Candida quæ fuerat, Veneris madefacta cruore,
Mentula purpuream ſervat in ore notam.
Sparſa cruore ſuum mutat formica colorem;
Hinc rubet, & generi permanet iſte color.
Hinc primùm ignotas ſedes, remeaſſe Priapus
Fertur, & averſæ gaudia fœda Deæ.
Rubraque nunc etiàm placidas formica latebras

Intrat, & immotas non ſinit eſſe nates.

EPIGRAMMA
JOANNIS SECUNDI.

DICITE, Grammatici, cur maſcula nomina *cunnus*,
Et cur fœmineum *mentula* nomen habet?
Sic ego: ſic aliquis ſenior de gente verendâ
Rettulit, attollens longa ſupercilia.
Mentula fœminei gerit uſque negocia ſexûs;
Indè genus meritò vindicat illa ſibi.
Indefeſſus agit res qui, ſine fine, virorum,
Maſcula non temerè nomina *cunnus* habet.

TUBERONIS
GENETHLIACON.

QUATE, feriata Musa, rauca Cymbala;
Raucosque ab usto pectore exscrea modos.
Certent canenti gracculi & ranæ tibi:
Nec hæ, nec illi rancidos vincant sonos.
Et comicè larvam indue, & risum move.
Tubero est canendus; quid moraris? Incipe.
Cùm parturiret fessa mater pondere:
Lucina Juno, fer bonam favens opem,
Clamat. Gementis luridum in vultum exspuit
Aversa Juno, gannit & retrò fugit.
Laverna venit: hæ meæ partes erunt,
Dixit renidens; & manus lavit Styge.
Obstetricatur, ac cadentem suscipit
De matre. Prima vagienti basia
Impingit, ebria gaudio & spe prescià.
Venit Cotytto usquequaque pruriens.
Venit loquendi filius Maiæ artifex,
Catusque technas fingere & cæcos dolos.

Intrat, & immotas non ſinit eſſe nates.

EPIGRAMMA
JOANNIS SECUNDI.

DICITE, Grammatici, cur maſcula nomina *cunnus*,
Et cur fœmineum *mentula* nomen habet?
Sic ego: ſic aliquis ſenior de gente verendâ
Rettulit, attollens longa ſupercilia.
Mentula fœminei gerit uſque negocia ſexûs;
Indè genus meritò vindicat illa ſibi.
Indefeſſus agit res qui, ſine fine, virorum,
Maſcula non temerè nomina *cunnus* habet.

TUBERONIS
GENETHLIACON.

QUATE, feriata Musa, rauca Cymbala;
Raucosque ab usto pectore exscrea modos.
Certent canenti gracculi & ranæ tibi:
Nec hæ, nec illi rancidos vincant sonos.
Et comicè larvam indue, & risum move.
Tubero est canendus; quid moraris? Incipe.
Cùm parturiret fessa mater pondere:
Lucina Juno, fer bonam favens opem,
Clamat. Gementis luridum in vultum exspuit
Aversa Juno, gannit & retrò fugit.
Laverna venit: hæ meæ partes erunt,
Dixit renidens; & manus lavit Styge.
Obstetricatur, ac cadentem suscipit
De matre. Prima vagienti basia
Impingit, ebria gaudio & spe prescià.
Venit Cotytto usquequaque pruriens.
Venit loquendi filius Maiæ artifex,
Catusque technas fingere & cæcos dolos.

Et hàc & illàc pervolant ſpecies vagæ,
Simulatio, fraus, ſanna, ſpes, perjurium.
Levibus micantes increpat alapis nates
Procax Laverna, ringit, & plaudit ſibi.
Iò triumphe! clamat, & ſaliens citos
Tollit cachinnos. O meum, puer, decus;
O gloria, inquit, ominer quid non tibi?
Verſutiorem nulla proferet dies.
Seu moliendæ non timentibus neci;
Seu invehendæ præpetim calumniæ
Appellat animum, lauream nemo auferet.
O laureatum nobilis Verpæ caput!
Cedant Sinones & Phrynonides futiles;
Cedat & Ulyſſes; Syſiphus & cedat vafer;
Arx tu mihi eris, undè, cùm opus ſit, petam
Mea tela fraudes, & tuas dotes dolos.
Sed ſanctiorem moribus ſolers dabo
Nuſquàm videri. Falle: Sic tutò potes.
Compone vultum; nam intereſt mores minùs!
Quis ibit ad te per tuas Symplegadas,
Perſpectum habere credulus jactat? ſapit.

Non ſapit. Obliquas annulus Gygis vias
Non ſic docebat, ut magnus te condocet
Amor latendi. Quis fies nemo ſciet.
O te, Lavernæ, puppe, dignum amplexibus.
Aſſiduus aris cultor, & templis frequens
Spectator aderis, & ſimul ſpectaculum.
Erit ſed intùs Numen ambitio furens,
Et livor ater, ultionis & coquens
Rabies medullas, & putens auri fames.
Colant inepti quod decet; tu, quod juvat.
Juvenis ſubunctæ naris, & dolis ſenex.
Quid non tibi optem, quid quidem non ominer?
Superes meis me verſipelis artibus,
Laverniones inter Heros unicus;
Meumque numen fedeat in ſinu tuo:
In te Laverna me petam & petivelim.
Hic ſternuit; pedit puer: ità omen capit.
Ridet Cotytto, plaudit & teretes manus.
Vultus lepore vivido floret nitens:
Oculi procaces excitent ſalaciam

Vel dormientem, vel gravi ſtupidam ſitu.
Nudæ papillæ, nuda ſunt & brachia,
Et femora ficta vivo è marmore & nive
Vivâ. Sed alvi quâ latet timidè abdita
Sexûs honeſtas, ſericum partem igneam
Malè tuetur: lucidam nubem putes.
Animi libido ſuaſit; amens improbè
Rapidis fatigat agilis artus motibus.
Œſtroque cæco percita ultrò diffluit
Reſoluta, & albâ tabe conſpuit femora.
Pulcher puelle, dixit, ô gaudii apex,
Certæque ſpei, laudis & cumulus meæ!
Tu Bapta ſacris arrigens ſtabis meis:
Tu præeris, ardens incitâ tentigine;
Patieris & ages fortia unus fortiter.
Cinædus & pædico longè acerrimus,
Munificam habebis, per libidines meas:
Me quoque. Subando nulla fregerit tuam,
Veneris repugnans fervidæ ſalacitas,
Antica ſeu poſtica tecum miſceat
Prælia. Stupebit, & lumbos tibi invidens
Semper recentes, ſemper & votis pares
Tuis meiſque, Lampſaco cultus ſolo.

Aciem retundet parma nulla ſpiculi:
Stricti timebit olim acinacis minas
Senio ſepulta Pyrra, nec parces ſeni;
Surges in arma bile ſalsâ turgidus
Penem, nec ulla vires hauſerit Venus:
Feſſis vireſcet artubus robur novum:
Nec parce lumbis; ipſa venæ ſpiritus
Hauſtæ refundam, virus & dulce ingeram.
Nec, herclè! parces, ut probè novi indolem.
Tibi figuras induet miras Venus;
Nec impotenti ſe negabit impotens;
Vagæ negabit & nihil libidini.
Fellabis, irrumabis; applaudam videns:
Fellaberis viciſſim, & irrumaberis.
Cibi voluptas ſcelere creſcet addito;
Erit æſtuanti dulcior, quò turpior.
Sed quî ſiniſtræ dixerim nequitias
Manus? ut ſceleſta ludet? ut pro conjuge
Præſto erit? inanem ut ſicca pugnam conſeret;
Sed hæc ſub umbrâ. Te ſuperfusâ reges,
Tuaſque furias nocte: livor perſpicax
Iſtis hebeſcet artibus luſus malis.

Frontem pudore pinge ſolers, non tuo.
Pinges: & eccè gaudeo pictam benè.
Et mentietur te probum vultus pudens,
Et mentienti plebs dabit vecors fidem.
Quid non tibi optem? Quid quidem non ominer?
Silet; puellus arrigit: Ità omen capit.
Meas tibi omnes ingeram plenis opes
Manibus, Stygis ſpes, ô puelle, ſubjicit
Virgam coruſcans auream Cyllenius.
Linam doloſis dulce labris toxicum;
Bibent loquentem! Tinget & præcordia,
Cupidas per aures, lapſa peſtis intima.
Inflexione vocis, uſus ut feret,
Aptè cadentis, & miris ambagibus
Facies loquendo, quæ tibi ſententia
Stet fixa menti, nullus ut intelligat;
Mellitus ore, corde amaro felleus.
Mentem Solones & ſuam bellè minùs
Tenebricoſo volverint ſilentio.
Salus bonorum, ſed bonis erit ſcopus;
Tibi damna, luctus, & neces erunt, malo.
Fraudes peritus nectere, ut fidens virum

Simulabis ater candidum! Miſto virus
Ut temperabis melle! Sparſis & roſis,
Suavique florum rore ut aſpidem te-
ges!
Et æſtuabis interim pecuniæ
Amore turpi, nec ſitim ſedaverit
Pretioſa latè & nota tempeſtas Tagi;
Auſpex ſed artes ipſe ſuggeram no-
vas.
Ibis, doloſi furva per compendia,
Sed tuta, lucri, me duce, ad ſummas
opes.
Qui juverit ille Jupiter tibi verterit.
Ad genua ſupplex accides ſerviliter;
Adblandiere, Mimum agens ſcurrili-
ter.
Nil turpe duces quod modò lucro ca-
dat;
Relligio in arcâ, Numen in nummis
erit.
Fortuna ſocors ruet in amplexus tuos;
Lenocinabor, teque viſo pruriet.
Nec deeris ipſe tu tibi falſa artifex
Miſcere veris, ſeriis ludibria:
Sic perſpicaces in tuas plagas cadent,
Etiàm volentes, per meas præſtigias.
Habebis in te quod probem, quod
æmuler,
Sycophanta, leno, furcifer, fœtus
dolis.

Ungues adunci pruriunt puero ; capit :
Sic omen ille. Gaudet Atlantis nepos :
Strepit Laverna rancidum quid succinens :
Mollis Cotytto flexiles lumbos agit.

DIVERSORUM VETERUM POETARUM IN PRIAPUM LUSUS.

AD LECTOREM.

CARMINIS incompti lusus lecture procaces,
Conveniens Latio pone supercilium.
Non soror hoc habitat Phœbi, non Vesta sacello,
Nec quæ de patrio vertice nata Dea est:
Sed ruber hortorum custos, membrosior æquo,
Qui tectum nullis vestibus inguen habet.
Aut igitur tunicam parti pretende tegendæ:
Aut quibus hanc oculis aspicis, ista lege.

AD PRIAPUM.

LUDENS hæc ego, teste te, Priape,
Horto carmina digna, non libello,
Scripsi non nimiùm laboriosè.
Nec Musas tamen, ut solent poëtæ,

Ad non virgineum locum vocavi;
Nàm ſenſus mihi, corque defuiſſet,
Caſtas pieridum chorum ſorores
Auſo ducere mentulam ad Priapi.
Ergò quicquid id eſt, quod otioſus
Templi parietibus tui notavi,
In partem accipias bonam rogamus.

2 AD PRIAPUM.

Obſcœnas rigido Deo tabellas
Ducens ex Elephantidos libellis
Dat donum Lalage: rogatque tentes,
Si pictas opus edat ad figuras.

3 DE PRIAPO.

Quam puero legem fertur dixiſſe Priapus,
Verſibus hîc infrà ſcripta duobus erit.
Quod meus hortus habet, ſumas impunè licebit:
Si dederis nobis, quod tuus hortus habet.

4 PRIAPUS.

Quòd ſim ligneus, ut vides, Priapus,
Et falx lignea, ligneuſque penis:
Prendam te tamen, & tenebo prenſam,

Totamque hanc ſine fraude quanta-
cùmque eſt,
Tormento, citharâque tenſiorem,
Ad coſtam tibi ſeptimam recondam.

AD MATRONAS. 5

Matronæ procul hinc abite caſtæ:
Turpe eſt vos legere impudica verba.
Non aſſis faciunt, euntque rectà:
Nimirùm ſapiunt, videntque magnam
Matronæ quoque mentulam libenter.

PRIAPUS. 6

Cur obſcœna mihi pars ſit ſinè veſte requiris.
Quæro, tegat nullus cur ſua ſigna Deus?
Fulmen habet mundi dominus: tenet illud apertè:
Nec datur æquoreo fuſcina tecta Deo.
Nec Mavors illum, per quem valet, occulit enſem:
Nec latet in tepido Palladis haſta ſinu.
Nùm pudet auratas Phœbum portare ſagittas?
Clàmve ſolet pharetram ferre Diana ſuam?

Nùm tegit Alcides nodoſæ robora clavæ ?
Sub tunicâ virgam nùm Deus ales habet ?
Quis Bacchum gracili veſtem prætendere thyrſo ?
Quis te celatâ cùm face vidit Amor ?
Nec mihi ſit crimen, quòd mentula ſemper aperta eſt.
Hoc mihi ſi telum deſit, inermis ero.

7 AD PUELLAM.

Inſulſiſſima quid puella rides ?
Non me Praxiteles, Scopaſve fecit:
Nec ſum Phidiacâ manu politus :
Sed lignum rude villicus dolavit,
Et dixit mihi : tu Priapus eſto.
Spectas me tamen, & ſubindè rides.
Nimirùm tibi falſa res videtur
Adſtans inguinibus columna noſtris.

8 PRIAPUS.

Ne prenſare cave : prenſo nec fuſte nocebo :
Sæva nec incurvâ vulnera falce dabo.
Trajectus conto ſic extendere pedali:
Ut culum rugas non habuiſſe putes.

Quædam haud junior Hectoris parente,
Cumææ soror, ut puto, Sibyllæ,
Æqualis tibi, quam domum revertens
Theseus repperit in rogo jacentem,
Infirmo solet huc gradu venire:
Rugosasque manus ad astra tollens,
Ne desit sibi, mentulam rogare.
Hesternâ quoque luce, dùm precatur,
Dentem de tribus excreavit unum.
Tolle, inquam, procul, ac jube latere
Scissâ sub tunicâ, stolâque rufâ,
Ut semper solet, & timere lucem,
Qui tanto patet indecens hiatu,
Barbato macer eminente naso,
Ut credas Epicuron oscitari.

PRIAPUS.

Huc huc, quisquis es, in Dei salacis
Diverti grave ne puta sacellum.
& si nocte fuit puella tecum:
Hâc re quòd metuas adire, non est.
Istud cœlitibus datur severis.
Nos vappæ sumus, & pusilla culti
Ruris numina: nos, pudore pulso
Stamus sub Jove coleis apertis.
Ergò quilibet huc licebit intret
Nigra formicis oblitus favilla.

PRIAPUS.

Commisso mihi non satis modestas

Quicunque attulerit manus agello:
Is me ſentiet eſſe non ſpadonem.
Hîc inter frutices loco remoto,
Dicat forſitàn hæc ſibi ipſe, nemo
Præciſum ſciet eſſe me, ſed errat:
Magnis teſtibus iſta res agetur.

10 AD PRIAPUM.

Qualibus Hippomenes rapuit Schœneïda pomis:
Qualibus Heſperidum nobilis hortus erat:
Qualia credibile eſt ſpatiantem rure paterno.
Nauſicaam pleno ſæpè tuliſſe ſinu:
Quale fuit malum, quod littera pinxit Aconti,
Qua lecta, cupido pacta puella viro eſt:
Taliacunque puer dominus florentis agelli
Impoſuit menſæ, nude Priape, tuæ.

11. PRIAPUS.

Commoditas hæc eſt in noſtro maxima pene,
Laxa quòd eſſe mihi fœmina nulla poteſt.

AD PRIAPUM.

Hîc quandò Theletusa circulatrix,
Quæ clunem tunicâ tegente nullâ
Extis aptiùs, altiùsque motat,
Crissabit tibi fluctuante lumbo?
Sic ut non modò te Priape posset,
Privignum quòque sed movere Phædræ.

PRIAPUS.

Fulmina sub Jove sunt: Neptuni fuscina telum:
Ense potens Mars est: hasta Minerva tua est.
Sutilibus Liber committit prælia thyrsis:
Fertur Apollineâ missa sagitta manu.
Herculis armata est invictâ dextera clavâ:
At me terribilem mentula tenta facit.

AD PRIAPUM.

Copia me perdit: tu suffragare rogatus,
Indicio, nec me prode, Priape, tuo.
Hæc quæcunque tibi posui vernacula poma,
De sacrâ nulli dixeris esse viâ.

15

PRIAPUS.

Hîc me cuſtodem fœcundi villicus horti
Mandati curam juſſit habere loci.
Fur habeas pœnam: licet indignere, feramque
Propter olus, dicas, hoc ego propter olus?

16

PRIAPUS.

Oro (nam quis erit modus Quirites)?
Aut præcidite ſeminale membrum.
Quod totis mihi noctibus fatigant
Vicinæ ſinè fine prurientes,
Veneris paſſeribus ſalaciores:
Aut rumpar: nec habebitis Priapum.
Ipſi cernitis exfututus ut ſim,
Confectuſque, macerque, palliduſque:
Qui quondàm ruber, & valens ſolebam
Fures cædere, quàmlibet valentes:
Defecit latus: & periculoſam
Cùm tuſſi miſer expuo ſalivam.

17 23

AD PRIAPUM.

Deliciæ populi magno notiſſima circo
Quintia, vibratas docta movere nates,

Cymbala cùm crotalis, pruriginis arma, Priapo
Ponit, & adductâ tympana pulsa manu.
Pro quibus, ut semper placeat spectantibus orat:
Tentaque ad exemplum sit sua turba Dei.

AD PRIAPUM. 18

Obscœnis, peream, Priape, si non
Uti me pudet, improbisque verbis:
Sed cùm tu posito Deus pudore,
Ostendas mihi coleos patentes:
Cùm cunno mihi mentula est vocanda.

AD PRIAPUM. 19

Falce minax, & parte tui majore Priape,
Ad fontem, quæso, dic mihi, quà sit iter.

PRIAPUS. 20

Vade per has vites: quarum si carpseris uvas,
Quas aliter sumas, hospes, habebis aquas.

PRIAPUS. 21

Uvis aridior puella passis,
Buxo pallidior, novâque cerâ,

Collatas ſibi quæ, ſuiſque membris
Formicas facit altiles videri:
Cujus viſcera non aperta Tuſcus
Per pellem poterit videre aruſpex:
Quæ ſucco caret, ut putriſque pumex,
Nemo viderit hanc ut expuentem:
Quam pro ſanguine pulverem, ſcobemque
In venis medici putant habere:
Ad me nocte ſolet venire, & affert
Pallorem, maciemque larvalem.
Ductor ferreus inſultaris æquè
Laternæ videor fricare cornu.

22 AD PRIAPUM.

Cùm ſacrum fieret Deo ſalaci,
Conducta eſt pretio puella parvo,
Communis ſatis omnibus futura.
Quæ quot nocte viros peregit unâ,
Tot verpas tibi dedicat ſalignas.

23 PRIAPUS.

Notas habemus quiſque corporis formas:
Phœbus comoſus: Hercules lacertoſus:
Trahitque Bacchus virginis tener formam:
Minerva flavo lumine eſt: Venus pæto.

At fronte crinitâ .Arcades vides
Faunos.
Habet decenteis nuntius Deûm plantas:
Tutela Lemni diſpares movet greſſus:
Intonſa ſemper Æſculapio barba eſt:
Nemo eſt feroci pectoroſior Marte.
Quòd ſi quis inter hæc locus mihi reſtat:
Deus Priapo mentulatior non eſt.

VOTI SOLUTIO. 24

Cur pictum memori ſit in tabellâ
Membrum quæritis, undè procreamur.
Cùm penis mihi fortè læſus eſſet:
Chirurgique manum miſer timerem:
Diis me legitimis, nimiſque magnis,
Ut Phœbo puta, filioque Phœbi,
Curatum dare mentulam verebar.
Huic dixi, fer opem, Priape, parti,
Cujus tu pater ipſe, par videris:
Quâ ſalvâ ſinè ſectione factâ,
Ponetur tibi picta, quam levaris.
Parque, conſimiliſque, concolorque
Promiſit fore: mentulamque movit
Pro nutu Deus, & rogata fecit.

PRIAPUS. 25

Formâ Mercurius poteſt placere:
Formâ conſpiciendus eſt Apollo:

Formoſus quoque pingitur Lyæus:
Formoſſimus omnium eſt Cupido.
Me pulchrâ fateor carere formâ:
Verùm mentula luculenta noſtra eſt:
Hanc mavult ſibi, quàm Deos prio-
res,
Si qua eſt non fatui puella cunni.

AD PRIAPUM.

Nota Suburranas inter Theletuſa puel-
las,
Quæ puto de quæſtu libera facta
ſuo eſt:
Cingit inauratâ penem tibi, ſancte,
coronâ:
Hunc pathicæ ſummi numinis inſtar
habet.

PRIAPUS.

Quiſquis venerit hùc, poëta fiat:
Et verſus mihi dedicet jocoſos.
Qui non fecerit, inter eruditos
Ficoſiſſimus ambulet poëtas.

AD PRIAPUM.

Lætus Ariſtagoras natis benè villicus
uvis
De cerâ flavâ dat tibi poma Deus.
At tu ſacrati contentus imagine pomi,
Fac veros fructus ille, Priape, ferat.

PRIAPUS.

Velle quid hanc dicas, quamvis ſim ligneus, haſtam:
Oſcula dat medio ſi qua puella mihi?
Augure non opus eſt: in me, mihi credite, dixit,
Utetur veris uſibus haſta rudis.

PRIAPUS.

Cùm quemdam rigidus Deus videret
Ferventi caput uſtulare ferro,
Ut Mauræ ſimilis foret puellæ:
Heus, inquit, tibi dicimus cinæde,
Uras te licet uſque, torqueaſque:
Nùm tandem prior es puella, quæſo,
Quàm ſunt, mentula quos habet, capilli?

PRIAPUS.

O non candidior puella Mauro,
Sed morboſior omnibus cinædis,
Pygmæo brevior gruem timenti,
Urſis aſperior, piloſiorque,
Medis laxior, Indiciſque Braccis:
Manes hîc licet, ut libenter ires.
Nàm quamvis videar ſatis paratus:
Erucarum opus eſt decem manipulis,

Fossas inguinis ut teram, dolemque
Cunni vermiculos scaturientes.

26 PRIAPUS.

Quicunque vestrûm, qui venitis ad cœnam,
Libare nullos sustinet mihi versus:
Illius uxor, aut amica, rivalem
Lasciviendo languidum precor reddat:
Et ipse longâ nocte dormiat solus,
Libidinosis incitatus erucis.

27 PRIAPUS.

Quòd partem madidam mei videtis,
Per quam significor Priapus esse:
Non ros est, mihi crede, nec pruina:
Sed quod sponte suâ solet remitti,
Cùm mens est pathicæ memor puellæ.

28 PRIAPUS.

Tu quicunque vides circa tentoria nostra
Non nimiùm casti carmina plena joci:
Versibus obscœnis offendi desine: non est
Mentula subducti nostra supercilii.

29 AD PRIAPUM.

Quædam, si placet hoc tibi, Priape,
Ficosissima me puella ludit:

Et

Et non dat mihi, nec negat daturam:
Causasque invenit usque differendi.
Quæ si contigerit fruenda nobis:
Totam comparibus, Priape, nostris
Cingemus tibi mentulam coronis.

PRIAPUS. 30

Quid hoc negotî est? quâve suspicer causâ,
Venire in hortum plurimos meum fures?
Cùm quisquis in nos incidit, luat pœnas:
Et usque curvos excavetur ad lumbos?
Non ficus hîc est præferenda vicinæ,
Uvæque, quales flava non legit Crete:
Non mala truncis asserenda Picenis.
Pyrûmve, tanto quod cùm periculo captes,
Magisque cera luteum nova prunum,
Sorbumve ventres lubricos moraturum,
Præpingue ramî nec mei ferunt morum,
Nucemve longam, quam vocant avellanam,
Amygdalumve flore purpureo fulgens.
Non brassicæ fero gulosior caules,

Betaſve, quantas hortus educat nullus,
Creſcenſve ſemper in ſuum caput porrum:
Nec ſeminoſas ad cucurbitas quemquam,
Ad ocymumve, cucumereſve humi fuſos,
Venire crede, ſeſſilesve lactucas:
Nec ut ſalaces nocte tollat erucas,
Menthamque olentem, cùm ſalubribus rutis,
Acreſque cepas, aliumque furatum.
Quæ cuncta quamvis noſtro habemus in ſepto,
Non pauciora proximi ferunt horti.
Quibus relictis, in mihi laboratum
Locum venitis, improbiſſimi fures.
Nimirum apertam convolatis ad pœnam:
Et vos hoc ipſum, quod minamur, invitat.

AD PRIAPUM.

Contentus modico Bacchus ſolet eſſe racemo:
Cùm capiant alti vix ſua muſta lacus.
Magnaque fœcundis cùm meſſibus area deſit:

In Cereris crines una corona datur.
Tu quoque, Dive minor, majorum exempla ſecutus,
Quamvis pauca damus, conſule poma boni.

PRIAPUS. 31

E, D, ſi ſcribas, temonemque inſuper addas:
Qui medium D vult ſcindere, pictus erit.

PRIAPUS. 32

Credere quis poſſet, falcem quoque (turpe fateri)
De digitis fures ſurripuiſſe meis?
Nec movet amiſſi tàm me jactura, pudorque:
Quàm præbent juſtos altera tela metus.
Quæ ſi perdidero, patriâ mulctabor: & olim
Ille tuus civis, Lampſace, Gallus ero.

PRIAPUS. 33

Cornix, & caries, vetuſque buſtum,
Turba & putrida facta facculorum,
Quæ forsàn potuiſſet eſſe nutrix
Tithoni, Priamique, Neſtoriſque,

Illis in pueris anus fuisset:
Ne desit sibi, me rogat, fututor.
Quid si nunc roget, ut puella fiat?
Si nummos tamen hæc habet, puella est.

34 AD PRIAPUM.

Si quot habes versus, tot haberes poma, Priape:
Esses antiquo ditior Alcinoo.

35 MALUS.

Quid frustrà quereris, colone, mecùm,
Quod quondam benè fructuosa malus,
Autumnis sterilis duobus adstem?
Non me prægravat, ut putas, senectus:
Nec sum grandine verberata durâ:
Nec gemmas modò germine exeunteis
Sævi frigoris ustulavit aura:
Nec venti, pluviæve, siccitasve,
Quod de se quererer, malum dederunt:
Non sturnus mihi, graculusve raptor,
Aut cornix anus, aut aquosus anser,
Aut corvus nocuit siticulosus:
Sed quòd carmina pessimi poëtæ
Ramis sustineo laboriosis.

PRIAPUS. 36

Securi dormite canes : cuſtodiat hortum
Cum ſibi dilectâ Sirius Erigone.

PRIAPUS. 37

Parùm eſt, miſer quòd hîc fixi ſedem,
Agente terrâ per Caniculam rimas,
Siticuloſam ſuſtinens dii æſtatem.
Parùm quòd imi perfluunt ſinus imbres:
Et in capillos grandines cadunt noſtros:
Rigetque dura barba juncta cryſtallo:
Parùm, quòd actâ ſub laboribus luce,
Parem diebus pervigil traho noctem.
Hùc adde, quòd me terribilem Deum fuſte,
Manus ſine arte ruſticæ dolaverunt:
Interque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocor cuſtos.
Accedit iſtis impudentiæ ſignum
Libidinoſo tenta pyramis nervo,
Ad hanc puella (penè nomen adjeci)
Solet venire cum ſuo fututore:
Quæ tot figuris, quot Philenis enarrat,
Non inventis pruriginoſa diſcedit.

38 PRIAPUS.

Quidam mollior anſeris medullâ
Furatum venit hùc amore pœnæ.
Furetur licet uſque, non videbo.

40 AD PRIAPUM.

Hic tibi qui roſtro creſcentia lilia merſit,
Cædetur tepidâ victima porcus harâ.
Ne tamen exanimum facias pecus omne, Priape:
Horti ſit facias janua clauſa tui.

41 PRIAPUS.

Tu quæ, ne videas notam virilem,
Hinc averteris, ut decet pudicam:
Nimirùm niſi quòd times videre,
Intrà viſcera habere concupiſcis.

42 PRIAPUS.

Penelopes primam, Didonis prima ſequatur,
Et primam Cani, ſyllaba prima Remi:
Quòdque fit ex illis, mihi tu deprenſus in horto
Fur dabis: hâc pœnâ culpa luenda tua eſt.

PRIAPUS.

Ruſticus indoctè ſi quid dixiſſe videbor,
Da veniam: libros non lego: poma lego.
Sed rudis hic dominum toties audire legentem
Conſtituique, meras edidicique notas.
Pſoleon ille vocat, quod nos Pſoloënta vocamus:
Id quod nos culum, coleon ille vocat.
Smerdaleos certè niſi res non munda vocatur,
Et pædiconum mentula ſmerdalea eſt.

PRIAPUS.

Quid? niſi Tænario placuiſſet Troïca cunno
Mentula: quod caneret non habuiſſet opus.
Mentula Tantalidæ benè ſi non nota fuiſſet:
Nil ſenior Chryſes quod quèreretur erat.
Hæc eadem ſocium tenerâ ſpoliavit amicâ.

Quæque erat Æacidæ, maluit esse suam.
Ille Pelethroniam cecinit miserabile carmen
Ad citharam, citharâ tentior ipse suâ.
Nobilis hinc notâ nempè incipit Ilias irâ:
Principium sacri carminis illa fuit.
Altera materia est error fallentis Ulyssis.
Si verùm quæras, hunc quoque movit amor.
Hinc legitur radix, de quâ flos aureus exit:
Quem cum moly vocat, mentula moly fuit.
Hinc legimus Circen, Atlantiademque Calypso
Grandia Dulichii jussa tulisse viri.
Hujus & Alcinoi mirata est filia membrum
Frondenti ramo vix potuisse tegi.
Ad vetulam tamen ille suam properabat: & omnis
Mens erat in cunno Penelopeïa tuo.
Quæ sic casta manes, ut jàm convivia visas:

Utque fututorum ſit tua plena domus.
E quibus ut ſcires quicunque valentior eſſet:
Hæc es ad arrectos verba locuta procos:
Nemo meo meliùs nervum tendebat Ulyſſe:
Sive illi laterum, ſeu fuit artis opus.
Qui quoniam periit, modò vos intendite: qualem
Eſſe virum ſciero, vir ſit ut ille meus.
Has ego Penelope potui tibi lege placere:
Illo ſed nondùm tempore factus eram.

45

PRIAPUS.

Si commiſſa meæ carpes pomaria curæ
Dulcia: quid doleam perdere doctus eris.

46

AD PRIAPUM.

Cura, Priape, diligens pomarium:
Furi rubricato minare mutino.

47

PRIAPUS.

Quòd movear non eſt: quià ſi furaberis ipſe

Grandia mala, tibi brachia mala dabo.

48

AD PRIAPUM.

Dodona eſt tibi Jupiter ſacrata:
Junoni Samos, & Mycena Diti:
Undæ Tænaros æquoriſque Regi.
Pallas Cecropias tuetur arces.
Delphos Pythius orbis umbilicum:
Creten Delia, Cynthioſque colles:
Faunus, Mænalon, Arcadumque ſylvas.
Eſt tutela Rhodos beata Solis.
Gades Herculis, humidumque Tybur:
Cyllene celeri Deo nivoſa:
Tardo gratior æſtuoſa Lemnos.
Ætnææ Cererem nurus frequentant:
Raptam Cyzicos oſtreoſa Divam:
Formoſam Venerem Gnidos, Paphoſque.
Mortales tibi Lampſacum dicarunt.

49

AD PRIAPUM.

Priape, quòd ſis faſcino gravis tento,
Quod exprobravit hic tibi ſuo verſu
Poëta noſter: erubeſcere hoc noli.
Non eſt poëta ſarcinoſior noſtro.

PRIAPUS. 50

At non longa ſatis, non ſtat benè mentula craſſa,
Et quam ſi tractes, creſcere poſſe putes.
Me miſerum cupidas fallit menſura puellas:
Non habet hæc aliud mentula majus eo.
Utilior Tydeus: qui, ſi quid credis Homero,
Ingenio pugnax, corpore parvus erat.
Sed potuit damno nobis novitaſque, pudorque
Eſſe: repellendus ſæpiùs iſte mihi.

AD PRIAPUM. 51

Dùm vivis, ſperare decet: tu, ruſtice cuſtos,
Hùc ades, & nervis, tente Priape, fave.

AD PRIAPUM. 52

Ærari quondam cuſtos, nunc cultor agelli,
Hæc tibi Perſpectus templa, Priape, dico.
Pro quibus officiis, ſi fas eſt, ſancte, paciſcor,

Assiduus custos ruris ut esse velis.
Improbus ut si quis nostrum violarit agellum,
Hunc tu, sed taceo: scis, puto, quod sequitur.

53

PRIAPUS.

Vere rosâ, autumno pomis, æstate frequentor
Spicis: una mihi est horrida pestis hyems.
Nàm frigus metuo: & vereor, ne ligneus ignem
Hac Deus ignaris præbeat agricolis.

54

PRIAPUS.

Ego hæc, ego arte fabricata rustică,
Ego arida, ô viator, eccè populus,
Agellum hunc, sinistrâ tute quem vides,
Herique villulam, hortulumque pauperis
Tueor: malasque furis arceo manus.
Mihi corolla picta vere ponitur:
Mihi rubens arista Sole fervido:
Mihi virente dulcis uva pampino:
Mihi glauca duro cocta oliva frigore,
Meis capella delicata pascuis,
In urbem adulta lacte portat ubera:
Meisque pinguis agnus ex ovilibus

Gravem domum remittit ære dexteram:
Teneraque matre mugiente vaccula
Deûm profundit antè templa sanguinem:
Proin viator hunc Deum vereberis,
Manumque sursùm habebis. Hoc tibi expedit
Parata namque crux est arte mentula.
Velim pol, inquis; at pol eccè villicus
Venit: valenti cui revulsa brachio
Fit ista mentula apta clava dexteræ.

In the Variorum Edition
these are 87 poems or
33 more for in that collection

REMEDIUM MEDENDI LIBIDINEM MULIERUM.

Epistola Antonii Consulis ad Q. Soranum, de incontinentiâ libidinis Cleopatræ Reginæ.

ANTONIUS, ter Consul, salutem dicit *Q. Sorano.* Veteris amicitiæ memor, simul & sapientiæ tuæ virtute fideique constantiâ delectatus, quoddam meum privatum infortunium jàm tibi declarare satago, spem mihi de tuâ egregiâ fide promittens, & quod commissum celatum habebis, & ad sublevandum adjutor, & ad disponendum, si poteris, devotus existes. Amore Cleopatræ comprehensus; atque formæ ipsius, suprà modum, pulchritudine delectatus, ultrà quàm opporteret virilem animum, ejus blanditiis delinitus; tamen ei de maritali fræno relaxavi, quòd, me contempto legumque timore, adulterio se commaculaverit; nec hoc me-

diocriter; sed, animo postpositâ muliebri verecundiâ, ad tantam impatientiam flagitii prorupit, quòd, sub unâ nocte, sumpto cucullo, in lupanari prostibulo centum & sex virorum concubitus pertulit. In tantùm enim, ut professa est, in tentigine rigidæ vulvæ, erat accensa, quòd à lupanari quidem, sed non satiata, receſſit; &, licet occultissimè actum esset, me tamen non latuit; tandemque hujus nefariæ offensæ ab eâ, sub interminatione vitæ, scisitatus, impatientiam gemini caloris & fervorem inveni. Quod, per quosdam Philosophicæ artis peritos, verum esse deprehendens, qui dicunt quarumdam mulierum tàm ferventem esse naturam, ut, si, sine veretro pœnè assiduo & continuo, virili amplexu infrà tertium decimum expertes fuerint, nec vivere quidem possint; & attendens etiàm, ne, si palàm fieret ejus delictum, ad perpetuæ mihi infamiæ injuriam redundaret: fateor quidem, dissimulavi rem, simul etiàm miseratus formæ ejus venustatem floremque juventutis, & naturæ conditionem ingeniique ejus modestiam, quo multis mulieribus superior esset, nisi hoc

ſolo vitio laboraret, interminatus quidem mortem, niſi de cætero careret. Hoc quidem timore territa, continere ſe cœpit. Undè in gravem infirmitatem decidit; atque advocatis & deſperantibus medicis vitam ejus, niſi repentino concubitu ſatisfaceret naturæ, tandem ceſſit, atque mortis metum voti feſtinatione ſolvit. Moxque reverentibus nobis, non verita eſt vitium naturæ ſuæ profiteri ſibi reſtitiſſe pœnè uſque ad mortem; ſub atteſtatione Medicorum fidelium protegebatur. Hâc igitur miſerandâ ſorte commoti, in magnum mortis dolorem incidimus, quid facto opus eſſet omnibus modis ambigentes. Demùm nobis nihil meliùs exiſtimavimus, quàm, in hâc re, ſpem conſilii in te ponere, quem ingenio præſtare omnique ſapientiâ, multis documentis, probatum eſt. Nam & talem eam habere, ut nunc eſt, quaſi mortuam, nihil eſt: item eâ carere difficillimum ex toto tenore voluntatis meæ; manifeſtè facillimum eſt mihi talem pati, quàm talem perdere. Tamen ne talem habeam, tuo opere, tuo auxilio promereri inceſſanter expoſtulo. Age igitur totum ad quæ volueris habitu-

rus;

rus: & si quis, medendi illius infirmitatis, locus in tuâ scientiâ est, omni virtute exerce. Redde eam mihi; & ex hoc me totum adquire tibi. Vale.

Epistola Q. Sorani ad Antonium Consulem.

ANTONIO Consuli, *Q. Soranus.* Prudenter semper & fideliter amicis servatum est, ut amicorum causam suam deputent, & eorum infortuniis æquè, ac si ipsi patiantur, condoleant, & ubi adjuvandi eos remedia desunt, benevolentiæ munere consolationis fomenta adhibeant. *Excellentia magnitudinis tuæ* satis compertum habet, humanam fœlicitatem multis animi incommodis laborare; & hoc vel esse fallacis Fortunæ proprium, ut quibus aliquandò blanditur lætâ fronte, hos aliquandò rugosâ fronte deterreat. Indè est, quod te, dominum gentium & Romanæ Reipublicæ, quæ omnium divitiarum copiâ abundare facit, vitio saltem domestico & privato incommodo perstringi faciat, ut quàm vertibilis sit, evidenter ostendat. Sed quoniàm adversâ fortunâ superior est amicitiæ benevo-

lentia, quæ & ſecundas res ſplendidiores, & adverſas patiens leviores facit; mœſtitiæ tuæ, ut verè amicus, admodùm compaſſus, diù quæſivi, quo modo hanc, quam pateris, anxietatem vel minuendo levigarem, vel omninò auferrem. Prælectis igitur pluribus libris, ac perſcrutatis naturæ ſecretis, tàm in genere animalium, quàm lapidum, arborum & herbarum; quanquàm multa remedia ad refrigerandum libidinis ardorem invenerim, ſummam tamen evincendæ libidinis non attinui, donec, per quemdam ædituum in templo Veneris edoctus, in Chio inſulâ, inveni librum continentem modum & vim hujus veri unguenti, quod tibi mitto, aliarumque rerum quæ ad uſum fœmineum deputantur; quod ità validiſſimum eſt, ſicut & noſtrâ narratione & tuâ probatione cognoſcere poteris. Vis ſanè hujus unguenti talis eſt, per quod unaquæque mulier ad amorem illius viri, qui cum eâ concubuerit, ità attrahitur, ut omnium amoris obliviſcatur; quo in primis ità uti debebis. Obſerva te per novem dies à Venereo opere, ità nullus fluxus ſeminis de te exeat: & utere cibis calidis, ovis quoque, & caſeo, & vino

forti, & pipere. Quod si tu vel senex vel frigidæ naturæ esses, medicinalia tibi possem adhibere fomenta; quibus quià opus non habes, communes cibos sumere valebis. Deindè hoc tibi maximè est observandum, ut, cùm, post novem dies, ad fruendum concubitum accedes, virile membrum non minùs in extensione suâ quàm decem uncias habeas. Quòd si non habes per naturam, debes habere per medicinas.

Tolle siquidem lac caprifici, & radicem herbæ quæ dicitur Tellina; *& tere diligenter; & illines veretrum, & confricabis manibus: & sic ad prædictam magnitudinem consurget. Posthæc, statim ut concubitum perficere volueris, totum veretrum præfato unguento inunges; & sic mitte infrà vulvam mulieris, quantò expeditiùs poteris. Mox enim jacto semine & liquefacto unguento, tanto amore tantâque dulcedine attrahit infrà se matrix, quòd illicò concipit mulier. Nam in tanto amore ex eo mulier adducitur, quòd neque, cùm devirginatur, ille amor huic potest æquari. Non tibi verendum erit, eam alio viro velle commisceri, nisi qui similiter ei possit facere.*

Temperatio verò hujus unguenti tribus modis fit; & hoc tantò frequentiùs, quanto majori libidine concitatur. Nam sæpè in ipso opere Venereo, dùm veretrum infrà cunnum agitatur, fervente ipso motu libidinis, antè jactum seminis virilis, frequenter semina mittunt. Altero, concepto semine, præ nimio amore, extrà semetipsam ferè per tres continuas horas ità in amore liquefacta, sicut in ipso puncto, cùm curculio in vulvam semen infundit. Tertio, cùm illo ultrà decimum concubitum delectatur. Hoc medicamine naturali, ad concubitum dilectæ Cleopatræ, utere, quam deinceps ità securus possidebis, ut nullius alterius concubitu fruatur. Vale.

Epistola Cleopatræ Reginæ ad Q. Soranum.

CLEOPATRA Regina, *Q. Sorano.* Quantas gratiarum actiones magnitudini bonitatis tuæ debitrix sim, testis est conscientia mea, quæ manifestè sentit à quanto periculo quantâque infamiâ, tuâ sapientiâ, liberata sim. Testis etenim est Antonius, quem, te nunc operante, unicum diligo.

Sublatâ namque fœmineâ verecundiâ, aperiam tibi fragilitatem meam, & quasi nudam me tibi totam exponam: cùm sciam, me etiàm tacente fœmineam fragilitatem, te ex toto agnoscere, & fervidæ naturæ meæ causam tuo salubri remedio temperare. Ab annis namque pubertatis, ex quo in viriles amplexus deveni, & quærerem Veneris gaudia, persensi geminum calorem. Posteà mulier ità alienata sum, ut omnium laborum atque rerum obliviscerer * * * *
* * * Vale.

Epistola Q. Sorani ad Cleopatram Reginam.

Grandis quidem, ô Regina, res est in multis temporibus absconsa, quam tibi demonstrari postulas. Sed quià *Excellentiæ tuæ* nihil denegare fas est, quem summo honore consulendum esse decrevisti; aperiam tibi consequenter omnia quæ proposuisti, & de unguento quidem, & de quibusdam aliis à te non propositis, quæ ad usus fœmineos privatos congruunt per seriem temporum, & à quibus auctoribus inventum, & à quibus etiàm

Reginis, quo modo & quo ordine probata sint, sub hâc conditione exponam, ut nunquàm in publicum prodeant præcaveas; hocque tàm tibi quàm posteritati tuæ. De naturâ autem mulierum, & vitiis & curationibus earum, pauca tibi breviter perstringam. Nàm dabo tibi commentarios Theodoti & aliorum, & de vitiis & de curatione mulierum, in quibus poteris addiscere & diversa vitia & curationes earum. Perlectâ sanè epistolâ, quam mihi pro te direxit Antonius, ex eo diligenter cœpi quærere, si quid possem pro eo æstu libidinis, quo tu laborabas, probatum invenire remedium. Cùmque, perlectis pluribus libris & rimatis naturæ secretis, tàm in genere animalium, quàm lapidum, arborum & herbarum, nec mihi ex toto occurreret ut volebam; tandem per quemdam ædituum Veneris, edoctus sum, in templo ejus, quod in Chio insulâ situm est, multos antiquissimos libros Apollinis contineri, in quibus mox suspicatus sum fortassis me aliquid posse invenire, quod ad id, quod quærebam, proficuum esset. Animabat enim me ad id quærendum, quod & ipse medicæ

artis esset repertor, & solertissimus naturæ scrutator. Moxque, iter arripiens ad Chion insulam, deveni; &, introgressus adytum templi, omnes libros Apollinis & Æsculapii filii ejus, & aliorum, quorum multa copia erat, perlegi; atque quod quærebam inveni, tibique ex memoriâ quod in ipsis continebatur edicam. Et primùm quidem, quod propter hominem medicina inventa est, & tractatur ibi de formatione viri & mulieris. Deindè de omnibus vitiis, quibus humana natura corrumpitur, eorumque remediis. Et quoniam eam partem tibi declarare suscepimus, secundùm id quod suprà proposuimus, quæ propriè pertinet ad naturam mulieris, omissis cæteris, hoc tibi patefacere operam damus, quod propriè pertinet ad naturam mulierum. Inter viri namque & mulieris naturam, sexus, & quæ ad sexum pertinent, diversitatem faciunt; ac per hoc & diversa vitia fiunt, & diversæ curationes. Indè ab eâ parte, undè discrepat, exoriendum est. Et in primis quidem est *Matrix*, quæ & semen recipit & conceptum fovet, de quo diversæ & validæ infirmitates in corpore mulieris oriuntur. Quæ

quidem principaliter tribus modis vocatur : primùm sanè *Matrix*, ab eo quod mulieres partu suo matres efficiuntur. Tunc autem *stare* tunc appellatur, hoc est noviſſima quod in inteſtinis jaceat, aut quod usque ad annos 14 unciæ sint apud virgines. Post mutationem verò ætatis, effectus suos per partum mulieribus repreſentat. Dicit Ariſtoteles, quod fratres efficiat, qui ex unâ nascantur. Constat ex duabus tunicis. Una exterior, quæ levior, est alba : altera est durior & nervosa & pulposa. Quibus rebus in se continent omnia ; cui etiàm inhærent tunicæ tenues, ut ex membranis & nervis. Formata enim est sicut cucurbita medicinalis. Positio verò est ejus, quæ ab inferiori parte vulvæ inter duas protendens usque ad manum, habens super se *vesicam*. Cujus partes quæ sunt : una *orificium* dicitur, quod est antè partum pulposum & molle, post verò calloſum & spinoſum. Secunda verò est *collum*. Tertia est *cervix* horum, ubi concurſus causa dicitur. Ubi verò post anguſtias dilatari incipit, *humerichir*, post hos *littera*, ubi verò rotunditas concluditur, *fundus* vocatur : inferius verò *baſis* dicitur. Omnis namque

namque unitas illa, quæ in medio ventris est, *sinus* appellatur. Medius autem sinus mulieris ex membranis nervosis constat, & majoris intestini simul. Intus autem spatiosissimus, fons verò angustus, in quo coïtus virorum & usus Veneris efficitur, quem vulgus *cunnum* vocat. Cujus fons vel labra Græcè *eptyrogomata*, vel *pimiacula* dicuntur. Intus verò, quod à superiore parte descendit in medio, dicta est *Landica*, motum sæpè titillationis habens ex libidine. Ipsa verò à diminiculis retrò est, & in omnibus quidem mulieribus æqualiter, sed per differentiam ætatis vel naturæ. Veruntamen quinque vel sex digiti forma ejus est, quando concluſum est & necdùm apertum in corruptione veretri, sicut afforis est noviſſima pars auriculæ. Propè cervicem verò matricis, in utramque partem, sunt testiculi positi, & sunt rotundi, & aliquantulùm latiores & graciliores quàm hominum, & spuunt semen per meatus, per quos mulieres semen excludunt: sicque distenti juxtà matricis latera ad vesicæ collum junguntur. In longitudine verò habet matrix 1. ſs uncias, angulos tres, foramina quin-

que : & horum alia ſunt, per quæ intrat ſemen ad concipiendum ; alia, undè purgatio fit menſtrui ; & alia, per quæ ad jactum ſeminis viri, teſticuli mulieris ſemen ſuum contrà emittunt. Quoniam, ſicut ex ipsâ immiſſione comprehenſum eſt, novem uncias ſuperat amor mulieris amorem viri : ideò omnes mulieres impatientes eſſent libidinis, niſi quædam valetudines eſſent, quas loco ſuo dicemus intervenire. Quæ quidem in quibuſdam mulieribus plùs, in quibuſdam minùs abundant ſecundùm fervorem corporis vel temperantiam. Ad libidinem commovent & proſunt etiàm extrinſecùs medicinalia remedia, quibus, ut ipſa es experta, natura evincatur, & quidem illo unguento per quod natura tua temperata eſt ; & hoc tantò frequentiùs, quantò majori libidine concitantur, vel in ipſo tempore Venereo, dùm veretrum infrà cunnum agitatur, fervente ipſo motu libidinis, antè jactum virilis ſeminis frequenter ſemina emittunt.

Pulvis, quo maſculus utatur ; *Ermodactyli drachm. 1 ; Satyrion & Satureia, ana dr. & ſemis ; pavacæ ràdix, piperis,*

ana dr. 1, cum vino fac trochiſcos dr. 1. Da cum vino puro pro elect.

Ad idem, *penè ſcilicet 3 lib. ana dr. 1, piperis 9 pulegii; nepite, ſatureia, ana dr. 3; piperis dr. piri, vel quod ſufficit.*

Unguentum ad idem. *Camomillæ lib. 5; ruta lib. & ſemis; artemiſiæ dr. 3; abrotoni dr. 3; raphani dr. & ſemis, bulliat in oleo. Poſtquàm ibi putrefactæ ſunt per tres dies & faciat cum cerâ unguentum, & ungat maſculum à genu uſque ad umbilicum, quandò debet concumbere.*

Diæta, quâ utatur fœmina. *Pane levi facto de ſpeltâ, & pertulacibus, lactucis & quinque foliis, cum aceto & pauco ſale & vino bruſco, & omnibus carnibus & frigidis rebus. Maſculus verò calidis omnibus, ſed non calidiſſimis. Item, fœmina utatur cucurbitâ, melonibus: vir porris, cepis, raphanis, macedonis, & aliis calidis herbis; & ſerò non ſaturetur, ſed ſobrius ſit.* Hæc verò medicamenta viris & mulieribus congruentia, & in Hyppocratis & Æſculapii codicibus inveni in templo Apollinis, Reginis & Regibus ab eis ſuadentibus compoſita, quorum nomina,

ut promiſimus, aliàs latiùs in loco ſuo dicemus.

ORATIO HELIOGABALI, *Romanorum Imperatoris, habita in Concione, ad* MERETRICES.

INCREDIBILIS me libido habet, Commilitones, & vehementem in me ardorem concitari ſentio, cùm multitudine veſtrâ circumſeptum me undique, ſtipatumque conſpicio. Quippe qui, unam aut alteram veſtrûm intuens, incalere ſoleam; quas nunc, cùm tot libidine flagrantes, ac me in complexum provocantes oculos, tot procaces vultus, tot nuda pectora, ac ſe ultrò exhibentes papillas cerno, cupiditatis flammas in me ardere æſtimatis? Sed continebo ipſe me parùmper; &, contrà meam conſuetudinem, frænum cupiditati meæ, dùm vobis pauca loquor, imponam. Erit autem mea oratio vobis, ut opinor, non ingrata, nec aliena à diſciplinâ veſtrâ: atque, antè omnia, nulli admiratio eſſe debet, ſi vos nomine *Commilitones* appello. Nam *militat* pro-

fectò *omnis amans*; & *habet Cupido sua castra*. Nec equidem, captandæ apud vos gratiæ causâ, eo nomine utor. Aliis namque modis, ut pleræque vestrûm benè expertæ sunt vos conciliare mihi soleo. Verùm ità res est; non ego hoc glorioso exercitu Imperator sum, sed miles; ac si vera fateri volumus, gregarius miles. Non enim populi Romani hic exercitus est; sed Cupidinis. Arma hîc video, non pila, non gladios; sed & arcus, & faces. Nec vexilla rubra hîc cerno, quod Romanis signum pugnæ proponi consuevit; sed centones caudi datos. His armis, non populi Romani, sed Cupidinis miles uti solet. His ille puer signis castra sua declarat. Ex quo maximè audaciam ejus admirari licet, cùm in mediâ Româ, victrice omnium urbe, ipse victor castrametatus est, juraque lasciviæ in medio foro exercet, in contemptum authoritatis Senatûs, & in derisionem Censoriæ notæ. Cùm verò in hâc urbe tantùm mihi liceat, quantùm libet; & cùm universa nutus meus, voluntasque moderetur; statui vobis in unum coactis publicè referre quæ, jàm pridem singulæ vestrûm, à me sæpiùs

audiviſtis. Jàm anteà quidem ſcitis, commilitones, me ampliſſimis verbis commendationem veſtram in edicto meo comprehendiſſe. Et quoniàm hanc veſtram artem egregiam, præclaram, locupletem, urbanam, utiliſſimam etiàm Reipublicæ & maximè liberis hominibus dignam exiſtimabam; non ſolùm vos hortatus fui ad ipſius cultum atque profectum; verùm etiàm matronis Romanis, & maximè formâ inſignibus perſuadere inſtitui, ut huic glorioſæ arti ſe traderent. Hæc me tunc admonentem; & non ſolùm impunitatem, verùm etiàm immunitatem, ſalariaque inſuper ex publico ærario ſtatuentem incaſsùm monuiſſe videor, parùmperque meis conatibus profeciſſe. Nam, ex tantâ multitudine Romanarum matronarum, nullæ, ob id, magis meretriciam profeſſæ ſunt; ſed, quodam fatuo pudore, ac degenere timiditate adductæ, cùm reverà omnes meretricentur, clàm tamen, potiùs quàm palàm, id efficere nituntur. Et vos, quæ, hanc religionem profeſſæ, nomina veſtra in matriculis ſcribenda publicè tradidiſtis, neſcio quomodò tepeſcere videmini, & parùm alacrem operam arti veſtræ præ-

ſtare. Cùm itaque edictis meis parùm profecerim, vivis affectibus agendum putavi. Undè vos hodiè monere omnes & excitare *placuit*, & voluntatem meam planiſſimè aperire. Sed, antequàm ad vos & cauſam veſtram accedam, caſtigemus fatuitatem matronarum noſtrarum. Loquor de Romanis ſociiſque Latini nominis, quæ, cùm omnes cupiant, atque id factitent, profiteri tamen & nomina dare, ac prodire in publicum erubeſcunt: à quibus libenter peterem, quid tandem hoc ſit, quod tantoperè vereantur. An fortaſsè meretricii nomen movet, quod meretricis ineſt mentio, & mercenaria videtur opera? Detractent hoc quantumlibet; tamen utcumque faciant, & ſivè domi ſeſe contineant, ſive in publico verſentur, jàm anteà meretrices ſunt: nec equidem video, quid ſordis huic verbo inſit. Nam & milites quoque mereri dicimus, & emerita ſtipendia, & honorem, & præmia mereri, & magna merita appellamus: nec dubitandum eſt quin omnes, quæ modò aliquid metentur, *meretrices* ſint nuncúpandæ, ſi quidem & illas quæ aliquid inveniunt, *inventrices*; & quæ vicerunt,

victrices certè appellamus. In eo duntaxat differentia eſt, ſi non mercede pecuniariâ, ſed libidine flammâque allectæ, ſui copiam faciant. Quòd jàm anteà, ne à quâquàm fieret, edixi; &, velut advocatus fori Prætoriani, ſalaria ex publico dari conſueverunt, nec ab accedentibus recipere quicquam poſſint, ne, quod turpiſſimum eſt, aliqui propter pecuniam negotium faciant vel non faciant; ſic ego omnibus meretriciam artem profeſſis ſalaria publica identidem conſtitui, ne pecuniâ aut mercede aliquâ, ſed gratuito ardore negotium feceritis. At nomen quidem non timent; ſed rem ipſam. Proh! Dii boni, hocne Clodia & Paulina timent? Hoc Cæſonia & Servilia? Hoc Pompeia, vel Quintia, vel Octavia, vel aliæ innumerabiles hujus urbis fœminæ nobiles, ignobiles, viduæ, maritæ? Nam ſi quis diligenter perquirere voluerit, tot fermè lupanaria in hâc urbe ſunt, quot domus. Hoc igitur paveſcunt, quòd jàmpridem factitant? Quis iſtarum ineptias jàm tolerabit? Quis iſta dicentes jàm ferre poterit? Dies me certè deficiet, ſi pergam adulterarum nomina, & ſtupra cum inceſtibus

vobis narrare, quæ mihi uni nota sunt. Sed nolo esse in singulis occupatus; nolo hujus vel illius matronæ amores concubitusque referre. Quin etiàm mitto cives, mitto advenas, mitto adolescentes quibus, propter præstantiam formæ, & ætatis florem, nullum mortale limen est clausum. At quis servus, quis villicus, quis agaso, quis aquarius, quis pistor per vicos jàm transire potest, quem mulieres nostræ blanditæ familiarius non apprehenderint? Quod equidem laudo, nec mihi gratius esse quidquàm potest. Sed quæ ista fecerint, quâ ratione ab hujusmodi arte se abhorrere fingunt, aut formidare jàm possunt? Esset verò, ut mihi quidem videtur, longè tolerabilius, si palàm & publicè hoc agerent. Nàm, meâ quidem sententiâ, inter vos atque alias tanta differentia est, quanta inter milites, & grassatores; justum bellum, & latrocinium. Vos palàm in aciem proditis, committitis prælium apertè signa præferentes, & classica; illis verò cùm non tantùm sit animi, ut præliari apertè queant, clanculùm sine signis latrocinantur, domique & per vicos insidias tendunt, incautosque aggre-

diuntur. Quasi verò inter limina, aut patriis duntaxat laribus, meretricari liceat, alibi verò non liceat; at majoris sit gloriæ in finibus suis prædam capere, quàm in alienis. Sed de mulieribus nostris ipse videro aliquandò, experiarque profectò, an minùs mihi Romæ liceat, quam ipsæ sibi finxerint licere. Etenim mihi cordi est, commilitones, (quanquàm nec ulli antehàc meum propositum aperui, necnon vereor quomodò vos accepturæ sitis, sed tamen dicam, quoniàm hic mihi bellissimus ad hanc rem mirandam videtur locus in tantâ vestrâ frequentiâ) est, inquam, mihi cordi legem ferre, per quam mulieres omnes fiant communes. Et erit, Diis juvantibus, vobis glorioſa, lex, & maximè utilis ac fructuosa, non solùm ad augendam & multiplicandam sobolem, verùm etiàm ad lucrum ac jucunditatem. Etenim majus quodnam lucrum esse ullum potest, quàm pro uno dimisso (ac non dimisso quidem, sed intermisso) centum millia accipere? Aut quæ voluptas major, quàm nullis legibus astringi, sed vagari latissimè, & similem consentaneumque suis moribus reperire? Jurgia, discor-

diæ & lites, quæ crebrâ inter conjuges & acerbâ ex diversitate, ac dissimilitudine morum voluntatumque oriri solent, omninò cessabunt: pares ac similes, quantùm libuerit, se ultrò conjungent disjungentque.

O fœlix civitas! ô beata Respublica! ô fortunati juvenes, fortunatæque puellæ! quanto Deorum beneficio in mea tempora reservati estis! Quantò præclariùs vobiscùm agitur, quàm cùm illis actum fuit, qui sub Regum Consulumque severitate vixerunt! Illi durissimis legibus, & omnia quæ cupiebant prohibentibus, paruerunt. Vos, quidquid placitum fuerit oculis, aut concupierit animus, continuò ejus compotes fietis. Sed hæc, & plura alia dicentur ad populum, cùm hujusmodi legem promulgabo.

Nunc verò non tàm propositum meum quàm æstus quidem desiderii me traxit ad ista pertingenda. Sed jàm cæteris omissis, ad vos commilitones, mea omnis convertitur oratio; quam oro atque obsecro, cùm pro vestrâ causâ dico, benevolè suscipiatis. Errat vehementer judicio meo, commilitones, si quis putat id tantùm

à vobis professionem vestram postulare, ut petentibus noctem aut concubitum non denegetis. Non enim hoc solum ars vestra efflagitat; nec dux ipse, cui militatis, Cupido hoc contentus est; nec per hunc modum satisfieri sibi putat. Hunc audiatis. Non generosi Imperatoris est expectare impetum hostium; sed inferre. Vos obviàm procedatis oportet; vos alienæ pudicitiæ castra invadere, ac omni arte omnique apparatu oppugnare debetis. Vos longè vagari à stationibus, & prædam sollicitè perquirere; nec tantùm compellare viros, sed etiàm compellere, ac, si opus sit, violentiam afferre. Magna quidem illecebra sunt blandimenta, & artes; sed ubi illa non sufficiunt, etiàm manus injiciendæ sunt viris, & quasi mancipia trahendi. Hæ sunt partes vestræ; hoc militiæ munus hæc professio à vobis efflagitat. Nàm, ut arbitrii & deliberationis nostræ ab initio est, an artem vel facultatem quampiàm suscipiamus, sicubi susceperitis. Nulla excusatio esse potest, si negligenter aut frigidè illam exequamini. Nolle enim non videmur id quod professi sumus, & in quo per-

sistemus; sed turpissimum est nescire, & inferioris ingenii ac roboris esse. Undè boni & mali, secundùm ipsam artem, nuncupamur. Malus agricola, qui parùm frugaliter agriculturam exercet; malus item miles, qui parùm alacrem operam rei militari præbet. Bonus gladiator, qui frequenter & promptè in arenâ decertat. Vos, ergò committere vultis, ut non solùm meretrices, verùm etiàm malæ meretrices appellari meritò possitis. Absit hoc à fortunâ vestrâ, commilitones; & quemadmodùm nunc magnis vocibus promptissimè reclamatis, sic etiàm rebus ipsis hanc ignominiam à vobis repellatis. Sed cùm multa sint, quæ meretriciam frugalitatem impedire queant, & laudi, ac nomini vestro officere, duo tamen velut capita & fundamenta malorum omnium à vobis diligentissimè fugienda esse censeo; omni ratione providendum, ut frigiditatem ex cordibus, & pudorem ex mentibus vestris extirpetis. Hæc enim duo cum ipsi deo, cujus ductu auspicioque militatis, maximè omnium inimica sint, tùm per se ipsa valdè inepta. Quid enim ineptiùs esse potest, quàm in mediis

flammis algere? Aut quid ridiculosius, quàm, cùm pudicitiam non abjeceritis modò, sed benè atque graviter utrâque plantâ calcaveritis, pudorem tamen stultissimè retinere. Frigidus miles, secundùm Cupidinis leges, capite plecti debet: verecundus autem, ignominiæ causâ, remitti: & meritò quidem. Alterum Cupido in castris suis exploratorem putavit esse, non militem. Alterum arma, quibus congredi, & adversarium superare possit, non habere. Itaque non immeritò ignominiæ pœnam reportant. Quodnam malum est iste impudicus pudor? aut quid sibi vult ista puellaris verecundia? Omnis pudor nihil aliud est quàm timiditas, & sui ipsius diffidentia. Generosi animi est, cupiditatem suam omninò explere; ac, dùm id faciat, opiniones hominum pro nihilo habere. Delectavit me nuper stantem pro æde Telluris mulier vestri exercitûs, non ætate, sed sensu, exercitationeque veterana, cùm adolescentem per medium forum arripiens; dissuaviata fuit. Dii boni, quantùm lætitiæ in foro! quantùm risûs ab omnibus exortum est! Repugnabat stultus adolescens rubore per-

fusus. At illa, audax, nihil verita, quasi victrix, dissuaviabatur mordens etiàm nonnunquàm. A quâ cùm peteretur quid ità faceret, nihil aliud respondit, quàm se illum amare. Præclara, meherclè, vox, & plusquàm justissima allegatio, ac procùl dubio vera libertas, quæ non legibus paret, nec appetui imperat; sed naturæ obtemperat, eamque ut optimam sequitur ducem. Invidisse mihi videntur legumlatores fœlicitati plebis, cùm præclaras voluptates, in quibus beatitudo vitæ consistit, per suas leges prohibuerunt, omnia dura jubentes, omnia dulcia vetantes. Verùm hanc duritiem & asperitatem legum meæ lenitatis erit emendare. Vos autem intereà hortor, ut exempla veteranarum vobis antè oculos præponatis; nec solùm impudentiæ, verùm etiàm cæterarum rerum quæ ad meretricia pertinent. Nullus fermè earum gestus, si quis diligenter inspiciat, artificio caret. Non vox, non manus, non oculus, non supercilium, non labia, non lingua, non genu, non pes, non tibia iners unquàm invenietur. In quorum imitationem vos diligentissimè tradere debetis; & enixissimè

conari, ut pares ac similes illis efficiamini. Nam si dura & laborioſa eſſent, ad quorum ſtudium vos cohortor; tamen, pro adipiſcendâ artis veſtræ laude, eſſet à vobis omni conatu in illis elaborandum. Cùm autem non modò facilia ſint, verùm etiàm dulcia ac voluptuaria, quænam vos excuſatio tutari poteſt, quominùs ad ſummum gradum ejuſdem artis, aſſiduâ exercitatione, contenderitis? Accedit, quòd amplexus & baſia, cæteraque perfectæ libidinis opera, quæ duris legibus anteà coercebantur, non ſolùm permiſſorem habent, verùm etiàm fautorem, atque ſuaſorem, qualem videtis. Ego nàmque, in hoc dignitatis gradu conſtitutus, omnia concedo, omnia permitto, omnia vobis licere volo, excipiens nihil, nec locum, nec tempus, nec perſonam. Quare excitemini, precor, & alacriter ac promptè operi veſtro incumbite; nec expectate ut petamini; ſed vos ultrò offerte; ac, poſt poſito omni fatuo atque degenere pudore, per vicos, per fora, per campos, per per theatra, per ipſa denique immortalium deorum templa diſcurrite, capite, rapite, ſeducite, omni tempore, omne

omne genus hominum, omnis quidem ætatis; sed præcipuè adoleſcentes. Quantùm ad Auguſtalem munificentiam attinet, ut, in ſanguinolentâ Martis militiâ, coronæ murales, navales, civicæ, roſtratæque fortibus viris propoſitæ ſunt; ſic, ut quæque veſtrûm egregia laſciviæ opera ediderit, in hâc Cupidinis militiâ, dona magnifica reportabit.

Summa vitæ Heliogabali & Commodi.

Tantùm Semiamiræ matri deditus fuit, ut ſinè illius voluntate nihil in Republicâ faceret; cùm ipſa more meretricio vivens in aulâ omnia turpia exerceret. Antonino autem Caracallæ ſtupro cognita, ità ut hinc vel Varius, & Heliogabalus vulgò conceptus putaretur. Et aiunt quidem Varii etiàm nomen idcircò eidem inditum à condiſcipulis, quod vario ſemine de meretrice ut potè conceptus videretur.

Semiamirica facta ſunt ſenatus-conſulta ridicula de legibus matronalibus, quæ quo veſtitu incederent, quæ cui crederent, quæ ad cujus oſculum venirent. Ergò cùm hybernaſſet Ni-

comediæ, atquè omnia ſordidè ageret, inireturque à viris & ſubigeret, ſtatim milites facti ſui pœnituit, quod in Macrinum conſpiraverant, ut hunc principem facerent ..... Quis enim ferre poſſet per cuncta cava corporis libidinem recipientem, cùm ne belluam quidem talem quiſquam ferat? Romæ denique nihil egit aliud, niſi ut emiſſarios haberet, qui ei benè naſutos perquirerent, eoſque ad aulam perducerent, ut eorum conditionibus frui poſſet. Agebat prætereà domi fabulam Paridis, ipſe Veneris perſonam ſubiens, ità ut ſubitò veſtes ad pedes defluerent, nuduſque unâ manu ad mammam, altera pudendis adhibitâ, ingenicularet poſterioribus eminentibus in ſubactorem rejectis & oppoſitis. Vultum prætereâ eodem, quo Venus pingitur, ſchemate figurabat, toto corpore expolitus, eum fructum vitæ præcipuum exiſtimans, ſi dignus atque aptus libidini plurimorum videretur. Multos, quorum corpora placuerant, de ſcenâ, circo & arenâ in aulam traduxit. Herodem ſic verò amavit, ut eidem inguina oſcularetur. Floralia ſacra ſe afferens celebrare, in virginem Veſtalem inceſtum admiſit.

Cùm ſeriam quaſi veram rapuiſſet, quamvis virgo Maxima falſam monſtraverat, atque in eâ nihil reperiſſet, applosam fregit, nec tamen quidquam religioni dempſit, quià plures ſimiles factæ dicuntur eſſe, ne quis veram unquàm poſſit auferre. Jactavit autem caput inter præciſos phanaticos, & genitalia ſibi devinxit; & omnia fecit quæ Galli facere ſolent. Coegit ſcriptores nonnullos nefanda, immò potiùs impia, ejus dicta de luxuriâ diſputare, ut in vitâ ejus. Lavacrum publicum in ædibus aulicis fecit; ſimul & palàm populo exhibuit, ut ex eo conditiones benè naſutorum hominum colligeret. Idque diligenter curatum eſt, ut ex totâ penitùs urbe atque ex nauticis monobelos quærerent: ſic eos appellabant, qui viriliores videbantur. Prodebatur autem per eos maximè qui dolebant ſibi homines ad exercendas libidines benè naſutos, & majoris peculii opponi. Nulla fuit ei vita, niſi exquirere novas voluptates. Voluit & per ſingulas urbes lenones præfectos urbi facere, & ut eſſent in urbe XIIII; & feciſſet, ſi vixiſſet, promoturus omnes turpiſſimos & ultimæ profeſſionis homines. Mulieres nunquàm ite-

ravit præter uxorem; lupanaria domi amicis, clientibus & ſervis exhibuit. Omnes de circo, de theatro, de ſtadio & omnibus locis, & balneis meretrices collegit in ædes publicas; & apud eas concionem habuit quaſi militarem, dicens eas commilitones. Diſputavitque de generibus ſchematum & voluptatum. Adhibuit in tali concione poſteà lenones exoletos undiquè collectos, & luxurioſſimos puerulos & juvenes; & cùm ad meretrices muliebri ornatu proceſſiſſet, papillâ exertâ, exoletorum habitu puerorum qui proſtituuntur, poſt concionem pronuntiavit. His quaſi militibus ternos aureos donativum junxit; & quaternas mulieres pulcherrimas, & binas ad papillam vel ternas & ampliùs, & ſic vectatus eſt. Sed plerumque nudus, cùm illum nudæ traherent. Exhibuit aliquandò & tale convivium, ut haberet viginti & duo fercula ingentium epularum; ſed per ſingula lavarent, & mulieribus uterentur, & ipſe & amici, cum jurejurando quod voluptatem perficerent. Idem filios ſe nolle dicebat, ne quis ei frugi contingeret. Imperator ſexcenta vehicula dicitur duxiſſe. Cauſa erat lenonum,

lenarum, meretricum, exoletorum, ſubactorum etiàm benè naſutorum multitudo. In balneis ſemper cum mulieribus fuit, ità ut eas ipſe pſilothro curaret. Ipſe quoque barbam pſilothro accurans, quodque pudendum dictu eſt, eo die, quo mulieres accurabantur, & eâdem horâ raſit virilia ſubactoribus ſuis novaculâ, manu ſuâ, quâ poſteà barbam fecit. Fertur & unâ die ad omnes circi, & theatri, & amphitheatri, & omnium urbis locorum meretrices, tectus cucullione mulionico, ne agnoſceretur, ingreſſus, cùm tamen omnibus meretricibus, ſine effectu libidinis, aureos donaret. Libidinum genera quædam invenit, ut ſpintrias veterum malorum vinceret.

Mulierculas formæ ſcitioris, ut proſtibula, mancipia, lupanarium, ad ludibrium pudicitiæ, conſtruxit Commodus; ore quoque pollutus & conſtupratus fuit.

Trecentas concubinas collegit, totidemque exoletos puberes. Lucillam ſororem cùm compreſſiſſet, occidit, conſtupratis cæteris ſororibus, conſobrinâ patris complexibus ſuis conjunctâ. Ipſas concubinas ſub oculis ſtuprari jubebat; nec irruentium in ſe

juvenum carebat infamiâ omni parte corporis atque ore, in ſexum utrumque pollutus.

Adoleſcens, omne genus hominum infamavit quod erat ſecum; & ab iis infamari ſe juſſit. Habuit in deliciis homines appellatos nominibus verendorum utriuſque ſexûs, quos libentiùs oſculis ſuis applicabat. Habuit & hominem pene prominentem ultrà modum animalium, quem *Onon* appellabat, ſibi cariſſimum, quem & ditavit, & ſacerdotio Herculis ruſtici propoſuit. Habuit morem, ut omnia quæ turpiter, quæ impurè, quæ crudeliter, quæ gladiatoriè, quæ lenocinè faceret, actis urbis indi juberet.

FRAGMENTUM PROCOPIANUM, de Theodorâ.

TUNC adhuc immatura *Theodora*, neque viro in matrimonium collocari, neque ut mulier copulari poterat; fœdo tamen interim modo, cum nefariis pædiconibus miſcebatur, iiſque ſervis, qui, heros in theatrum ſecuti, obiter dùm per tempus licebat, huic peſti operam dabant. Neque parùm

temporis in hoc præpostero sui corporis ministerio, apud lenones, posuit.* * * * exutisque vestibus, adversas aversasque corporis partes, quas viris ignotas & occultas esse decet, obviis quibusque nudas ostendebat. Cum amatoribus verò ludebat, in delicias effusa; noviisque semper libidinum inventis intemperantium animos callebat perpetuò detinere. Quippè se ab invisentibus sollicitari non requirebat, quin prior arridens, coxasque procaciter motans, advenientes omnes, præsertim adhuc imberbes, aggrediebatur. Quæ largiùs enim, quàm illa, voluptatibus omnibus indulserit, mulier nunquàm fuit; siquidem interdùm cum decem & ampliùs adolescentibus, robore corporis admodùm florentibus, & notæ circà opus fortitudinis, ad cœnam collatitiam veniens, cum singulis conviviis per totam noctem concumbebat; & cùm universi labori succumberent, ad eorum famulos, trigenta plerùmque numero, accedens, experiebatur unumquemque, nec ideò ipsam hujusmodi voluptatis satietas capiebat. Domum aliquandò cujusdam è proceribus ingressa, inter cœnandum, spectantibus

eam, ut fertur, convivis omnibus, in ſpondam lecti ſe reclinam, imâ tunicâ nullo pudore circumſubductâ, libidinem ſuam prodere non dubitavit. Sed & triplici aditu Venerem excipiens, de naturâ querebatur, ægrè ferens quòd papillas ipſi laxiùs non aperuiſſet, ut & illàc nimirum virum poſſet admittere. Ac ſæpiùs quidem concepit; verùm fœtus penè omnes continuò medicamentis abegit. Frequenter ipſo in theatro, ſpectante coràm univerſo populo, veſtes exuit, & nuda in medio apparuit, ſubligaculo tantùm circà inguina pubemque præcincta: non quòd & hæc populo vereretur oſtendere, ſed quià nemini omninò illic prodire nudo liceat, qui ſubligaculum circà inguina non habeat. Hoc itaque habitu procumbens ſolo, jacebat reſupina; tùm quidam ſervi, quibus hoc negotium incumbebat, verendis ipſius hordei grana ſuper injiciebant, quæ anſeres, ad id parati, roſtris indè ſingulatim excerpentes comedebant. At illa, nedùm erubeſcens exurgeret, affectare potiùs ex eo facinore gloriam videbatur; erat enim non impudens ſolùm, ſed & impudentiæ artifex omnium maxima. Non-

nunquàm

nunquàm etiàm, nudata cum mimis, in medio ſtetit curvata, & pene quaſi conto trajecta, quas familiaris ſibi paleſtræ artes, tàm apud illos quibus aliquis cum eâ uſus, quàm quibus nullus, ambitiosè venditabat. Tantâ denique licentiâ ſuo ipſius corpori illudebat, ut turpitudinem, non in propriâ naturæ ſede, ſicut aliæ mulieres, ſed in ipſo vultu habere videretur. Qui verò cum eâ conſueverant, ex eo agnoſcebantur, quòd congreſſionum modos adhiberent naturæ legibus non conſentaneos.

FRAGMENTUM SENECÆ PHIL. de incredibili libidine cujuſdam.

VOLO tibi narrare fabellam, ut intelligas quàm nullum inſtrumentum irritandæ voluptatis libido contemnat, & ingenioſa ſit ad incitandum furorem ſuum. Hoſtius (Quadra) quidam fuit obſcœnitatis uſque in ſcœnam productæ. Hunc divitem avarum, ſeſtertium millies ſervum, divus Auguſtus indignum vindictæ judicavit, cùm à ſervis occiſus eſſet; & tamen

non pronunciavit jure cæsum videri. Non erat ille tantummodò ab uno sexu impurus, sed tàm virorum, quàm fœminarum avidus fuit: fecitque specula imagines longè majores reddentia, in quibus digitus brachii mensuram & longitudine & crassitudine excederet. Hæc autem ità disponebat, ut, cùm virum ipse pateretur, aversus omnes sui admissarii motus in speculo videret, ac deindè falsâ magnitudine ipsius membri, tanquàm verâ gauderet. In omnibus quidem balneis agebat ille dilectum, & apertâ mensurâ legebat viros: sed nihilominùs mendaciis quoque infatiabile malum delectabat. Fœda dicta sunt, quæ portentum illud lacerandum ore suo dixerit feceritque, cùm illi specula ab omni parte opponerentur, ut ipse flagitiorum suorum spectator esset; &, quæ secretâ quoque conscientiâ premuntur, & quæ accusatus quisque fecisse se negat, non in os tantùm, sed in oculos suos ingereret. At, Hercules! scelera conspectum suum reformident: in perditis quoque & ad omne dedecus expositis tenerrima est oculorum verecundia. Ille autem, quasi parùm esset inaudita & inco-

gnita pati, oculos ſuos ad illa advocavit: nec quantùm peccabat videre contentus, ſpecula ſibi, per quæ flagitia ſua divideret diſponeretque, circumdedit. Et, quià non tàm diligenter intueri poterat, cùm compreſſus erat, & caput merſerat, inguinibuſque alienis obhæſerat, opus ſibi ſuum per imagines offerebat. Illam ſpeculabatur libidinem oris ſui; ſpectabat ſibi admiſſos pariter in omnia viros. Nonnunquàm inter marem & fœminam diſtributus, & toto corpore patientiæ expoſitus, ſpectabat nefanda. Quidnam homo impurus reliquit quod in tenebris faceret? Non pertimuit diem; ſed ipſos concubitus portentoſos ſibi ipſe oſtendit, ſibi ipſe approbavit. Quid? Non putas eo ipſo habitu voluiſſe pingi? Eſt aliqua etiàm proſtitutis modeſtia; & illa corpora, publico objecta ludibrio, aliquid, quò infœlix patientia lateat, obtendunt: adeò quodam modo lupanar quoque verecundum eſt. At illud monſtrum obſcœnitatem ſuam ſpectaculum fecerat; & ea ſibi oſtentabat, quibus abſcondendis nulla ſatis alta nox eſt. » Simul, inquit, & virum & fœmi-» nam patior: nihilominùs illâ quo-

» que ſupervacuâ mihi parte, alicujus
» contumeliâ marem exerceo. Omnia
» membra ſtupris occupata ſunt. Oculi
» quoque in partem libidinis veniant,
» & teſtes ejus exactoreſque ſint. Etiàm
» ea, quæ ab aſpectu corporis noſtri
» poſitio ſubmovit, arte viſantur, ne
» quis me putet neſcire quid faciam.
» Nihil egit natura, quòd humanæ
» libidini miniſteria tàm maligna de-
» dit, quòd aliorum animalium con-
» cubitus meliùs inſtruxit. Inveniam
» quemadmodum morbo meo impo-
» nam & ſatisfaciam. Quo nequitia
» mea, ſi ad naturæ modum, pecco?
» Id genus ſpeculorum circumponam
» mihi, quod incredibilem imaginum
» magnitudinem reddat. Si liceret
» mihi, ad verum iſta perducerem!
» quià non licet, mendacio paſcar.
» Obſcœnitas mea, pluſquàm capit,
» videat; & patientiam ſuam ipſa
» miretur «. Facinus indignum! Hic fortaſsè citò, & antequàm hæc videret, occiſus eſt: ad ſpeculum ſuum immolandus fuit.

FRAGMENTA ARNOBIANA.

De Baccho & Prosumno.

CUM inter homines esset adhuc Nysius & Semeleius Liber, nosse inferos expetivit, & sub Tartari sedibus quidnam rerum ageretur inquirere: sed cupiditas hæc ejus nonnullis difficultatibus impediebatur; quòd, quà iret ac pergeret, insciti â itineris, nesciebat. Prosumnus quidam exoritur, ignominiosus amator Dei, atque in nefarias libidines satis pronus, qui se januam Ditis atque Acherusios aditus pollicetur indicaturum, si sibi gereret morem Deus, atque uxorias voluptates pateretur ex se carpi. Deus facilis jurat potestatis futurum ac voluntatis se ejus; sed cùm primùm ab inferis, compos voti atque expetitionis, rediisset. Viam comiter Prosumnus edisserit, atque in limine ipso prostituit inferorum. Intereà, dùm Liber Stygem, Cerberum, Furias, atque alias res omnes curiosâ inquisitione colluſtrat; ex viventium numero index

ille decidit, atque ex more ſepelitur humano. Emergit ab inferis Evyus, & recognoſcit extinctum ducem. Qui ut fidem compleret pacti, & jurandi ſolveret religione ſe juris, locum pergit ad funeris; &, ficorum ex arbore ramum validiſſimum præſecans, dolat, runcinat, lævigat, & humani ſpeciem fabricatur in penis: figit ſuper aggerem tumuli; &, poſticâ ex parte nudatus, accedit, ſubdit, inſidit; laſciviâ deindè luxuriantis aſſumptâ, hùc atque illùc clunes torquet, & meditatur ab ligno pati, quod jamdudùm in veritate promiſerat.

De Cerere & Baubone.

Quodam tempore, cùm in Siciliæ pratulis purpureos legeret, nondùm mulier, flores & adhuc virgo Proſerpina; cùmque illam per floream meſſem hùc atque illùc paſſim lectionis cupìditas avocaret; per profundæ altitudinis ſpeluncam, rex proſiliens Manium, raptam virginem ſecum vehit, & terrarum abſconditur ſpecubus rursùs. Quod cùm factum neſciret Ceres; nec filia eſſet ubinam

gentium, ſuſpicaretur; intendit animum perditam toto in orbe conquirere. Sumit faces geminas flammis comprehenſas Ætnæis, quibus ſibi prælucens, pergit ire quæſitum terrarum in regionibus cunctis. In iſtius conquiſitionis errore, Eleuſinos etiàm pervehitur fines. Pagi iſtud eſt nomen regione in Atticâ conſtituti. Qui, illud temporis, has partes incolebant terrigenæ, quibus nomina hæc fuerant; Baubo, Triptolemus, capellarum Dyſaules cuſtos, Euboleus porcorum, gregis lanitii Eumolpus, à quo & gens fluit Eumolpidarum, & ducitur clarum illud apud Cecropios nomen, & qui poſteà floruerunt caduceatores, hierophantæ atque præcones. Igitur Baubo illa, quam incolam diximus Eleuſini fuiſſe pagi, malis multiformibus fatigatam accipit hoſpitio Cererem; adulatur obſequiis mitibus; reficiendi corporis rogat curam ut habeat; ſitienti ardori oggerit potionem cinnum, Cyceonem quam nuncupat Græcia. Averſatur, & reſpuit humanitatis officia mœrens dea; nec eam fortuna perpetitur valetudinis meminiſſe communis. Rogat illa, atque hortatur contrà (ſicut mos

est in hujusmodi casibus) ne fastidium suæ humanitatis assumat. Obstinatissimè durat Ceres, & rigoris indomiti pertinaciam retinet. Quod cùm sæpiùs fieret, neque ullis quiret obsequiis ineluctabile propositum fatigari, vertit Baubo artes; & quam seriò non quibat alicere, ludibriorum statuit exhilarare miraculis. Partem illam corporis, per quam sexus fœmineus & sobolem prodere, & nomen solet acquirere generi, eam longiore ab incuriâ liberat; facit sumere habitum puriorem, & speciem lævigari nondùm duri atque striculi pusionis. Redit ad deam tristem; & inter illa communia, quibus moris est frangere ac temperare mœrores, retegit se ipsam; atque omnia illa pudoris loca revelatis monstrat inguinibus; atque pubi affigit oculos diva, & inauditi specie solaminis pascitur. Tùm diffusior facta per risum, aspernatam subit atque ebibit potionem; & quod diù nequivit verecundia Baubonis exprimere, propudiosi facinoris extorsit obscœnitas.

De Jove, Cerere & Proserpinâ.

Quondam Diespiter, cùm in Cererem matrem libidinibus improbis

atque inconceſſis cupiditatibus æſtuaret, (nam genitrix hæc Jovis regionis ejus ab accolis traditur) neque tamen auderet id, quod procaci appetitione conceperat, apertiſſimâ vi petere; ingenioſas comminiſcitur captiones, quibus nihil tale metuentem caſtitate immineret genitricem. Fit ex deo taurus, & ſub pecoris ſpecie ſubſeſſoris animum atque audaciam celans, in ſecuram & neſciam repentinâ immittitur vi furens, agit inceſtus res ſuas, & proditâ per libidinem fraude, intellectus & cognitus evolat. Ardeſcit furiis atque indignationibus mater; ſpumat, anhelat, æſtuat; nec fremitum continere tempeſtatemque irarum valens ex continuâ paſſione primò, deinceps, ut appellatur, aſſumpſit: neque alia cordi eſt res ei, quàm ut audaciam filii pœnis, quibus potis eſt, perſequatur. Juppiter ſatagit fractus metu; nec quibus remediis leniat violatæ animos reperit: fundit preces, & ſupplicat; obſtructæ ſunt dolentis aures: allegatur deorum univerſus ordo, nullius authoritas tanta eſt ut audiatur: ad poſtremum filius vias ſatisfactionis inquirens comminiſcitur remedium tale. Arietem nobilem benè

grandibus cum testiculis deligit; exsecat hos ipse, & lanato exuit ex folliculi tegmine. Accedens, mœrens, & summissus ad matrem, & tanquàm ipse sententiâ condemnasset se suâ, in gremium projicit, & jacit hos. Ejus virilitatis pignoribus visis, sumit animum mitiorem & concipit, fœtus revocatur ad curam; parit mensem post decimum luculenti filiam corporis, quam ætas mortalium consequens modò Liberam, modò Proserpinam nuncupavit. Quam cùm verveceus Juppiter benè validam, floridam & succi esse conspiceret plenioris, oblitus paulò antè quid malorum & sceleris esset aggressus, & temeritatis quantùm redit ad priores actus: & quià nefarium videbatur satis, patrem cum filiâ comminùs uxoriâ conjugatione misceri, in draconis terribilem formam migrat: ingentibus spiris pavefactam colligat virginem, & sub obtentu fero molliſſimis ludit atque adulatur amplexibus. Fit ut & ipsa de semine fortissimi compleatur Jovis, sed non eâdem conditione quâ mater. Nam illa filiam reddidit lineamentis descriptam suis; at ex partu

virginis tauri ſpecie fuſa Jovialis monumenta pellaciæ.

De Magnâ Deûm Matre, & de petrâ Agdo.

In Phrygiæ finibus inauditæ per omnia vaſtitatis, petra eſt quædam, cui nomen eſt Agdus, regionis ejus ab indigenis ſic vocata. Ex eâ lapides ſumptos, ſicut Themis mandaverat præcinens, in orbem mortalibus vacuum Deucalion jactavit & Pyrrha: ex quibus cum cæteris & hæc, Magna quæ dicitur, informata eſt Mater atque animata divinitùs. Hanc in vertice ipſo petræ datam quieti & ſomno, quam inceſtis Juppiter cupiditatibus appetivit! Sed, cùm obluctatus diù id, quod ſibi promiſerat, obtinere nequiſſet, voluptatem in lapidem fudit victus hanc. Petra concepit; &, mugitibus editis multis priùs, menſe naſcitur decimo, materno ab nomine cognominatus, Acdeſtis. Huic robur invictum, & ferocitas animi fuerat intractabilis, inſana & furialis libido, & ex utroque ſexu: vi rapta divaſtare, diſperdere immanitas quò animi duxerat; non deos

curare, non homines, nec præter ſe quicquàm potentius credere; terras, cœlum & ſydera contemnere. Cujus cùm audacia quibuſnam modis poſſet vel debilitari, vel comprimi ſæpè numero eſſet deorum in deliberatione quæſitum; hæſitantibus cæteris, hujus muneris curam Liber in ſe ſuſcepit. Familiarem illi fontem, quo ardorem ſuerat ſuetus & ſitiendi lenire flagrantiam, ludo & venationibus excitatam, validiſſimâ ſuccendit vi meri. Neceſſitatis in tempore hauſtum accurrit Acdeſtis; immoderatius potionem hiantibus venis rapit: fit ut inſolitâ re victus ſoporem in altiſſimum deprimatur. Adeſt ad inſidias Liber: ex ſetis ſcientiſſimè complicatis unum plantæ injicit laqueum; parte alterâ proles cum ipſis genitalibus occupat. Exolutus ille vi meri corripit ſe impetu, & adducente nexus plantâ, ſuis ſe ipſe viribus eo quo fuerat privat ſexu; cum diſſidio partium ſanguis fluit immenſus, rapiuntur & combibuntur hæc terrâ. Malum repentè cum pomis ex his punicum naſcitur; cujus Nana ſpeciem contemplata, regis Sangarii fluminis filia, carpit mirans, atque in ſinu reponit. Fit ex

eo prægnans. Tanquàm vitiatam claudit pater, & curat ut inediâ moriatur. Pomis atque aliis bacculis Deûm sustentatur à matre; enititur parvulum. Sed exponi Sangarius præcipit. Repertum nescio quis sumit, format, lacte alit hirquino; & quoniam Lydia scitulos sic vocat, vel quià hircos Phryges suis Atogos elocutionibus nuncupant, indè Atys nomen ut sortiretur, effluxit. Hunc unicè mater deûm, ore fuerat quod excellentissimo, diligebat; & Acdestis blandus adulto comes & quà solum poterat amans, tectis assentationibus vinctus, saltuosa ducens per nemora, & ferarum multis muneribus donans, quæ puer Atys primò sui esse dicebat laboris, atque operis gloriam. Per vinum deindè confitetur & ab Acdesti se diligi, & ab eo donis sylvestribus honorari: undè vinum, quòd silentium prodidit, in ejus nefas est sanctuarium inferre pollutis. Tunc Pessinuntius rex Midas alienare cupiens tàm infami puerum conjunctione, matrimonio ejus suam filiam destinat; ac ne scævus aliquis nuptialia interrumperet gaudia, fecit oppidum claudi. Verùm deûm mater adolescentuli

fatum sciens, interque homines illum tamdiù futurum salvum, quandiù esset solutus à matrimonii fœdere, ne quid accideret mœsti, civitatem ingreditur clausam, muris ejus capite sublevatis; quod esse turritum ab hâc ratione cœpit. Acdestis, scatens irâ convulsi à se pueri, & uxoris ad studium derivati, convivantibus cunctis furorem & insaniam suggerit. Conclamant exterriti adorandorum Phryges: mammas sibi demetit Galli filia pellicis; rapit Atys testulam, quam instigator ipse gestitabat insaniæ; furiarum & ipse jàm plenus, per bacchatus jactatus projicit se tandem, & sub pini arbore genitalia sibi desecat, dicens: tibi, Acdesti, hæc habe, propter quæ motus tantos furialium discriminum concitasti. Evolat cum profluvio sanguinis vita. Sed abscissa quæ fuerant magna legit mater deûm, & injicit his terram veste priùs tectis atque involutis defuncti. Fluore de sanguinis viola flos nascitur, & redimitur ex hâc arbos. Indè natum & ortum est nunc etiàm sacras velarier & coronarier pinos. Virgo, sponsa quæ fuerat, quam Iam nomine fuisse conscribunt, exanimati pectus lanis

mollioribus velat, dat lachrymas cum Acdesti, interficitque se ipsam. Purpurantes in violas cruor vertitur interemptæ. Mater suffodit eam deûm, undè amygdalus nascitur amaritudinem significans funeris; tunc arborem pinum, sub quâ Atys nomine se viri spoliaverat, in antrum suum defert, & societatis planctibus cum Acdesti tundit & sauciat pectus pausatæ circùm arboris robur. Juppiter, rogatus ab Acdesti ut Atys reviviscereț, non finit: quod tamen fieri per fatum posset, sine ullâ difficultate condonat, ne corpus ejus putrescat, crescant ut comæ semper, digitorum ut minimus vivat, & perpetuo solus agitetur motu. Quibus contentum beneficiis Acdestim consecrasse corpus in Pessinunte, cærimoniis annuis, & sacerdotum antistibus honorasse ferunt.

De Deorum simulachris.

Quid ego diis datas falces & fuscinas rideo? Quid cornua, malleos & galeros, cùm simulachra quædam sciam certorum esse hominum formas & infamium lineamenta meretricum?

Quis est enim qui ignoret Athenienses illos Hermas Alcibiadis ad corporis similitudinem fabricatos? Quis Praxitelem nescit, Posidippum si relegat, ad formam Gratinæ meretricis, quam infœlix perditè diligebat, os Veneris Gnidiæ solertiarum coegisse certamine? Sed sola est hæc Venus, cui de scorti vultu translaticium decus auctum est? Phryne illa Thespiaca, cùm in acumine ipso esset, pulchritudinis, venustatis & floris, exemplarium fuisse perhibetur cunctarum quæ in opinione sunt Venerum, sive per urbes Graïas, sive iste quò fluxit amor talium cupiditasque signorum. Itaque artifices omnes ipsis iisdem qui temporibus extiterunt, quibusque primas dabat exprimendarum similitudinum veritas, omni curâ studioque certabant, filum capitis prostituti Cythereia in simulachra traducere. Ardebant artificum scita; alterque alterum vincere contentiosâ æmulatione quærebant; non Venus ut augustior fieret, sed ut Phryne pro Venere staret. Atque ità perducta est res eò, ut pro diis immortalibus sacra meretricibus fierint, & infœlix religio signorum fabricationibus falleretur. Inter significes

ille memoratus Phidias & primus, cùm Olympii formam Jovis molimine operis extuliſſet immenſi, ſuper dei digito Pantauches inſcripſit pulcher: nomen autem fuerat amati ab ſe pueri, atque obſcœnâ cupiditate dilecti; neque ullo metu eſt aut religione commotus, deum nomine proſtibuli nuncupare; quinimmò exoleto Jovis numen ſimulachrumque ſacrare..... Philoſtephanus in Cypriacis auctor eſt, Pygmalionem, regem Cypri, ſimulachrum Veneris, quod ſanctitatis apud Cyprios & religionis habebatur antiquæ, adamaſſe ut fœminam, mente, animâ, lumine rationis judiciique cæcatis; ſolitumque dementem, tanquàm ſi uxoria res eſſet, ſublevato in lectulum numine, copularier amplexibus atque ore, reſque alias agere libidinis vacuæ imaginatione fruſtrabiles. Conſimili ratione Poſidippus, in eo libro quem ſcriptum ſuper Gnido indicat, ſuperque rebus ejus, adoleſcentem haud ignobilem memorat, ſed vocabulum ejus obſcurat, correptum amoribus Veneris, propter quam Gnidus in nomine eſt, amatorias & ipſum miſcuiſſe laſcivias, cum ejuſdem numi-

nis signo genialibus fusum toris & voluptatum consequentium finibus... Maximis atque in potentioribus populis, sacra publicè fiunt scortis meritoriis quondam, atque in vulgarem libidinem prostitutis..... quis hos nesciat uxoribus & liberis alienis (sivè illi mares sint, sive fœminei generis) inconcessi amoris flammas & furiales immittere cupiditates? ..... qui cum pueris cubitant formosis lascivientibus nudis..... Idcircò Deus animas misit, ut non erubescerent incedere poplitibus nudis, omnique alio cultu vigorem virilitatis & exponere, & in habitum fœminarum deliciasque mollire; ut in maribus exoleti, in fœminis fierint meretrices, sambuciistriæ, psaltriæ, venalia ut prosternerent corpora, virilitatem sui populo publicarent, in lupanaribus promptæ, in fornicibus obvinctæ, nihil pati renuentes ad oris stuprum paratæ... Habent ergò dii sexus, & genitalium membrorum circumferunt fœditates, quas ex oribus verecundis infame est suis appellationibus promere? Quid ergò jàm supereſt, nisi ut eos credamus, immundorum quadrupedum ritu, in libidinum furias

gestire, cupiditatibus rabidis ire in mutuas complexiones, & postremùm fractis dissolutisque corporibus voluptatis enervatione langueſcere? & quoniàm quædam sunt fœminarum generis propria, sequitur ut eas quoque credamus circumactis persolvere suas mensibus leges; fastidiosas ducere atque habere conceptus; aboriri, perferre, & præpropero partu septimanas edere aliquandò fœturas. O pura, ô sancta, atque ab omni turpitudinis labe disparata atque abjuncta divinitas! Avet animus, atque ardet in Chalciæcis illis magnis, atque in palatiis cœli deos deasque conspicere intectis corporibus atque nudis, ab Iaccho Cererem (musa ut prædicat Lucretii) mammosam, Hellespontiacum Priapum inter deas virgines atque matres circumferentem res illas præliorum semper in expeditione paratas. Avet, inquam, videre deas gravidas, deas fœtas, gliscentibus per dies alvis, intestini ponderis morositate cunctari; parturire alias tactu longo, & manus obstetricias quærere; illas telis gravibus & dolorum acuminibus fixas ejulare, & hortari, & inter hæc omnia suppetias Junonis implorare

Lucinæ .... itàne istud non fœdum, quinimmò (ut verius dixerim) non contumelioſum, non impium, ad hoc tantùm inducere deorum neſcio quas fictiones? non quas dignis honoribus proſequere, ſed quas rebus turpibus & infami præficias actioni? Etiàmne militaris Venus caſtrenſibus flagitiis præſidet, & puerorum ſtupris? Etiàmne perſica una eſt è populo numinum, quæ obſcœnas illas & luteas voluptates ad exitum perficit dulcedine inoffensâ procedere? Etiàmne pertunda, quæ in cubiculis præſtò eſt, virginitatem effodientibus maritis? Etiàmne Mutunus, cujus immanibus pudendis, horrentique faſcino veſtras inequitare matronas & auſpicabile ducitis & optatis? ..... quis Libentinam, quis Liburnum libidinum ſupereſſe tutelis, quas jubet ſapientia fugere, & quas mille per ſpecies propudioſa expetit & exercet obſcœnitas? Quis Limentium cuſtodiam liminum gerere, cùm non videamus ſine his eſſe flagitioſas ad lupanaria commeatus? .... nàm Mercurius primus, qui in Proſerpinam dicitur genitalibus adhinnuiſſe ſubrectis..... Ergò ne Minervium nomen tu fers, parricida petulans, &

ex amoris inceſti contaminatione pollutâ ? Quæ dùm te fucis atque artibus excolis meretriciis, etiàm patris in te mentem furialibus plenam cupiditatibus excitaſti .... inducuntur ex his alii amatores adulteri caſtitatis, nec cum fœminis tantùm, ſed cum viris etiàm propudioſos flagitioſoſque miſcere concubitus .... quod nefarium eſſet auditu, gentis illa genitrix Martiæ, regnatoris & populi procreatrix amans ſaltatur Venus, & per affectus omnes meretriciæ vilitatis impudicæ exprimitur imitatione bacchari : ſaltatur & Magna ſacris compta cum infulis Mater ; &, contrà decus ætatis, illa Peſſinuntia Dyndime, in bubulci unius amplexu flagitiosâ fingitur appetitione geſtire .... Hæc ſi diis immortalibus oblivionem afferunt, quid ceſſatis, quid moramini quin & ipſos dicatis deos ludere, laſcivire, ſaltare, obſcœnas compingere cantiones, & clunibus fluctuare criſpatis ?

FINIS.

BRITISH MUSEUM
15
73
MAY